

தற்கால அரசாங்கங்கள்

நூலாசிரியர்

(முரைவர் ச. நடராஜன்

உதவிப் பேராசிரியர், (த) வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு.

வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

தொலைவு மற்றும் தொடர் கல்வி இயக்குனர்

திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு . 627 012.

ஜனவரி – 2025.

வ.எ.	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப.எ.
1	I	அரசாங்கத்தின் வடிவங்கள் - அரசியலமைப்பின் பொருள் நோக்கம் - :வகைப்பாடு - உள்ளடக்கம் மற்றும்எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாத நெகிழ்வான மற்றும் உறுதியான - அரசியல் அமைப்பு	1 – 33
2	II	மாநிலம் - ஒற்றையாட்சி :வகைப்பாடு - அம்சங்கள் மற்றும் பொருள் : கூட்டாட்சி- அரைகுறை கூட்டாட்சி - அதிகாரப்பகிர்வு கோட்பாடு	34 – 72
3	III	சட்டமன்றம் - அவை இரு - அவை ஒரு -சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் பங்கு கட்சிகளின் அரசியல் -	73 – 102
4	IV	நிர்வாக நிர்வாகத்தின் - வடிவம் ஜனாதிபதி - வடிவம் நாடாளுமன்ற - செயல்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரங்கள்- நிறைகள் மற்றும் குறைபாடுகள்	103 – 142
5	V	நீதித்துறை ஆட்சி சட்டத்தின் :- நிர்வாகச் சட்டம் - நீதித்துறையின் செயல்பாடுகள் - நீதித்துறையின் சுதந்திரம் - நீதித்துறை மதிப்பாய்வு கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்	143 – 235 236

இயல் - ஒன்று

அரசாங்கத்தின் வடிவங்கள் - அரசியலமைப்பின் பொருள் மற்றும் நோக்கம் -
- எழுதப்படாத மற்றும் எழுதப்பட்ட :வகைப்பாடு - உள்ளடக்கம்நெகிழும் மற்றும்
நெகிழாதன்மை அரசியல் அமைப்பு.

நோக்கங்கள்

- அரசியலமைப்பின் பொருள் மற்றும் வகைப்பாடு
- எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாத அரசியலமைப்பு
- நெகிழும் மற்றும் நெகிழாதன்மை அரசியல் அமைப்பு

அறிமுகம்

அரசியல் அமைப்பு, ஒரு “அரசாங்கம்” அல்லது “அரசு” என்று உருவாகும் முறையான சட்ட நிறுவனங்களின் தொகுப்பு. இது மேம்பட்ட அரசியல் உத்தரவுகளின் சட்ட அல்லது அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள் குறித்த பல ஆய்வுகள் ஏற்றுக்கொண்ட வரையறை. எவ்வாறாயினும், இன்னும் விரிவாக வரையறுக்கப்பட்டால், இந்த சொல் உண்மையான மற்றும் பரிந்துரைக்கப்பட்ட அரசியல் நடத்தைகளை புரிந்துகொள்கிறது, இது மாநிலத்தின் சட்ட அமைப்பு மட்டுமல்ல, அரசு எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பதற்கான யதார்த்தத்தையும் புரிந்துகொள்கிறது. இன்னும் விரிவாக வரையறுக்கப்பட்டால், அரசியல் அமைப்பு “தொடர்பு செயல்முறைகளின்” தொகுப்பாக அல்லது பொருளாதார அமைப்பு போன்ற பிற அரசியல் சார்பற்ற துணை அமைப்புகளுடன் தொடர்பு கொள்ளும் சமூக அமைப்பின் துணை அமைப்பாக பார்க்கப்படுகிறது. இது முறைசாரா சமூக அரசியல் செயல்முறைகளின் முக்கியத்துவத்தை சுட்டிக்காட்டுகிறது மற்றும் அரசியல் வளர்ச்சியின் ஆய்வை வலியுறுத்துகிறது.

பாரம்பரிய சட்ட அல்லது அரசியலமைப்பு பகுப்பாய்வு, முதல் வரையறையைப் பயன்படுத்தி, அரசாங்க கட்டமைப்புகள், அரசியல் அறிவியலின் பாரம்பரிய சொற்களஞ்சியத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் பல சிறப்புச் சொற்கள் மற்றும் பல அறிவுறுத்தும் வகைப்பாடு திட்டங்கள் குறித்த ஒரு

பெரிய இலக்கிய அமைப்பை உருவாக்கியுள்ளது. இதேபோல், அரசியல் செயல்முறைகளின் அனுபவ பகுப்பாய்வு மற்றும் அரசாங்க வடிவங்களின் அடிப்படை யதார்த்தங்களை அடையாளம் காணும் முயற்சி ஆகியவை பணக்கார தரவுகளையும், ஒப்பீட்டுக் கோட்பாட்டின் முக்கியமான அமைப்பையும் அளித்துள்ளன. மூன்றாவது வரையறை புதிய வகையானதரவு, புதிய சொற்கள் மற்றும் சில புதிய கருத்துகள் மற்றும் பகுப்பாய்வு வகைகளைப் பயன்படுத்தும் பல அறிவார்ந்த பணிகளை ஊக்கப்படுத்தியுள்ளது. தொடர்ந்து வரும் கலந்துரையாடல் அரசியல் அமைப்புகளின் ஆய்வுக்கான மூன்று அணுகுமுறைகளையும் ஈர்க்கிறது

நோக்கங்கள்

அரசியலமைப்பு என்பது ஒரு அரசாங்கத்திற்கு முந்தைய விஷயம், ஒரு அரசாங்கம் என்பது ஒரு அரசியலமைப்பின் உயிரினம் மட்டுமே. ஒரு அரசியலமைப்பு என்பது அரசாங்கத்தின் செயல் அல்ல, ஆனால் ஒரு அரசாங்கத்தை அமைக்கும் மக்களின் செயல், மற்றும் அரசியலமைப்பு இல்லாத அரசாங்கம் உரிமை இல்லாத சக்தி. ஒரு அரசியலமைப்பு என்பது அடிப்படைக் கொள்கைகள் அல்லது நிறுவப்பட்ட முன்னோடிகளின்தொகுப்பாகும், இது ஒரு அரசியல், அமைப்பு அல்லது பிறவகை அமைப்புகளின் சட்டபூர்வமான அடிப்படையாகும், அந்தநிறுவனம் எவ்வாறு நிர்வகிக்கப்படவேண்டும் என்பதை பொதுவாக தீர்மானிக்கிறது.

இந்தகோட்பாடுகள் ஒற்றை ஆவணமாக அல்லது சட்ட ஆவணங்களின் தொகுப்பாக எழுதப்படும்போது, அந்த ஆவணங்கள் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பைக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறலாம் அவை ஒரு விரிவான ஆவணத்தில் எழுதப்பட்டால், அது ஒருகுறியிடப்பட்ட அரசியலமைப்பைக் கொண்டதாகக் கூறப்படுகிறது. சில அரசியலமைப்புகள் குறியிடப்படாதவை, ஆனால் அவை சட்டமன்றம், நீதிமன்ற வழக்குகள் அல்லது ஒப்பந்தங்களின் பல அடிப்படை சட்டங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

அரசியலமைப்பின் பண்புகள் இந்திய அரசியலமைப்பு என்பது உலகின் எந்த வொருநாட்டிலும் எழுதப்பட்ட மிக நீண்ட அரசியலமைப்பாகும், 22 பகுதிகளாக 444 கட்டுரைகள், 12 அட்டவணைகள்மற்றும் 124 திருத்தங்கள், அதன் ஆங்கிலத்தில் 146,385 சொற்கள்மொழிமொழி. மொனாக்கோவின் அரசியலமைப்புமிகக் குறுகிய எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பாகும், இதில் 97 கட்டுரைகளுடன் 10 அத்தியாயங்களும் மொத்தம் 3,814 சொற்களும் உள்ளன.

எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு என்பது மாநில நிர்வாகத்தைப் பற்றிய அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் பொதிந்துள்ளன, இது ஒருகுறிப்பிட்ட ஆவணமாக, ஒருகுறிப்பிட்ட அமைப்பால் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது, எனவே எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பை உருவாக்கி ஒற்றை ஆவணமாகக்காட்டலாம். அமெரிக்க அரசியலமைப்பு, இந்திய அரசியலமைப்பு, பங்களாதேஷ் அரசியலமைப்பு ஆகியவை எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பின் உதாரணங்களை வழங்குகின்றன. மறுபுறம், ஒருகுறிப்பிட்ட அமைப்பால் அரசியலமைப்பு ஒருகுறிப்பிட்ட ஆவணமாக முறையாக நிறைவேற்றப்படவில்லை மற்றும் மாநில நிர்வாகம் தொடர்பான அடிப்படைக் கொள்கைகள் அரசியல் பழக்க வழக்கங்கள், நீதித்துறைமுடிவுகள் மற்றும் சிலசிதறிய ஆவணங்களில் உள்ளன, அரசியலமைப்பு என்பது எழுதப்படாத ஒன்றாகும். பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு எழுதப்படாத அரசியலமைப்பின் வெளிப்படையான உதாரணத்தை வழங்குகிறது.

அரசியலமைப்பின் வகைப்பாடு (எழுதப்பட்டமற்றும் எழுதப்படாதது) ஒரு விஞ்ஞானமானது அல்ல, ஏனெனில் எந்தவொரு அரசியலமைப்புமும் நடைமுறையில் முழுமையாக எழுதப்படவோ அல்லது எழுதப்படவோ முடியாது என்பதால், எழுதப்படாத அரசியலமைப்பில் சில எழுதப்பட்ட கூறுகள் இருக்க வேண்டும். அதேபோல், எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பை முழுமையாக எழுதமுடியாது, அதன் சிலகூறுகள் எழுதப்படாத வடிவத்தில் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு எழுதப்படாதது, ஆனால் அதில் சில முக்கியமான கூறுகள் மேக்னாகார்ட்டா, உரிமைகள் மசோதா, உரிமைகள் மனு, தீர்வுசட்டம் போன்ற எழுத்துப்பூர்வ ஆவணங்களில் உள்ளன. மறுபுறம்,

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு எழுதப்பட்டுள்ளது, ஆனால் சில முக்கியமான அரசியலமைப்பு பாடங்கள் அரசியல் கட்சி அமைப்பு, அமைச்சரவை, குழு போன்றவை காங்கிரஸ், காங்கிரஸின் செயல்பாட்டு நடைமுறை போன்றவை எழுதப்படவில்லை, அவை பெரும்பாலும் அரசியல் வழக்கம் அல்லது மாநாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அதேபோல் பங்களாதேஷ் அரசியலமைப்பு என்பது எழுதப்பட்ட ஒன்றாகும்,

அரசியல்கட்சி அமைப்பு, தலைமைநீதி பதியை நியமித்தல், கூட்டணி அரசாங்கத்தை உருவாக்குதல் போன்றவை எழுதப்படவில்லை இவை மாநாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இதனால்தான் எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாத அரசியலமைப்பிற்கு இடையிலான வேறுபாடு சி.எஃப்.பி வடிவத்தைவிட பட்டம் ஒன்றாகும் என்று கூறப்படுகிறது. அரசியலமைப்புகளின் வகைப்பாடு அவை எழுதப்பட்டதா அல்லது எழுதப்படாததா என்ற அடிப்படையில் மாயை என்று வலுவான கருத்துக்கள். எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாத அரசியலமைப்பு என்று அழைக்கப்படுவதை வேறுபடுத்துவது சிலநேரங்களில் அவசியமாகும், அவ்வாறு செய்யவேண்டிய போதெல்லாம், முந்தையதை ஒரு ஆவணப்படமாகவும், பின்னர் ஆவணமற்ற அரசியலமைப்பாகவும் குறிப்பிடுவோம் .

ஒரு நாட்டில் நிலவும் அரசின் அமைப்பு பிரிவுகளின் போன்றவற்றை வரையறுத்து மக்களோடு அரசுக்கு உள்ள தொடர்பை விளக்கும் சாசனம் உள்ள தொடர்பைப் கூறும் சாசனம் என்றும் குறிப்பிடுவர். லூயிஸ் என்பவர் அரசியலமைப்பு என்பது இறைமை அதிகாரத்தின் அமைப்பும். அதனை சமூகத்தில் பகிர்ந்தளிப்பதும், அரசாங்கத்தின் அமைப்பும் தான் அரசியலமைப்பு என்று கூறியுள்ளார். சி.எப்.ஸ்ட்ராங்க் என்பவரின் கூற்றுப்படி அரசியலமைப்பு என்பது பல கருத்துக்கொள்கைகளின் கோர்வையே ஆகும். அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் ஆளப்படுகின்றவர்களின் உரிமையையும், ஆளுகின்றவர்களுக்கும் ஆளப்படுகின்றவர்களுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினை கூறுவது அரசியலமைப்பும். பிரைஸ் என்பவரின் கூற்றுப்படி அரசியலமைப்பு என்பது சட்டங்களின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் சமுதாயம். சட்டங்கள்

நிரந்தரமான நிறுவனங்களை ஏற்படுத்தி அதனுடைய பணிகளையும் உரிமைகளையும் விளக்கும்.

மேலே கூறியுள்ள விளக்கங்களின் படி அரசியலமைப்பு என்பது அரசாங்கத்தின் அமைப்பு, அதன் பல நிறுவனங்கள் அதற்கிடையே இருக்கக் கூடிய தொடர்பு, அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள், அது அதிகாரத்தை எப்படி கையாளுகிறது என்பதை அரசியலமைப்பு விளக்குகிறது. இதனுடைய முக்கிய நோக்கம் ஏதேச்சதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது, ஆளப்படுபவரின் உரிமைகளை பாதுகாப்பதுமே ஆகும். எனவே ஒரு நாட்டின் அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தில் அமைப்பு. அதிகாரம் பணிகள் ஆகியவற்றை விளக்குவது ஆகும். அரசாங்கத்தில் நிறுவனங்கள் மூன்று பிரிவுடையது.

அரசியலமைப்பும் அரசமைப்பும் - அவசியமும் முக்கியத்துவமும்

ஒரு நாடு அமைதியாகவும் சீரான முறையிலும் செயல்பட அரசியலமைப்பு என்பது மிகவும் முக்கியமானதாகும். உலகின் ஒவ்வொரு நாடும் எப்படிப்பட்ட ஆட்சி முறையைக் கொண்டிருந்தாலும், ஒரு அரசியலமைப்பின் கீழ் தான் இயக்கப்படுகின்றன. அரசியல் அமைப்பின்றி ஒரு நாட்டை ஆட்சி செய்வது சாத்தியமற்ற காரியம் என்பது வரலாற்று பதிவுகள் மூலம் உறுதியாகிறது. அரசு இயங்கும் விதிகள், கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் நிர்வாக அமைப்புகள் அனைத்தும் ஒரு குறிப்பிட்ட சட்டத் தளத்தில் அமைய வேண்டும். இத்தகைய சட்டத் தளமே அரசியலமைப்பாகும்.

அரசியலமைப்பின் அவசியம் ஜனநாயக நாடுகளுக்கே மட்டும் சுருங்கிப் போகவில்லை. ஒரு சர்வாதிகார நாடும் தனது நிர்வாகம், ஆட்சி செயல்பாடுகள் மற்றும் மக்களுடன் கொண்ட உறவை ஒரு கட்டமைப்பில் கொண்டு வர விரும்பும்போது, அரசியலமைப்பின் அவசியம் அவ்வளவே முக்கியமாகிறது. அரசியல் அமைப்பு என்பது அரசாங்கத்தின் அமைப்பையும், அதிகாரப் பகிர்வையும், மற்றும் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளையும் வகுத்துத் தரும் வழிகாட்டியாக அமைகின்றது. இவை இல்லையென்றால், ஒரு நாட்டில் சீரான நிர்வாகமும் சமூக நீதி நிறைந்த ஆட்சி முறையும் சாத்தியமில்லை.

அரசியலமைப்பின் முக்கியத்துவம் பல்வேறு நிலைகளில் வெளிப்படுகிறது. முதன்மையாக, இது ஒரு நாட்டு மக்களின் அதிகாரங்களைத் திட்டமிடுகிறது. இரண்டாவது, இது

அரசாங்கத்தின் மூன்று பிரிவுகளாகிய சட்டமன்றம், நிர்வாகம் மற்றும் நீதித்துறையின் அதிகார வரம்புகளை வரையறுக்கிறது. மூன்றாவது, இது குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளை உறுதி செய்கின்றது. இதனுடாக மக்களுக்கும் அரசுக்கும் இடையே ஒரு சமூக ஒப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. அரசியலமைப்பில் உள்ள விதிமுறைகள் அரசாங்க அதிகாரிகளையும், மக்களையும் சமவெளியில் நிறுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

அரசியலமைப்பின் வடிவமைப்பு இரண்டு விதமாக இருக்கலாம் - எழுதப்பட்டதும், எழுதப்படாததும். இந்தியா, அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்புகள் உள்ளன, இது ஒரு ஆவணமாகவும், சட்ட ஆளுமையாகவும் செயல்படுகின்றது. இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில் அரசியலமைப்பு எழுதப்படாதது. இங்கு மரபுகள், பழமொழிகள், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் மற்றும் நாடாளுமன்றச் சட்டங்கள் ஆகியவை அரசியலமைப்பாக கருதப்படுகின்றன. எழுதப்படாத அரசியலமைப்பும், எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்புக்குப் போலவே, நிர்வாகத்தில் வழிகாட்டும் சக்தியாகவே செயல்படுகின்றது.

முடிவில், அரசியலமைப்பும் அரசமைப்பும் ஒரு நாட்டின் அடித்தளக் கொடிகளாக கருதப்படுகின்றன. இவை இல்லையெனில் மக்கள் உரிமை இழக்கப்பட வாய்ப்பு உள்ளது, நிர்வாகம் தூக்கமற்றதாகவும், ஆட்சி மரபுகள் குழப்பமாகவும் மாறிவிடும். எனவே, ஒவ்வொரு நாடும் தனது தனிச்சிறப்புகளை பொருத்து, தன்னிச்சையான மற்றும் சக்திவாய்ந்த அரசியலமைப்பை உருவாக்கி, அதன் மூலம் ஒரு நியாயமான சமூகத்தை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும்.

அரசியலமைப்புச் சட்டம் - வரையறை, முக்கியத்துவம் மற்றும் அவசியம்

அரசியலமைப்புச் சட்டம் என்பது ஒரு நாட்டின் நிர்வாக அமைப்பை, அதன் செயல்பாடுகளை, குடிமக்களின் உரிமைகள் மற்றும் அரசாங்க அதிகார வரம்புகளை சட்டரீதியாக வரையறுக்கும் அடிப்படை ஆவணமாகும். இது மக்களாட்சி நாட்டின் தூணாகவும், சட்டத்தின் ஆட்சி நிலைநிறுத்தும் கருவியாகவும் செயல்படுகிறது. அரசியலமைப்பின் அவசியம் 1776-ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க புரட்சியின் பின்னர் உலக நாடுகளுக்கு தெளிவாக உணரப்பட்டது. அதன்

விளைவாக, உலக நாடுகள் அனைத்தும் தங்கள் ஆட்சித் தன்மைக்கு ஏற்ற அரசியலமைப்பை உருவாக்கத் தொடங்கின. இவை இன்று அனைத்து நாட்டுகளிலும் ஆட்சியின் அடித்தளமாக பயன்படுகின்றன.

அரசியலமைப்பைப் பற்றிய கருத்துகளை பல முக்கிய அரசியல் சிந்தனையாளர்கள் வெளியிட்டுள்ளனர். அரிஸ்டாட்டில் கூறுவதுபோல், “குடிமக்கள் அரசின் அங்கமாக இருக்கின்றனர்; அவர்களின் உறவுகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான வழிகாட்டி அரசியலமைப்பே” என்கிறார். WOOLSEY, அரசியலமைப்பை “அரசு அதிகாரம் மற்றும் குடிமக்களின் உரிமைகள் மற்றும் இரண்டிற்கும் இடையிலான உறவை விளக்கும் விதிமுறைகள்” என வரையறுக்கிறார். அதேபோல், BRYCE “சட்டங்கள் மற்றும் மரபுகள் அடங்கிய விதிமுறைகளின் தொகுப்பே அரசியலமைப்பு” எனக் கூறுகிறார். BOUCIER, அரசின் அதிகாரம் எங்கே இருக்கிறது, அது எப்படி செயல்படுகிறது என்பதை விளக்கும் சட்டமே அரசமைப்புச் சட்டம் என விளக்குகிறார்.

மேலும், GEORGE CORNEWELL LEWIS “இறைமைக் அதிகாரம் எப்படிக் கொடுக்கப்படுகிறது என்பதை விளக்கும் சட்டமே அரசியலமைப்பு” எனக் கூறுகிறார். SIR JAMES MACINTOSH கூற்றுப்படி, “குடிமக்களின் உரிமைகள் மற்றும் உயர் அதிகாரிகளின் அதிகாரங்களை ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டமே அரசியலமைப்புச் சட்டம்.” LEACOCK இன் கூற்று, “அரசமைப்புச் சட்டமே அரசாங்கமாகும்” என்பதாகும். AUSTIN அரசியலமைப்பை, “உயர் அரசாங்கத்தின் அமைப்பை ஏற்படுத்தும் சட்டமாக” விவரிக்கிறார். இவர்கள் கூறும் கருத்துக்கள் அனைத்தும், அரசியலமைப்பின் சீரமைப்புப் பண்பையும், அதன் கட்டுப்பாட்டு பண்பையும் நமக்குத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்கின்றன.

இந்த வரையறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டால், அரசியலமைப்புச் சட்டம்:

- ஒரு நாட்டின் ஆதாரச் சட்டமாகும்,
- எழுதப்பட்டதோ அல்லது எழுதப்படாமலோ இருக்கக்கூடியது,
- அரசாங்கத்தின் அமைப்பு மற்றும் அதிகார விபரங்களை உள்ளடக்கியது,
- குடிமக்களின் உரிமைகளை வரையறுக்கும்,

- ஆள்பவர்களுக்கும் ஆட்பவர்களுக்கும் இடையிலான உறவினை சட்டபூர்வமாக நிர்ணயிக்கும்,

மற்றும் அனைத்து பிற சட்டங்களுக்கு மேல் உள்ள உயர்ந்த சட்டமாகக் கருதப்படுகிறது. அரசியலமைப்பு ஏன் தேவைப்படுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்வது முக்கியம். முதன்மையாக, இது அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளுக்கு ஒரு சட்ட வரம்பை அளிக்கிறது. இரண்டாவதாக, தனிநபரின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுவதற்கும் வழி வகுக்கிறது. மூன்றாவதாக, இது சட்டத்தின் ஆட்சியை நிலைநிறுத்துகிறது. நான்காவதாக, அரசியல் அட்டோழியங்கள் மற்றும் அராஜகத்திலிருந்து சமூகத்தை பாதுகாக்கிறது. ஐந்தாவதாக, இறைமைக் அதிகாரம் எப்படி கட்டுப்பட வேண்டும் என்பதை வரையறுக்கிறது. ஆறாவதாக, வருங்கால தலைமுறைகளின் விருப்பங்களையும், தேவைகளையும் கட்டுப்படுத்தும் வழிகாட்டியாக அமைகிறது.

இவ்வாறாக, அரசியலமைப்புச் சட்டம் என்பது ஒரு நாட்டின் ஆட்சி அமைப்பு மற்றும் மக்களுடன் அரசாங்கம் கொண்டிருக்கும் உறவைச் சட்டபூர்வமாக கட்டுப்படுத்தும் ஒரே ஆவணமாகும். ஜெல்லினிக் கூறுவது போல, கொடுங்கோல் ஆட்சி அமைப்புகள் கூட, ஒரு அரசியலமைப்பின் வழிகாட்டுதலைத் தவிர்க்க முடியாது. எனவே, அரசியலமைப்பின் உருவாக்கமும், அதனுடன் பின்பற்றப்படும் கொள்கைகளும் ஒரு நாட்டு மக்களின் உரிமைகள், நலன் மற்றும் சமூகநீதி ஆகியவற்றை உறுதி செய்யும் முக்கிய கருவியாகக் கருதப்படுகின்றன. அரசியலமைப்பின் அர்த்தம் மற்றும் அவசியம்

அரசியலமைப்புச் சட்டம் என்பது ஒரு நாட்டின் நிர்வாகத்தை அமைப்பதற்கான அடிப்படை சட்டமாகும். இது அரசு அதிகாரங்களின் வரம்புகளையும், குடிமக்களின் உரிமைகளையும், இருவருக்கும் இடையிலான உறவையும் நிர்ணயிக்கிறது. அரிஸ்டாட்டில் கூறுவது போல, “குடிமக்கள் அரசின் அங்கமாகும்; அவர்களின் உறவுகள் ஒழுங்குபடுத்தப்படுவது அரசியலமைப்பின் மூலம்” என அரசியலமைப்பு மக்களின் அரசியலுடன் தொடர்பை விளக்குகிறது. பல அரசியல் அறிஞர்கள் அரசியலமைப்பை தத்தம் கோணங்களில் விளக்கியுள்ளனர். WOOLSEY, BRYCE, BOUCIER, SIR JAMES MACINTOSH போன்றோர்

அரசியலமைப்பை அரசு அதிகாரத்தையும் குடிமக்கள் உரிமையையும் ஒருங்கிணைக்கும் சட்டமாக வரையறுக்கின்றனர்.

அரசியலமைப்பின் தேவை 1776 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க புரட்சி மற்றும் அதன் பிறகு உருவான அரசமைப்பின் மூலம் உலக நாடுகளால் நன்கு உணரப்பட்டது. இத்தொடர்ச்சியில் அனைத்து ஜனநாயக நாடுகளும் அரசியலமைப்பை ஒரு அடிப்படை ஆவணமாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. அரசியலமைப்பு இல்லாத நாடு ஒரு சட்டவியல் வெறுமையாகவே கருதப்படுகிறது. இது ஒவ்வொரு குடிமக்களின் உரிமைகளை பாதுகாக்கும் ஒரு சட்டவியல் கட்டமைப்பாகவும் செயல்படுகிறது.

அரசியலமைப்பின் முக்கியமான உள்ளடக்கங்கள்

ஒரு அரசியலமைப்பின் முக்கியமான கூறுகளில், நிர்வாக அமைப்பும் அரசாங்கத்தின் ஒழுங்குமுறையும் முதன்மையாக உள்ளன. அதில் மாநிலம் அல்லது யாரால் ஆட்சி நடத்தப்படுகிறது என்பதையும், ஆட்சியாளர்களின் அதிகார வரம்பும், அவர்களுக்கு பதிலாக மக்களின் உரிமைகள் என்ன என்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது. அரசாங்கத்தின் மூன்று முக்கிய அங்கங்களான சட்டமன்றம், நிர்வாகம் மற்றும் நீதித்துறையின் அதிகாரங்கள் மற்றும் இவை ஒன்றுக்கொன்று எப்படி கட்டுப்பாட்டாக செயல்படுகின்றன என்பதும் இதில் கூறப்படும். குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகள், அவர்களின் உரிமைகளை பாதுகாக்கும் நடைமுறைகள், அரசியலமைப்பு திருத்தம் செய்யும் விதிகள் ஆகியவை இச்சட்டத்தின் முக்கிய பகுதிகளாகும்.

அரசியலமைப்பின் வகைகள்

அரசியலமைப்புகள் இரண்டு முக்கிய வகைகளாக வகைப்படுத்தப்படுகின்றன:

1. எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு - சட்டமாக எழுதிய ஆவணமாக இருக்கும். இது தெளிவான சட்ட மொழியில் விவரிக்கப்படுகிறது. இந்தியா மற்றும் அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்புகள் இத்தகையவை.

2. எழுதப்படாத அரசியலமைப்பு - இவை முறையாக எழுதப்படாமல், மரபுகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களின் அடிப்படையில் இயங்கும். இங்கிலாந்து இதற்கான சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

அரசியலமைப்பின் முக்கிய நோக்கங்கள்

அரசியலமைப்பின் முக்கிய நோக்கங்களில் அதிகாரப் பிரிவு மிக முக்கியமானது. சட்டம் இயற்றும், அதை நடைமுறைப்படுத்தும், நீதிபரிசு வழங்கும் அதிகாரங்கள் ஒரே கையில் சேராத வகையில் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். இது அரசியலமைப்பில் குடிமக்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கும். மேலும், இது பொதுநலக்கான கொள்கைகளை வழிகாட்டும், நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தையும் உறுதிப்படுத்தும் விதமாக வடிவமைக்கப்படுகிறது.

சிறந்த அரசியலமைப்பின் தன்மைகள்

ஒரு சிறந்த அரசியலமைப்பு தெளிவான நடை, சுருக்கம் மற்றும் விரிவான உள்ளடக்கம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இதனுடன், காலத்திற்கு ஏற்ப திருத்தம் செய்யும் நெகிழ்வுத்தன்மையும் அவசியம். குடிமக்களின் உரிமைகள் பிரகடனமாக குறிப்பிடப்பட வேண்டும். நீதித்துறையின் சுதந்திரமும், அரசாங்கத்துக்கான வழிகாட்டி கொள்கைகளும் (DIRECTIVE PRINCIPLES) இதில் அடங்க வேண்டும்.

அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் அவசியம்

காலப்போக்கில் சமூக மாற்றங்கள் ஏற்படுவதால், அரசியலமைப்பிலும் திருத்தங்கள் தேவைப்படும். நல்ல அரசியலமைப்பு என்பது சமூகத்தில் நடைபெறும் மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொண்டு தன்னை புதுப்பிக்கக்கூடிய தன்மையுடன் இருக்க வேண்டும். திருத்தம் என்பது சட்டரீதியானதாகவும், அமைதியாக நடைபெறக்கூடியதாகவும் இருக்கவேண்டும். இது புரட்சிகளைத் தவிர்க்கும் வகையில் அமைந்திருப்பது அவசியம்.

அரசியலமைப்பின் நோக்கம் - ஒரு விரிவான ஆய்வு

அரசியலமைப்பு என்பது ஒரு நாட்டின் அரசாங்கம் எவ்வாறு இயங்கவேண்டும், அதன் கட்டமைப்பு, அதிகார வரம்புகள், மற்றும் மக்களுடன் அதன் தொடர்பு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதனை நிர்ணயிக்கும் ஒரு அடிப்படை சட்டமாகும். இது ஒரு நாட்டின் அடித்தள சட்டம் (FUNDAMENTAL LAW) என்பதோடு, மக்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களை உறுதி செய்வதும் அதன் முக்கியக் கடமையாகும். ஒரு நாட்டின் அரசியல் அமைப்பின் நோக்கங்களை மூன்று முக்கிய அம்சங்களாகப் பிரித்துப் பார்க்கலாம்: மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள், அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடு மற்றும் பொறுப்புத்தன்மை, சமூகநீதி மற்றும் நல்லாட்சி.

1. நாட்டு மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாப்பது

அரசியலமைப்பின் முதன்மை நோக்கம் நாட்டு மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாக்கும் முறையில் அரசாங்கத்தின் செயல்களை கட்டுப்படுத்துவதாகும். ஜனநாயகக் கொள்கையின் அடிப்படை நம்பிக்கை, மக்கள் உரிமை உடையவர்களாக இருப்பது என்பதே. மக்களுக்கு உரிமைகள் உண்டு என்பதே அவர்களின் அரசாங்கத்தில் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும். இது அரசு தன்னிச்சையான முறையில் செயல்படாமல், சட்டப் போக்கில் செயற்படும்படி கட்டுப்படுத்துகிறது. இதற்காக அரசியலமைப்பு:

- சட்டமன்றம், நிர்வாகம், நீதித்துறை ஆகிய மூன்று அரசாங்கப் பிரிவுகளுக்கும் வழிகாட்டியாக அமைகிறது.
- மக்களின் உரிமைகள் அரசாங்கத்தால் மீறப்பட கூடாது என்பதற்காக, அரசியலமைப்பின் சட்டங்கள் சாதாரணச் சட்டங்களைவிட மேலானவை ஆக அமைகின்றன.
- அரசியலமைப்பை மக்கள் தாங்களே ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதால், அதன் மீது அவர்களுக்கு உயர்ந்த மதிப்பும் நம்பிக்கையும் உண்டு.

உதாரணமாக, அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் முகப்பு (PREAMBLE) பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“WE, THE PEOPLE OF THE UNITED STATES... ESTABLISH THIS CONSTITUTION TO ENSURE JUSTICE, DOMESTIC TRANQUILITY, LIBERTY AND GENERAL WELFARE...”

இந்திய அரசியலமைப்பின் முகப்பும் இதையே வலியுறுத்துகிறது:

“இந்திய மக்களாகிய நாம்... சமூக, பொருளாதார, அரசியல் சமத்துவம், சுதந்திரம் மற்றும் நீதியை உறுதி செய்ய...”

இதனால் அரசியலமைப்பு, அரசு எத்தனை முறை மாற்றமடைந்தாலும், மக்கள் உரிமைகள் எந்தவிதத்திலும் பாதிக்கப்படாதபடி ஒரு பாதுகாப்புக் கோட்டையாக செயல்படுகிறது.

2. அதிகாரத்தின் கட்டுப்பாடு மற்றும் ஒழுங்கு

அரசியலமைப்பின் இன்னொரு முக்கிய நோக்கம், அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதும், அதிகாரப் பிரிவின் கொள்கையை நிலைநிறுத்துவதும் ஆகும். இது ஒரு நாட்டின் நிர்வாக அமைப்பை தெளிவாக வகைப்படுத்துகிறது. பொதுவாக, அதிகாரங்கள் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன: சட்டமன்றம் (சட்டங்களை உருவாக்கும்), நிர்வாகம் (சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தும்), மற்றும் நீதித்துறை (சட்டத்தின் அடிப்படையில் தீர்வு வழங்கும்). இம்மூன்றும் ஒரே கையில் இல்லாமல் தனித்தனியாக இயங்கினால் மட்டுமே சீரான ஆட்சி அமைய முடியும்.

அரசியலமைப்பு:

- ஒவ்வொரு அரசாங்கப் பிரிவுக்கும் தகுந்த பங்கு, வரம்புகளை வகைப்படுத்துகிறது.
- ஒரு பிரிவும் மற்றொரு பிரிவின் அதிகாரத்தில் முந்தி செல்ல முடியாத வகையில் கட்டுப்பாடுகளை வகுக்கிறது.
- அரசாங்கத்துக்கு கண்காணிப்பு மற்றும் ஒழுங்கு தரும் வகையில் சட்ட வடிவமைப்பை உருவாக்குகிறது.

3. சமத்துவம், நல்லாட்சி மற்றும் சமூகநீதி

அரசியலமைப்பின் மூன்றாவது முக்கிய நோக்கம், சமூகத்தில் சமத்துவம், நீதி, மற்றும் நல்லாட்சி நிலவுவதை உறுதி செய்வதாகும். எல்லா குடிமக்களும் சம உரிமையுடன் வாழ்வதற்கான சூழ்நிலையை உருவாக்குவதற்காக அரசியலமைப்பில் பல வழிகாட்டி கொள்கைகள் மற்றும் உரிமைகள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்திய அரசியலமைப்பில் இவை

DIRECTIVE PRINCIPLES OF STATE POLICY என அழைக்கப்படுகின்றன. இவை அரசாங்கத்துக்கு ஒரு ஒழுங்கான சமூகத்தை உருவாக்கும் நோக்கில் வழிகாட்டுகின்றன.

இதன் மூலம்:

- வர்க்க, சாதி, மத பேதங்களை ஒழிக்க அரசு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வழிகாட்டுகிறது.
- கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, சுகாதாரம் போன்ற துறைகளில் அனைவருக்கும் சம அணுகுமுறையை உறுதி செய்கிறது.
- வளங்களை சமமாக பகிர்ந்தளிக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்க உந்துகிறது.

அரசாங்கத்தின் பிரிவுகளுக்கிடையேயான அதிகார வரம்புகளை நிர்ணயித்தல் அரசியலமைப்பின் இரண்டாவது முக்கிய நோக்கம், அரசாங்கத்தின் மூன்று முக்கிய பிரிவுகளான சட்டமன்றம் (LEGISLATURE), நிர்வாகம்/ஆட்சிமுறை (EXECUTIVE), மற்றும் நீதித்துறை (JUDICIARY) ஆகியவற்றுக்கிடையேயான அதிகார வரம்புகளை தெளிவாக நிர்ணயிப்பதாகும். இவைகள் தங்கள் தத்தமையான வரம்புகளுக்குள் செயல்பட வேண்டும் என்பதே அரசியலமைப்பின் நோக்கம். இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக செயல்படும்போது, நாட்டின் நிர்வாகத்தில் சீரின்மை மற்றும் குழப்பம் ஏற்படாமல் பாதுகாக்க முடியும்.

அதிகாரங்கள் தெளிவாகப் பிரிக்கப்படாவிட்டால், பலவீனமான அரசாங்க அமைப்பு தோன்றி, அதனால்:

- பிரிவுகளுக்கிடையே மோதல்கள் ஏற்படும்.
- ஒவ்வொரு பிரிவும் மற்றொன்றின் அதிகாரத்தை ஆக்கிரமிக்கும், அதனால் நிலைநாட்டப்பட்ட உத்தரவு சிதைவடையும்.
- நாட்டில் குழப்பம் ஏற்படும், இதனால் மக்களின் நம்பிக்கை மற்றும் சமாதானம் பாதிக்கப்படும்.
- தனிமனித உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படாமலும், குடிமக்கள் பாதிப்பை சந்திக்கின்றனர்.

இதனால்தான், அரசியலமைப்பு, சட்டமன்றம், நிர்வாகம் மற்றும் நீதித்துறை ஆகியவற்றுக்கிடையேயான உறவுகளை ஒழுங்குபடுத்தி, அவற்றுக்கிடையிலான ஒத்துழைப்பு மற்றும் ஒழுங்கு நிலைநிறுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இவ்வாறு நெறிமுறைபூர்வமாக அதிகாரங்களை பிரிப்பதால், அனைத்துப் பிரிவுகளும் தனித்தனி செயல்பாடுகளைக் கொண்டிருப்பதாகவும், அதே நேரத்தில் ஒரு நாட்டின் நிலையான உத்தரவாதத்திற்கு அலகானது என்று கொள்ள முடியும்.

3. கூட்டாட்சி முறையில் அதிகாரப் பங்கீடு மற்றும் இனங்களின் உரிமைகள்

அரசியலமைப்பின் மூன்றாவது முக்கிய நோக்கம், பல இனங்கள், மொழிகள், சமயங்கள் மற்றும் கலாச்சாரங்களைச் சேர்ந்த மக்களைக் கொண்ட நாடுகளில் சம உரிமை கிடைக்க உறுதிப்படுத்துவது ஆகும். இவ்வாறான நாடுகளில், அரசியலமைப்பின் நோக்கம், ஒவ்வொரு இனத்திற்கும், சமயத்திற்கும் உரிய அடிப்படை உரிமைகள் வழங்குவதன் மூலம் சமமான அணுகுமுறையை உறுதி செய்யும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த நோக்கத்தை அடைவதற்கான வழிமுறைகள்:

- நடுவரசுக்கும் (மத்திய அரசுக்கும்) மாநில அரசுகளுக்கும் இடையே அதிகாரங்களைப் பிரிக்கிறது.
- ஒவ்வொருவரும் தங்கள் உரிமைகள் அல்லது அதிகாரங்களை மையமான அரசின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து பாதுகாப்பதற்கான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கின்றது.
- சமவாய்ப்பு, தனிநபர் பெருமை மற்றும் சகோதரத்துவம் ஆகியவற்றை பாதுகாப்பதில் அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றது.

உதாரணமாக, கனடா, ஸ்விட்சர்லாந்து மற்றும் தென்னாப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் பல இனங்கள், மொழிகள் மற்றும் சமயங்கள் வேருன்றி வாழ்கின்றன. இந்நாடுகளில் அரசியல் அமைப்புகள்:

- ஒவ்வொரு இனத்திற்கும், சமயத்திற்கும் உரிய உரிமைகள் வழங்குகின்றன.
- மத்திய மற்றும் மாநில அதிகாரங்களை தெளிவாகப் பிரிக்கின்றன.

- கூட்டாட்சி முறையை நிலைநிறுத்துவதற்கான பாதுகாப்புகளை அளிக்கின்றன.

அரசியல் அமைப்பின் நோக்கங்களை மூன்று முக்கிய அம்சங்களில் பார்க்கலாம்:

1. மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாப்பது - அரசியலமைப்பின் முதன்மை நோக்கம்
மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் (உரிமைகள், சுதந்திரங்கள்) பாதுகாக்கப்படுவதை உறுதி செய்தல்.
2. அரசாங்கத்தின் பிரிவுகளுக்கிடையேயான அதிகார வரம்புகளை நிர்ணயித்து ஒழுங்கை நிலைநிறுத்துவது - அதிகாரப் பிரிவுகள் தங்கள் தங்களுடைய செயல்பாடுகளுக்கு மட்டுமே பொறுப்பானவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான கட்டுப்பாடுகளை அமைத்தல்.
3. பல இனங்கள் கொண்ட நாட்டில் கூட்டாட்சி முறையை நிலைநிறுத்தி, மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கிடையேயான அதிகாரப் பங்கீடு செய்வது - சமூக மற்றும் அரசியல் சமவாய்ப்புக்கு அடிப்படை வழங்கும் வகையில் அனைத்து பிரிவுகளும் இணைந்து செயல்படுதல்.

இந்த மூன்று நோக்கங்களின் அடிப்படையில், ஒரு அரசியல் அமைப்பு மக்களிடையே நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி, நாட்டின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்தி, நீதி, சமத்துவம் மற்றும் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்தும் சக்தியாக மாறும். இதன் மூலம் ஒரு நல்லாட்சி அமைப்பை உருவாக்க முடியும், அது நாட்டின் மக்களுக்கு பாதுகாப்பு மற்றும் நம்பிக்கையை தரும்.

நிர்வாகத்துறை, சட்டத்துறை, நீதித்துறை.

ஒவ்வொரு அரசியலமைப்பும் ஒரு சில இயல்புகளை கொண்டுள்ளது.

1. அரசியலமைப்பும் தெளிவானதாக இருக்க வேண்டும்.
 2. அரசியலமைப்பு சுருக்கமானதாகவும், தேவையான அளவு விரிவுடையதாகவும் இருக்க வேண்டும்.
- அரசியலமைப்பின் வார்த்தைகள் தெளிவாக இருக்க வேண்டும் இல்லையெனில் தேவையானவர்கள் தங்களது விருப்பத்திற்கேற்ப விளக்கம் அளித்து கொள்வார்கள். ஒரு அரசியலமைப்பு தெளிவானதாகவும் சுருக்கமானதாகவும் இருக்க வேண்டும். அரசியலமைப்பு அடிக்கடி மாறாமல்

நிலைத்த தன்மையுடன் இருக்கவேண்டும். அடிக்கடி அரசியலமைப்பும் மாறினால் நாட்டிற்கு தீமையே. எல்லா நாடுகளுக்கும் அரசியலமைப்பும் தேவையான ஒன்றாகும்.

அரசியலமைப்பின் உள்ளடக்கம்

அரசியலமைப்பு என்பது ஒரு நாட்டின் ஆட்சி முறை மற்றும் ஆட்சியாளர்களின் அதிகார எல்லைகள், கடமைகள், பொறுப்புகள் மற்றும் மக்களின் உரிமைகள் ஆகியவற்றை விளக்கும் ஒரு அடிப்படை சட்ட ஆவணமாகும். இது ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் சட்டத்தின் ஆட்சியை நிலைநிறுத்துவதற்கும், அதிகாரங்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டு வருவதற்கும், மக்களின் உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்கும் முக்கிய சாதனமாக உள்ளது.

இந்திய அரசியலமைப்பு, அதன் உள்ளடக்கத்தின்படி, அரசாங்கத்தின் மூன்று முக்கிய கூறுகளை – சட்டமன்றம், நிர்வாகம் மற்றும் நீதித்துறையை – அறிவிக்கிறது. ஒவ்வொன்றுக்கும் தகுந்த அதிகாரங்களும், செயல்பாடுகளும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. அரசியலமைப்பின் முக்கியமான அம்சங்கள் கீழே விவரமாக வழங்கப்பட்டுள்ளன:

1. அரசியலமைப்புச் சபையின் முன்னுரை (PREAMBLE)

இந்திய அரசியலமைப்பின் முன்னுரை, நாட்டின் அடிப்படை இலக்குகளை – சுதந்திரம், சமத்துவம், நீதிநிலை, சகோதரத்துவம் – எடுத்துரைக்கிறது. இது நாட்டின் சமூக, பொருளியல் மற்றும் அரசியல் நலன்களை அடைய வழிகாட்டும் சுருக்கமான அறிக்கை ஆகும்.

2. அடிப்படை உரிமைகள் (FUNDAMENTAL RIGHTS)

பிரிவுகள் 12 முதல் 35 வரையிலானவை அடிப்படை உரிமைகளை விவரிக்கின்றன. இவை, மாநிலத்தால் மீற முடியாதவை. உரையாடல் சுதந்திரம், சமபாலனை, மத சுதந்திரம் போன்றவை அடங்கும். மக்கள் மீது அரசால் எந்தவிதத்திலும் அநீதியாக அமல்படுத்தக்கூடிய செயல்களைத் தடுக்கும் வகையில் இவை செயற்படுகின்றன.

3. அடிப்படை கடமைகள் (FUNDAMENTAL DUTIES)

42வது திருத்தத்தின் மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அடிப்படை கடமைகள், நாட்டின் ஒற்றுமை மற்றும் நாகரிக ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை பாதுகாக்க மக்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட நெறிமுறைகள் ஆகும்.

4. தொடர்பான மாநிலக் கொள்கை கோட்பாடுகள் (DIRECTIVE PRINCIPLES OF STATE POLICY)

பிரிவுகள் 36 முதல் 51 வரை உள்ளவை, சமூக நலமுடன் கூடிய பொருளாதார நீதியை அடைய மாநிலம் மேற்கொள்ள வேண்டிய கொள்கை நிலைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்களை அளிக்கின்றன. இவை நீதிமன்றத்தால் அமல்படுத்த முடியாவிட்டாலும், சட்டங்களை இயற்றும் போது மாநிலம் இவற்றைக் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்.

5. மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் அமைப்பு

இந்தியா ஒரு கூட்டாட்சி நாடாக இருப்பதால், மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கிடையே அதிகாரப் பகிர்வு உள்ளது. இதில் மூன்று பட்டியல்கள் உள்ளன - ஒன்றியப் பட்டியல், மாநிலப் பட்டியல், ஒருங்கிணைப்பு பட்டியல் - இதன் வழியாக உரிய அதிகாரங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன.

6. நீதித்துறை அமைப்பு

நீதித்துறை சுதந்திரமானதாகவும், மக்களின் உரிமைகளை பாதுகாக்கக்கூடியதாகவும் உள்ளது. உச்சநீதிமன்றம், உயர்நீதிமன்றங்கள் மற்றும் கீழ்நிலை நீதிமன்றங்கள் ஆகியவை நீதித்துறையின் முக்கிய கூறுகளாக இருக்கின்றன.

7. அமைச்சரவை பொறுப்பு மற்றும் ஜனநாயக நெறிமுறைகள்

நாடாளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பான அமைச்சரவைக் கொண்டு, ஜனநாயக நடைமுறை நடைமுறையில் அமையிறது. மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சட்டமன்றமே உயர்ந்த அதிகாரமாகக் கருதப்படுகிறது.

8. தேர்தல் முறைமை மற்றும் சுயாதீன தேர்தல் ஆணையம்
9. இந்தியாவில், நேர்மையான தேர்தல்களை நடத்தும் அதிகாரம் தேர்தல் ஆணையத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு சுயாதீன அமைப்பாக இயங்குகிறது.

10. மாற்றத்திற்கான நடைமுறை (AMENDMENT PROCEDURE)

அரசியலமைப்பின் பிரிவு 368, அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கான விதிகளை வகுத்துள்ளது. இது அரசியலமைப்பின் பலவீனங்களைச் சரிசெய்யும் வாய்ப்பை வழங்குகிறது.

11. அரசியலமைப்பின் மேன்மை மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி

அரசியலமைப்பே நாட்டின் தலைசிறந்த சட்டமாக கருதப்படுகிறது. அனைத்து அரசு அமைப்புகளும் இதற்குள் செயல்பட வேண்டும். எந்தவொரு சட்டம் அரசியலமைப்புக்கு முரணாக இருந்தால், நீதிமன்றம் அதை செல்லாததாக அறிவிக்கலாம்.

இந்திய அரசியலமைப்பு என்பது மிகவும் விரிவானதும், நவீனத் தேவைகளுக்கு ஏற்றவாறும் வடிவமைக்கப்பட்ட ஆவணமாகும். இது நமது நாட்டின் அரசியல் மற்றும் சமூக வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் ஒளியாகக் கருதப்படுகிறது. அதன் உள்ளடக்கம் நம் குடிமக்களின் உரிமைகள், கடமைகள் மற்றும் அரசின் செயற்பாடுகளை சரியாக வடிவமைக்கும் வகையில் உள்ளது. எனவே, அரசியலமைப்பின் உள்ளடக்கத்தை முழுமையாக புரிந்து கொள்வது, ஒரு குடிமகனாக நாம் நம்முடைய உரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புகளை உணர்ந்து செயல்பட உதவும்.

1. அரசியலமைப்பின் உள்ளடக்கம் - ஒரு விரிவான பார்வை

அரசியலமைப்பு என்பது ஒரு நாட்டின் அடிப்படை சட்டமாகும். இது அரசின் செயல்பாடுகள், மக்களின் உரிமைகள், அதிகாரங்களின் பிரிவு மற்றும் நடத்தை விதிகளைக் கூறுகிறது. கீழே அரசியலமைப்பின் முக்கியமான அம்சங்களை காணலாம்:

1. அரசியல் அதிகாரத்தின் மூலாதாரம்

- அரசியல் அதிகாரத்தின் முதன்மை ஆதாரம் மக்களே.
- மக்களால் உருவாக்கப்படும் அரசாங்கமே அந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும்.

- அரசு மக்களின் ஒப்புதலுடன் இயங்கவேண்டும் என்பதையே அரசியலமைப்பு வலியுறுத்துகிறது.

2. அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை நிர்ணயித்தல் மற்றும் வரையறுத்தல்

- சட்டமன்றம், நிர்வாகம், நீதித்துறை ஆகிய மூன்று பிரிவுகளுக்கும் தனித்தனி அதிகாரங்கள் வழங்கப்படுகின்றன.
- அதிகாரப் பிளவை நிலைநாட்டி ஒழுங்குமுறையான நிர்வாகத்தை உறுதி செய்கிறது.

3. மக்களின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள்

- அடிப்படை உரிமைகள்: உரிமை, சமத்துவம், பாதுகாப்பு, சிந்தனை, பேச்சு, சமயம், கல்வி, வேலை.
- மக்கள் நாட்டின் மீது கடமை, சட்டங்களை மதித்தல், வரி செலுத்துதல் ஆகியவற்றை கடமையாக ஏற்க வேண்டும்.

4. மக்களும் அரசாங்கத்தினும் இடையிலான உறவு

- மக்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் பிரதிநிதிகள் அரசு இயக்குகின்றனர்.
- அரசாங்கம் மக்களது நலனுக்காக இயங்க வேண்டும் என்பது அரசியலமைப்பின் நோக்கம்.

5. அதிகாரிகளை தேர்ந்தெடுக்கும் முறை

- ஜனநாயகக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தேர்தலின் நடைமுறை விளக்கப்படுகிறது.
- தேர்தல் ஆணையம், வாக்காளர் பட்டியல் போன்ற அம்சங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

6. அரசாங்கத்தின் உறுப்புகளின் அமைப்பு

- அரசு செயல்படும் அமைப்புகள் (பாராளுமன்றம், அமைச்சுகள், நீதிமன்றம்) பற்றிய முழுமையான கட்டமைப்பு விளக்கப்படுகிறது.

7. உறுப்புகளுக்கிடையிலான உறவுகள் மற்றும் சக்தி சமநிலை

- CHECKS AND BALANCES முறையில் ஒவ்வொரு பிரிவும் மற்றொன்றின் அதிகாரங்களை கட்டுப்படுத்தும்.

- ஒத்துழைப்பு மற்றும் எதிகட்டான செயல்பாடு ஊக்கப்படுத்தப்படுகிறது.

8. அரசியலமைப்பைத் திருத்தும் முறை

- சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப மாற்றம் தேவைப்படும் போது, திருத்தங்கள் செய்வதற்கான முறைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.
- இது அரசியலமைப்பை நேர்மையாகவும் காலத்தோடு கட்டமைக்கப்படக்கூடியதாகவும் செய்கிறது.

9. அரசியலமைப்பின் மேன்மை

- அரசியலமைப்பு உயரிய சட்டமாக கருதப்படுகிறது.
- எந்தவொரு சட்டத்தும் அரசியலமைப்பிற்கு எதிராக இருக்க முடியாது.
- சட்டங்களை மாற்றுவதற்கான நடைமுறைகள் கடுமையாகவும், சீராகவும் உள்ளன.

அரசியலமைப்பின் வகைகள் மற்றும் கூட்டாட்சி அமைப்பில் அதிகாரப் பங்கீடு

அரசியலமைப்பு என்பது ஒரு நாட்டின் அடிப்படை சட்ட ஆவணமாகும். இது அரசாங்கத்தின் அமைப்பை, அதன் செயல்பாடுகளை, அதிகார வரம்புகளை மற்றும் மக்கள் உரிமைகளை விளக்குகிறது. உலக நாடுகளில் அரசியலமைப்புகள் இரு வகைகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன: எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு (WRITTEN CONSTITUTION) மற்றும் எழுதப்படாத அரசியலமைப்பு (UNWRITTEN CONSTITUTION). இந்தியா போன்ற நாடுகளில் எழுதிய அரசியலமைப்பு காணப்படுகிறது, இதில் ஒவ்வொரு சட்டப்பிரிவும் தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில் அரசியலமைப்பு எழுதப்படாததும், வழக்குரைமைகள், நடைமுறைகள் மற்றும் நீதிமன்ற தீர்ப்புகள் மூலமாக இயங்கும் வகையிலானதும் ஆகும்.

எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பின் ஒரு சிறந்த உதாரணமாக இந்திய அரசியலமைப்பை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இது மிகவும் விரிவானதும், நுணுக்கமானதுமானது. இதில் அரசு எப்படி இயங்க வேண்டும், மக்களுக்கு என்னென்ன உரிமைகள் உள்ளன, எந்தவாறு அதிகாரங்களைப் பகிர் வேண்டும் என்பன தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எழுதிய அரசியலமைப்பில் துல்லியமும், ஒரு மைய அமைப்பும் காணப்படும். ஆனால் எழுதப்படாத அரசியலமைப்புகள்

காலத்திற்கேற்ப மாற்றங்களை நுட்பமாக ஏற்கும் தன்மையுடையதாக இருக்கலாம். எந்த வகையான அரசியலமைப்பாக இருந்தாலும், அவை மக்கள் நலனையே அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவும், நேர்மையான ஆட்சி முறையை நிலைநிறுத்தும் வகையிலானதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

இந்த அடிப்படையில், கூட்டாட்சி அமைப்பின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்று அதிகாரப் பங்கீடு ஆகும். கூட்டாட்சித் திட்டம் கொண்ட நாடுகளில், மைய அரசு மட்டுமின்றி மாநில அரசுகளும் அதிகாரம் பெற்றிருக்கும். இந்தியா போன்ற கூட்டாட்சி முறையிலான நாடுகளில், மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசு என இரு நிலைகளில் அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன. அரசியலமைப்பே இந்த அதிகார பங்கீட்டின் அடிப்படையைக் கொண்டு வரையறைகளை நிர்ணயிக்கிறது. இதில் சட்டங்கள், நிர்வாகம், வரிவிதிப்பு, பாதுகாப்பு, கல்வி போன்றவை எவ்வாறு பகிர்ந்து வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கான சீரான கட்டமைப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன. மையமும் மாநிலமும் ஒருவரது அதிகார எல்லையை மீறக்கூடாது என்பதையும் அரசியலமைப்பு உறுதிப்படுத்துகிறது.

இந்த அதிகாரப் பங்கீடு, அரசியல் சீர்திருத்தங்களுக்கான வழிகாட்டியாகவும், மக்கள் நலனுக்கான ஆட்சியமைப்பை நிலைநாட்டும் கருவியாகவும் செயல்படுகிறது. இது ஒவ்வொரு நிலைத்தர அரசு தன் நிலையைப் பாதுகாத்து, மக்களுக்கு நலன்தர முடியும் என்பதை உறுதி செய்கிறது. இத்தகைய அமைப்பு இந்தியக் கூட்டாட்சியை ஒருங்கிணைத்த முறையாகவும், சீரானதாகவும், நியாயமானதாகவும் மாற்றியுள்ளது.

இவ்வாறு, அரசியலமைப்பின் வகைகள் மற்றும் அதிகாரப் பங்கீடு ஆகியவை, ஒரு நாட்டின் அரசியல் கட்டமைப்பின் உயிரணு எனலாம். இவை மக்கள் மற்றும் அரசாங்கத்திற்கிடையேயான உறவுகளை நம்பிக்கையுடனும் ஒத்துழைப்புடனும் கட்டியெழுப்புகின்றன. எனவே, அரசியலமைப்பை புரிந்து கொள்வது, ஒவ்வொரு குடிமகனின் பொறுப்பும், உரிமையுமாகும்.

அரசியலமைப்புகளை உருவாக்கும் முறைகள்

ஒரு நாடு சுயாட்சியுடனும், சமத்துவமான நிர்வாகத்துடனும் இயங்குவதற்கு அரசியலமைப்பு என்பது இன்றியமையாதது. இது ஒரு நாட்டின் அடிப்படை சட்டமாக விளங்குகிறது. அரசாங்கத்தின் அதிகார வரம்புகள், மக்களின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள், நிர்வாக அமைப்புகள், செயல்முறைகள் ஆகிய அனைத்தையும் நிர்ணயிக்கும் ஒரு சட்டமாக அரசியலமைப்பு செயற்படுகிறது. உலக நாடுகள் தங்களது வரலாறு, கலாசாரம் மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப பல்வேறு முறைகளில் அரசியலமைப்புகளை உருவாக்கியுள்ளன. இவை கீழ்க்கண்ட வகைகளாக வகைப்படுத்தலாம்.

1. அரசியல் நிர்ணய சபைகளால் உருவாக்கப்படும் அரசியலமைப்புகள்

இந்த முறைபடி, மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய அரசியல் நிர்ணய சபைகள் (CONSTITUENT ASSEMBLIES) அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பொறுப்பேற்கின்றன. இது ஜனநாயக முறையை பிரதிபலிக்கும் ஒரு முக்கியமான முறை. இந்தியா மற்றும் அமெரிக்கா இம்முறையை பின்பற்றியுள்ளன. இந்தியாவில், 1946-ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சபை அமைக்கப்பட்டது. டாக்டர் அம்பேத்கர் தலைமையில் இயங்கிய இச்சபை, 2 ஆண்டு 11 மாதம் 18 நாட்கள் செயல்பட்டு, 1950 ஜனவரி 26-ஆம் நாள் அரசியலமைப்பை நடைமுறைப்படுத்தியது. இதேபோல், அமெரிக்காவும் 1787-ஆம் ஆண்டு தனது அரசியலமைப்பை உருவாக்கியது.

2. வரலாற்று மரபுகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களின் பரிணாமத்தில் தோன்றும் அரசியலமைப்புகள்

இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில், ஒரு தனித்த அரசியலமைப்புச் சட்டம் இல்லாமல், காலப்போக்கில் உருவாகிய மரபுகள், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள், நாடாளுமன்றச் சட்டங்கள் மற்றும் வழக்கங்கள் ஆகியவை ஒன்றிணைந்து அரசியலமைப்பை உருவாக்குகின்றன. இவ்வகையான அமைப்புகள் “பரிணாம அரசியலமைப்பு” (EVOLVED CONSTITUTION) என

அழைக்கப்படுகின்றன. MAGNA CARTA (1215), BILL OF RIGHTS (1689) போன்ற ஆவணங்கள் இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

3. அரசர்களால் அளிக்கப்படும் அரசியலமைப்புகள்

சில நாடுகளில், அதிகாரம் கொண்ட அரசர்கள், மக்களின் ஒப்புதல் இல்லாமல் அவர்களின் விருப்பப்படி அரசியலமைப்புகளை வழங்கியுள்ளனர். இவை “மீதான அரசியலமைப்புகள்” (GRANTED CONSTITUTIONS) என அழைக்கப்படுகின்றன. பிரான்சில், 1814-இல் பதினெட்டாம் லூயி “CHARTER OF 1814” என்ற அரசியலமைப்பை வழங்கினார். பின்னர் 1830-இல் லூயி பிலிப் மற்றொரு அரசியலமைப்பை கொண்டு வந்தார். இம்முறையில் மக்களுக்கு நேரடி பங்கு இருப்பதில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

4. பழைய அரசமைப்பை மாற்றி புதிய அரசியலமைப்பு ஏற்படுத்தும் முறை

ஒரு நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு, அல்லது புரட்சி, ஆட்சி மாற்றம் போன்ற அரசியல் மாற்றங்களுக்குப் பிறகு பழைய அரசமைப்பை நீக்கி புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் தூழ்நிலை உருவாகலாம். அமெரிக்கா 1783-இல் சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு 1789-இல் புதிய அரசியலமைப்பை கொண்டது. அதேபோல், பிரான்சும் 1791-இல் புரட்சிக்கு பிறகு புதிய அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டது.

5. புதிய நாடுகள் உருவாகும்போது தோன்றும் அரசியலமைப்புகள்

உலகப் போர்கள், காலனிய சுதந்திரங்கள் போன்ற முக்கிய நிகழ்வுகளுக்குப் பின் புதிய நாடுகள் தோன்றியபோது, அவை தங்களுக்கே உரிய அரசியலமைப்புகளை உருவாக்கியுள்ளன. முதலாவது உலகப்போருக்கு பிறகு போலந்து, செக்கோஸ்லோவாக்கியா போன்ற நாடுகள் உருவாகி, தங்களுடைய அரசியலமைப்புகளை உருவாக்கின. இவை ஒவ்வொன்றும் அந்த நாடுகளின் சுயத்தன்மை மற்றும் நவீன அரசியல் நோக்கங்களை பிரதிபலிக்கின்றன.

இவ்வாறு அரசியலமைப்புகள் உருவாகும் முறைகள் பலவாக இருக்கலாம். ஒவ்வொரு

முறையிலும் அந்தந்த சமூகத்தின் வரலாற்று நிகழ்வுகள், மக்களின் விழிப்புணர்வு மற்றும்

ஆட்சிக் கோட்பாடுகள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. அரசியலமைப்பின் வடிவமைப்பு என்பது வெறும் சட்ட ரீதியான செயலாக இல்லாமல், அந்த நாடு எப்படி இயங்க விரும்புகிறது என்பதற்கான ஒரு பிரதிநிதியாகவும் அமைக்கிறது.

அரசியலமைப்புகள் உருவாகும் முறைகள்

ஒரு நாடு சுயராஜ்யமாகவும், நியாயமான நிர்வாக அமைப்புடன் செயல்படவும் அரசியலமைப்பு என்பது இன்றியமையாத ஒன்றாகும். இது ஒரு நாட்டின் அரசாங்க அமைப்பை, அதிகாரப் பிரிவுகளை, மக்களின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள் ஆகியவற்றை நியமிக்கும் அடிப்படை சட்டமாகும். உலக நாடுகள் தங்கள் வரலாற்று, கலாசார மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து பலவிதமான முறைகளில் அரசியலமைப்புகளை உருவாக்கியுள்ளன. முதலாவது, அரசியல் நிர்ணய சபைகளால் உருவாக்கப்படும் அரசியலமைப்புகள் என்பது ஒரு முக்கியமான முறை. இம்முறையில், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய அரசியல் நிர்ணய சபை (CONSTITUENT ASSEMBLY) அமைக்கப்படுகிறது. இந்தச் சபை நாட்டின் எதிர்கால அரசியல் மற்றும் சமூக தேவைகளை கருத்தில் கொண்டு ஒரு அரசியலமைப்பை உருவாக்குகிறது. இந்தியா மற்றும் அமெரிக்கா இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இந்திய அரசியலமைப்புச் சபை 1946-இல் நிறுவப்பட்டு, டாக்டர் அம்பேத்கரின் தலைமையில் செயல்பட்டு, 1950 ஜனவரி 26ஆம் நாள் இந்திய அரசியலமைப்பை நடைமுறைப்படுத்தியது. அமெரிக்கா 1787-இல் தனது அரசியலமைப்பை வடிவமைத்தது.

இரண்டாவது, வரலாற்று மரபுகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களின் பரிணாமத்தில் தோன்றும் அரசியலமைப்புகள் என்பன. இவை ஒரே ஒரு ஆவணத்தில் அமைந்திருக்காது. பல நூற்றாண்டுகளாக உருவான வழக்கங்கள், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள், நாடாளுமன்றச் சட்டங்கள் மற்றும் அரசியல் மரபுகள் ஆகியவை ஒன்றிணைந்து அரசியலமைப்பாக அமைகின்றன. இங்கிலாந்து இதற்கான முக்கிய உதாரணம். இங்கு MAGNA CARTA (1215) மற்றும் BILL OF RIGHTS (1689) போன்ற ஆவணங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இம்மாதிரியான அரசியலமைப்புகள் பரிணாம அரசியலமைப்புகள் என அழைக்கப்படுகின்றன.

மூன்றாவது, அரசர்களால் அளிக்கப்படும் அரசியலமைப்புகள். சில நாடுகளில், ஆட்சி செய்யும் அரசர்களே மக்களுக்கு அரசியலமைப்பை வழங்கியுள்ளனர். இது “மீதான அரசியலமைப்பு” (GRANTED CONSTITUTION) எனப்படுகிறது. இதில் மக்களின் ஆலோசனை பெறப்படுவதில்லை; அரசரின் விருப்பப்படி அரசியலமைப்பு அமைகிறது. உதாரணமாக, பிரான்ஸில் 1814-இல் பதினெட்டாம் லூயி தனது மக்களுக்கு “CHARTER OF 1814” எனும் ஆவணத்தை அளித்தார். பின்னர் 1830-இல் லூயி பிலிப் மேலும் ஒரு அரசியலமைப்பை வழங்கினார்.

நான்காவது, பழைய அரசமைப்பை மாற்றி புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கும் முறை. ஒரு நாடு புரட்சி, சுதந்திரம் அல்லது ஆட்சி மாற்றத்திற்குப் பிறகு, புதிய அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்தும் சூழ்நிலைகள் ஏற்படுகின்றன. அமெரிக்கா 1783-இல் சுதந்திரம் பெற்றதும், 1789-இல் புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கியது. பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்குப் பின்னர், பிரான்ஸ் 1791-இல் புதிய அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டது.

ஐந்தாவது, புதிய நாடுகள் உருவாவதன் காரணமாக உருவாகும் அரசியலமைப்புகள். உலகப் போர்கள் மற்றும் காலனிய சுதந்திர போராட்டங்களுக்கு பின்னர், புதிதாக உருவாகிய நாடுகள் தங்களுக்கே உரிய அரசியலமைப்புகளை உருவாக்கின. போலந்து மற்றும் செக்கோஸ்லோவாக்கியா போன்ற நாடுகள் முதல் உலகப் போர் முடிந்த பிறகு உருவான நாடுகளாகும். இவை அனைத்தும் தங்கள் வரலாற்று அடையாளத்தையும், மக்களின் அரசியல் விருப்பங்களையும் பிரதிபலிக்கும் வகையில் அரசியலமைப்புகளை உருவாக்கின.

ஆறாவது, ஒருங்கிணைந்த நாடுகளுக்கிடையே பிணைப்பை வலுப்படுத்தும் நோக்கில் உருவாக்கப்படும் அரசியலமைப்புகள். சில நாடுகளில், பல குடியேற்ற பகுதிகள் ஒன்றிணைந்து கூட்டாட்சி அமைப்பை உருவாக்குகின்றன. இச்சமயத்தில், அந்த பிணைப்பை உறுதி செய்யும் வகையில் ஒரு புதிய அரசியலமைப்பு தோன்றும். அமெரிக்கா 13 குடியேற்றங்களை ஒருங்கிணைத்து 1789-இல் கூட்டாட்சியாக உருமாறி, அதன் அரசியலமைப்பை உருவாக்கியது.

முடிவில், அரசியலமைப்புகள் உருவாகும் முறை ஒவ்வொரு நாட்டின் வரலாற்று பாதையைப் பொருத்தே அமைகின்றன. அவை மக்களுக்கும் அரசுக்கும் இடையே நம்பிக்கையை உருவாக்கும் பாலமாகவும், ஜனநாயக ஆட்சியின் அடித்தளமாகவும் விளங்குகின்றன. முறைகள் வேறுபட்டாலும், அரசியலமைப்பின் நோக்கம் பொதுவாக ஜனநாயக ஆட்சி, மக்களின் உரிமை பாதுகாப்பு மற்றும் நாட்டின் ஒழுங்கான நிர்வாகத்தையே குறிக்கின்றன.

எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு விளக்கம்:

ஓர் ஆவண உருவிலுள்ள அரசியலமைப்பு எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பாகும். அதவாது, அரசின் அடிப்படைச் சட்டங்கள், அதிகாரங்கள் மக்கள் உரிமைகள், நீதி, நிர்வாக சட்ட நிறுவனங்களின் அமைப்புகள், அவற்றிக்கிடையே நிலவும் உறவுகள் ஆகியவை அனைத்தும் ஒருபடிவமாகவோ, பல வடிவங்களாகவோ நூல்வடிவில் காணப்படவேண்டும். பொதுவில் அவை அதற்கென உருவாக்கப்பட்ட சபையொன்றில் இயற்றப்பட்டு மக்களின் இசைவு பெற்றிருக்கும் குறிப்பிட்ட ஒரு தேதியிலிருந்து செயல்முறைக்கு வந்திருக்கும். சான்றாக, இந்திய அரசியலமைப்பு 1946-இல் கூட்டப்பட்ட அரசியல் நிர்ணய சபையினால் இயற்றப்பட்டு 1950 ஜனவரி 26-ஆம் நாளிலிருந்து அமலுக்கு வந்தது. உலகின் முதல் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டினுடையது ஆகும். அது 1787 செப்டம்பர் 17-ஆம் நாள் அன்று அமலுக்கு வந்தது.

நிறைகள்:

எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பின் படி அரசு இயங்குவது எளிது. இது நிலையான, உறுதியான, தெளிவான அரசை அளிக்கின்றது. நினைத்தபடி எளிதில் மாற்ற முடியாது. எனவே, முறையற்ற ஆட்சியோ, வல்லாட்சியோ தோன்ற முடியாது. அரசு எப்படி இயங்கவேண்டும் என மக்களனைவரும் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளலாம். அரசியலைப்பிறகு முரணாக ஆட்சியாளர்கள் நடந்தால் மக்கள் அதனைக் கண்டுக்கொள்ளவும் வாய்ப்புண்டு. எனவே கீழ்காணும் சிறப்பினைக் கொண்டுள்ளது.

- உறுதியான அரசியல்

- எளிதான, தெளிவாக இயக்கம்
- வல்லாட்சிக்கான வாய்ப்பு குறைவு
- அரசின் மாறுபட்ட செயல்களை மக்கள் கண்டு கொள்ளும் வாய்ப்பு.

குறைகள்

அரசாங்கத்தின் இதிகாரங்கள் செயற்பாடுகள் அனைத்தையும் எழுத்து வடிவில் தருவது இயலாத காரியமாகும். சோற்களால் இயற்றப்பட்ட அரசியலமைப்பு பல சமயங்களில் பல்வேறு பொருள்படும்படியாகத் தோன்றலாம். சோற்களுக்கு விபரீத விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டு, சட்டங்களின் உள்ளுணர்வு சிதைக்கப்பட்டுவிடும் அபாயம் ஏற்படலாம். இப்படித்தான் அரசாங்கம் இயங்க வேண்டும் என்று எழுதி வைத்து விட்ட பிறகு, எதிர்பாராதநெருக்கடி ஏற்படும் போதும், கால மாறுதல் காரணமாகக் கருத்து மாறுதல் ஏற்படும் போதும், எப்படி இயங்க வேண்டும் என்று வகை தெரியாது குழப்பம் ஏற்படலாம். எழுதிய அரசியலமைப்பு உறுதியுள்ளதாக இருந்த போதிலும் எளிதில் நெகிழ்ந்து கொடுக்காததால் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப மாறாமல் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாகவும் இருக்கக்கூடும். வளரும் இயல்புடைய சமுதாயத்தை வளரா இயல்புடைய வார்த்தைகளைக் கொண்ட அரசியலமைப்புக் கூண்டிற்குள் அடைத்து வைக்க முயல்வது ஆபத்தானது. “புரட்சியின் முக்கியக் காரணம் என்னவெனில் நாடுகள் முன்னேறிச் செல்லும் போது அரசியல் அமைப்பு அசையாமல் நிற்பதுதான்”. எனவே அதன் குறைகள் கீழ்க்கண்டவாறு தொகுத்துக் கூறப்படலாம்.

- தெளிவின்மை
- தவறாகப் பொருள் கொள்ளும் வாய்ப்பு
- முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டை
- புரட்சிக்கான வாய்ப்பு

எழுதா அரசியலமைப்பு (Un Written constitution)

விளக்கம்:

நாட்டின் அரசியலமைப்பு தனியொரு ஆவணமாக இன்றி வழக்காறுகள் மற்றும் மரபுகள் வடிவில் காணப்பட்டால் அது எழுதா அரசியலமைப்பு ஆகும். இதன்படி பாரம்பரிய முறைப்படி வழிவழியாக வந்த மரபுகளின்படி அரசாங்கம் இயங்கும். நூல் வடிவமின்றி வழக்காறுகள் செயல் வடிவமே பெற்றிருக்கும் இதற்கு ஒரே எடுத்துக்காட்டு இங்கிலாந்தின் அரசியலமைப்பு ஆகும். இங்கிலாநடதில் எந்த அரசரோ, அரசியல் நிர்ணய சபையோ, முழுமையானதொரு அரசியலமைப்பு வகுத்துத் தரவில்லை. எனினும் அது முற்றிலும் எழுதப்படாத அரசியலமைப்பு இல்லை. பாராளுமன்றம் அவ்வப்போது இயற்றிய சட்டங்கள், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் ஆகிய எழுத்து வடிவ அம்சங்கள் அதில் உள்ளன. மகாசாசனம், உரிமைகளின் மசோதா 1832-ஆம் ஆண்டு சட்டம் போன்ற எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் பல இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் அது எந்தவொரு தனி நபராலோ, சபையாலோ உருவாக்கப்படாது. பாரம்பரிய பழக்க வழக்கங்களினால் தானாகவே உருவானது ஆகும். அவ்வப்போது பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களும், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளும் பாரம்பரிய மரபுகளுக்கு ஒரு அரசியலமைப்பு வடிவம் கொடுத்துள்ளது. எனவே அங்கு பாராளுமன்றமே மேலாண்மை பெற்றுள்ளது. நினைத்த மாத்திரத்தில் எந்த அரசியலமைப்புச் சட்டங்களையும் மாற்றியமைக்கவும், புதிதாக உருவாக்கவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. எனவே அது இயல்பிலே நெகிழும் தன்மை பெற்றதாக இருக்கிறது.

நிறைகள்:

எழுதப்படாத அரசியலமைப்பு நெகிழும் தன்மை பெற்றதாக இருப்பதால் கால மாறுதல்களுக்கேற்ப எளிதில் மாற்றப்படக் கூடியதாகும். எனவே அரசியலமைப்பு முட்டுக்கட்டைகளோ, அரசியல் புரட்சிகளோ தோன்றுவதற்கான வாய்ப்புகள் மிகவும் குறைவு. இதில் வழக்காறுகளே முதன்மை பெற்று விளங்குவதால் மக்கள் வாழ்க்கையோடு இணைந்து நிற்கின்றது. அதன் மூலம்

மக்கள் உரிமைகளை பாதுகாப்புடனிருக்கின்றன. சமுதாயம் வளர்ச்சியடையும்போது அரசியலமைப்பும் அதற்கேற்ப வளர்ச்சியடைந்து வரும். அதன் நிறைகளாவன:

- கால மாறுதல்களுக்கேற்ப மாறும் தன்மை.
- புரட்சிக்கான வாய்ப்புகள் குறைவு.
- வாழ்க்கையோடு இணைந்து நிற்பது.
- சமுதாய வளர்ச்சிக்கேற்ப அரசியலமைப்பு வளர்ச்ச

குறைகள்:

இதன் நெகிழ்ம்தன்மை நிலையற்ற தன்மைக்கு வழி வகுத்துவிடலாம். திட்டமான வரையறைகள் வகுக்கப்படாததால் ஆட்சியாளர் விருப்பத்திற்கேற்ப வளைந்து கொடுத்து வல்லாட்சிக்கும் வழி வகுத்துவிடலாம். திருத்தங்கள் செய்வது எளிதாதலால் அவை அடிக்கடி செய்யப்பட வாய்ப்புண்டு. அதனால் அரசியலமைப்பின் புனிதத் தன்மை கெட்டுவிடலாம். சட்டமன்றம் சர்வ வல்லமை பெற்ற நிறுவனமாக மாறிவிடலாம். எனவே கீழ்காணும் குறைபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

- நிலையற்ற அரசியலுக்கு வழிவகுத்தல்
- வல்லாட்சிக்கு வழிவகுத்தல்
- அரசியலமைப்பின் புனிதத் தன்மைகெடுதல்
- சட்டமன்றத்தின் சர்வாதிகாரம்

எழுதிய அரசியலமைப்பு	எழுதா அரசியலமைப்பு
ஆவண வடிவமானது	ஆவணமற்றது
விருப்பத்தின் விளைவு	தானாக வளர்ந்தது
முயற்சியின் விளைவு	தேவைக்கேற்ற வளர்ச்சி
இயற்றப்பட்டு	படிப்படியான வளர்ச்சி
குறிப்பிட்டதொரு நாளில் நடைமுறைக்கு வந்து	கால ஓட்டத்தில் பிறந்தது
நாட்டின் தலையாய சட்டம்	சாதாரண சட்டம்
புனிதமானது	அத்தகைய தன்மை இல்லை
எளிதில் மாற்ற முடியாதது	எளிதில் மாற்றக்கூடியது
நெகிழாத தன்மையுடையது	நெகிழ்வுடையது
சிறந்த எடுத்துக்காட்டு, அமெரிக்க அரசியலமைப்பு	இங்கிலாந்து அரசியலமைப்பு

நெகிழும், நெகிழாத அரசியலமைப்புகள்

நெகிழும் அரசியலமைப்பு

விளக்கம்:

அரசியலமைப்புத் திருத்தம் எவ்வாறு செய்யப்படுகிறது என்பதன் அடிப்படையில் இப்பாகுபாடு செய்யப்படுகிறது. எளிதில் திருத்தப்படக் கூடிய அரசியலமைப்பு நெகிழும் அரசியலமைப்பு எனப்படுகிறது. சாதாரணச் சட்டங்களை இயற்றுவது போல் அரசியலமைப்பு விதிகளையும் இயற்ற முடியுமானாலும் அது நெகிழும் அரசியலமைப்பின்பாற்பட்டதேயாகும். இதில் சாதாரணச் சட்டங்களுக்கும், அரசியலமைப்பு விதிகளுக்கும் வேறுபாடு இருப்பதில்லை. இரண்டையும் சட்டமன்றங்களே இயற்றலாம். இங்கிலாந்தின் அரசியலமைப்பு இதற்குத் தகுந்ததோர் எடுத்துக்காட்டு ஆகும். எனவே நெகிழும் அரசியலமைப்பு கீழ்காணும் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது.

- அரசியலமைப்புச் சட்டங்களுக்கும் சாதாரணச் சட்டங்களுக்கும் ஒரே மதிப்புதான்.

- இரண்டும் ஒரே மாதிரியாக இயற்றப்படுகின்றன: தள்ளுபடி செய்யப்படுகின்றன.

- இரண்டையும் பாராளுமன்றம் தான் உருவாக்குகிறது.
- நீதிமன்றங்களுக்கு நீதிப்புனராய்வு செய்யும் அதிகாரம் இல்லை.
- இது எழுதப்பட்டும் எழுதப்படாமலும் இருக்கலாம்.
- வளைந்து கொடுக்கும், ஆனால் ஒடிந்து விடாது.

நிறைகள்

வளர்ந்து வரும் மக்கள் சமுதாயத்தின் தேவைகளுக்கும், விருப்பங்களுக்கும் ஏற்ப அரசியலமைப்பு எளிதில் மாற்றப்படக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாடு முன்னேற்றப்பாதையில் வளைந்து செல்ல இயலும். எனவே புரட்சிகளும், வன்முறைகளும் பெரும்பாலும் தவிர்க்கப்படுகின்றன. கொடும் புயலுக்கும் வளைந்து கொடக்கும் நாணல்போல், கடும் கருத்து மாறுபாடுகளுக்கும்

அது நெகிழ்ந்து கொடுத்து நிற்கின்றது. அவ்வாறு வளைந்து கொடுக்கும் தன்மை இல்லாத மரங்கள் வேருடன் சாய்வதுபோல் அரசியலமைப்பு அடியோடு அழந்துவடாது வேகமானமாற்றங்களுக்கு தலைவணங்கி தளைத்தோங்கி நிற்கின்றது: அரசியலமைப்பின் அடிப்படை அம்சங்கள் சீர்கெடாது, காலமாறுதல்களுக்கு ஏற்ற அம்சங்கள் புகுத்தப்பட்டு புதிய பொலிவுடன் காணப்படும். எனவே நெகிழும் அரசியலமைப்பு கீழ்காணும் சிறப்புக்களைக் கொண்டுள்ளது.

- கால மாறுதல்களுக்கேற்ற மாறுபாடு.
- நெருக்கடிக்கு ஏற்ப மாறுதல் அடைந்து, புரட்சி ஏற்படாது தடுத்தல்.

குறைகள்

எளிதில் திருத்தங்கள் செய்ய முடிவதே அரசியலமைப்பின் பெருங்குறையாக உள்ளது. சாதாரண சட்ட ஆக்கமுறைப்படி அதைத்திருத்திவிட முடியுமாதலால் அது அடிக்கடி மாற்றப்படக்கூடும். அடிக்கடி மாற்றப்பட்டால் அதன் தனித்தன்மை கெட்டுவிடுகிறது. நிலையற்ற அரசியல் நிலை உருவாகிறது. அரசியலமைப்பு விதிகளுக்கு உள்ள தனிச்சிறப்பு என்னவென்றால், அது அதற்கென கூறப்பட்ட தனியொரு சபையால் உருவாக்கப்பட்டதேயாகும். எனவே தான் சாதாரணச் சட்டங்களைவிட அதற்கு உயர்வான இடம் அளிக்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட விதிகளை சாதாரண சட்ட ஆக்க முறைப்படி, சாதாரண சட்டமன்றங்களால் மாற்ற முடியுமானால் அதுவும் சாதாரண நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறது. நினைத்த மாதிரத்தில் அரசியலமைப்பினை மாற்றி திடீர் செல்வாக்குப் பெற்ற அரசியல்வாதிகள் வல்லாட்சி முறையைக் கொண்டு வரமுடியும். இரண்டாம் உலகப்போருக்குமுன் இத்தாலியில் அரசியல் அமைப்பு நெகிழும் தன்மையுடையதாக இருந்ததினால் தான் முஸோலினி அதனை எளிதில் வல்லாட்சியாக மாற்ற முடிந்தது. எனவே அதன் குறைபாடுகளை இவ்வாறு சுருக்கமாகக் கூறலாம்.

- நிலைத்த தன்மை இல்லை

- அடிக்கடி மாற்றம் செய்வதால் குழப்பம்

நெகிழா அரசியலமைப்பு

விளக்கம்: அரசியலமைப்புத் திருத்த முறை சற்று கடினமாக இருப்பின் அது நெகிழா அரசியலமைப்பு எனப்படும். இம்முறையில் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்குத், சாதாரண சட்டத்திற்கும் வேறுபாடு உண்டு. அவற்றை மாற்றும் முறைகளும் வெவ்வேறானவை. கூட்டமன்றம் சாதாரண சட்டங்களை இயற்றுவதுபோல் அரசியலமைப்பினைத் திருத்த இயலாது. அதற்ென தனிமுறை உண்டு. அமெரிக்கா, இந்தியா, ருயா ஆகிய நாடுகளின் அரசியலமைப்பு இவ்வகையைச் சார்ந்தது ஆகும்.

நெகிழா அரசியலமைப்பில் பொதுவில் நான்கு மாறுபட்ட வழிகள் மூலம் அரசியலமைப்பு திருத்தப்படலாம்

- சட்டமன்றமே சில சிறப்பான வழிமுறைகளின்படி அரசியலமைப்பைத் திருத்துவது. சான்றாக, முன்றிலிருபங்கு பெரும்பான்மை தேவை எனக்கூறுவது
- குடியொப்பம் பெறுவது. இது ஸ்விட்சர்லாந்தில் அமலில் உள்ளது.
- கூட்டாட்சியாக இருந்தால் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையுள்ள மாநிலங்களின் இசைவுடன் திருத்தப்படுவது.
- அதற்கெனக் கூட்டப்பட்ட தனிக் கூட்டங்கள் (ஊழ்ளெநவெழைளெ) மூலம் திருத்ுதுவது. கடைசியில் கூறப்பட்ட இரு முறைகளும் அமெரிக்காவில் பின்பற்றப்படுகின்றன.

நிறைகள்:

நெகிழா அரசியலமைப்பு நாட்டிற்கு நிலையான அரசை அளிப்பதால் முன்னேற்றம் ஒரே சீராக இருக்கும் அரசியலமைப்பின் புனிதத்தன்மை பாதுகாக்கப்படும். உணர்ச்சி வசப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் திடீர் மாறுதல்கள் தவிர்க்கப்படலாம். சந்தர்ப்பவாத அரசியல்வாதிகள் விருப்பப்படி மாற்றங்களைப்

புகுத்தி தங்கள் வல்லாட்சியை நிறுவுவது தடுக்கப்படலாம். அரசியலமைப்பின் அரவணைப்பில் மக்கள் உரிமைகள் பாதுகாப்புடனிருக்கும்.

குறைகள்:

கால மாறுதல்களினால் நிகழும் கருத்து மாறுதல்களுக்கு ஏற்ப அரசியலமைப்பு மாறுதல்கள் ஏற்படுவது கடினமாதலால் முன்னேற்றம் தடைபடலாம். முக்கள் நலன்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கும் அரசியலமைப்பு முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாக மாறலாம். குக்கள் மன வளர்ச்சிக்கேற்ப வளைந்து கொடக்க முடியாத அரசியலமைப்பு உடைக்கப்பட வெண்டிய சூழ்நிலை வரலாம். ஆதனால் அரசியல் புரட்சிகளும், வன்முறைகளும் தலை தூக்கலாம். பழமைக்கும் பாதுகாப்பளித்து புதுமைக் கருத்துக்களுக்குப் பகைவனாகலாம்.

முன்னேற்றமடைந்து கொண்டிருக்கும் நாடுகளுக்கு இது ஏற்றதல்ல. “புதியன புகுதல் பழையன கழிதல்” என்பது இம்முறையில் சாத்தியமானது.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்வி

- அரசியலமைப்பின் நோக்கம் மற்றும் அதன் முக்கியமான உள்ளடக்கங்கள் எவை?
- எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்புக்கும் எழுதப்படாத அரசியலமைப்புக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை விளக்கவும்.
- அரசியலமைப்பின் முக்கிய நோக்கங்களைப் பட்டியலிடுங்கள்.
- எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பும், எழுதப்படாத அரசியலமைப்பும் இடையிலான வேறுபாடுகளை விளக்குங்கள்.
- நெகிழ்வான அரசியலமைப்பின் நன்மைகள் மற்றும் பாதிப்புகளை விவரியுங்கள்.
- எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பிற்கான ஒரு உதாரணம் கூறுங்கள் மற்றும் அதன் காரணங்களை விளக்குங்கள்.
- அரசியலமைப்பின் உள்ளடக்கத்தில் அடங்கியுள்ள முக்கியமான அம்சங்களை சுருக்கமாக எழுதுங்கள்.

இயல் - இரண்டு

மாநிலம் கூட்டாட்சி - ஒற்றையாட்சி :வகைப்பாடு - அம்சங்கள் மற்றும் பொருள் :-
அரைகுறை கூட்டாட்சி - அதிகாரப்பகிர்வு கோட்பாடு

நோக்கங்கள்

- மாநில கூட்டாட்சி முறைகள்
- அரைகுறை கூட்டாட்சி முறைகள்
- அதிகாரப்பகிர்வு கோட்பாடுகள்

மாநிலத்தின் (State) வரலாற்று வளர்ச்சி மற்றும் அதன் அரசியல் முக்கியத்துவம் - ஒரு
விரிவான விளக்கம்:

அரசியல் அறிவியலின் மிக முக்கியமான அடித்தளக் கருத்துகளில் ஒன்றாக மாநிலம் (State) கருதப்படுகிறது. மனித சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி மற்றும் ஒழுங்கமைவுக்கு மாநிலம் என்பது அத்தியாவசியமான கூறாகவும், உயர்ந்த வடிவமான அரசியல் அமைப்பாகவும் பாரப்படுகிறது. இத்தகைய முக்கியத்துவம் பெற்ற "மாநிலம்" என்னும் கருத்து பல நூற்றாண்டுகளாக பரிணாமம் அடைந்துள்ளதுடன், அதன் வரலாற்று வளர்ச்சியும் சொற்பிரயோக பயனீட்டும் பன்முகத் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது.

பண்டைய கிரேக்கர்களின் பார்வையில் "மாநிலம்":

பண்டைய கிரேக்கர்கள் "மாநிலம்" என்பதை குறிக்க "போலிஸ்" (Polis) என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினர். மாநில அமைப்பைக் கிரேக்கச் சமுதாயத்தில் போலிஸ் என்பது ஒருவகை நகர குறித்தது. இது அரசியல் மற்றும் சமூக ஒழுங்கின் ஒற்றுமையான வடிவமாக இருந்தது.

"Polis" என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் "Civitas" என மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது, இது ரோமர்களின் பயன்பாடாகும். இந்த "Civitas" என்பது பொதுவாக "நாகரிக அரசு" அல்லது "நாகரிக சமுதாயம்" என்பதைக் குறிக்கும். இதன் முக்கிய நோக்கம் பொது நலன் (Public Welfare) என்பதைக் குறிப்பிடுவதாகும். எனவே, அரசியல் அமைப்புகளில் பொதுமக்களின் நலன் முக்கிய நோக்கமாக கருதப்பட்டது என்பது தெளிவாகிறது.

ட்யூட்டான்களின்)Teutons) வழிகாட்டல் - Status:

தொடர்ந்து, ஐரோப்பிய பழங்குடிகளாகக் கருதப்படும் ட்யூட்டான்கள்)Teutons), “மாநிலம்” என்ற கருத்தைக் குறிக்க “Status” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினர் ஆனால் ., இது முழுமையான அரசியல் சார்ந்த நோக்கங்களைக் கொண்டதாக இருக்கவில்லை .“Status” என்பது தனிநபர் அல்லது சமூகக் குழுவின் நிலையை)Position or Condition) குறிக்கும்படி பயன்படுத்தப்பட்டது.

ஆனால் அரசியல் அமைப்பின் மையமான “மாநிலம்” என்ற கருத்தை முழுமையாக பிரதிபலிக்கவில்லை. இதனால்தான் “Status” என்ற சொல் காலப்போக்கில் அரசியல் அறிவியலில் மாற்றம் அடைந்து, “State” என்ற வடிவத்தை எடுத்து, ஒரு அரசியல் மற்றும் சட்டத்தன்மை கொண்ட அமைப்பை குறிக்க ஆரம்பித்தது.

நிக்கோலோ மக்யாவெல்லியின் பங்களிப்பு:

அரசியல் அறிவியலில் “State” என்ற சொல்லை முற்றிலும் அரசியல் நோக்குடன் முதன்முதலாகக் கொண்டு வந்தவர் நிக்கோலோ மக்யாவெல்லி)Niccolò Machiavelli) ஆவார். இத்தாலிய அரசியல் சிந்தனையாளர் மக்யாவெல்லி தனது புகழ்பெற்ற நூல் “The Prince”-ல்)1513) “State” என்ற சொல்லை பயன்படுத்தினார் “ அவர் .State” என்பதை ஒரு அதிகாரம், ஆட்சி மற்றும் அரசியல் கட்டுப்பாடு கொண்ட அமைப்பு எனக் கூறினார் அதாவது ., ஒரு “மாநிலம்” என்பது வெறும் நிலம் அல்ல; அது மக்கள், நிலையான எல்லைகள், நிர்வாகம், மற்றும் சட்டம் ஆகியவற்றை உட்படுத்தும் ஒரு முழுமையான அமைப்பாகும்.

“State” என்ற சொல்லின் பரிணாம வளர்ச்சி:

மக்யாவெல்லியின் பின்பும் , 16ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு தான் “State” என்ற சொல் அரசியல் அறிவியலில் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படத் தொடங்கியது. அதற்கு முந்தைய காலங்களில் ., மக்கள் அரசியல் அமைப்பை “ராஜ்யம்”, “அரசன்”, அல்லது “சாம்ராஜ்யம்” என்ற அடையாளங்களால் புரிந்துகொண்டு வந்தனர்.

நவீன அரசியல் கருத்தியல் உருவாகியதோடு, “மாநிலம்” என்ற வார்த்தையும் அதன் ஆழமான அரசியல் அர்த்தத்தையும் மக்கள் உணரத் தொடங்கினர் இந்நிலையில் .“State” என்பது

தனிச்சட்ட அதிகாரத்தைக் கொண்ட ஒரு அமைப்பாகவும் , அதன் கடமையாக மக்களின் பாதுகாப்பையும், நலனையும் காப்பதாகவும் பார்க்கப்பட்டது.

அதிகாரத்தின் சார்பற்ற அர்த்தம்

“State” என்ற சொல்லின் அர்த்தம் காலப்போக்கில் சார்பற்ற, நிறுவலான அதிகாரம் (Impersonal, Institutionalized Authority) என பரிணாமம் அடைந்தது இது ஏற்கனவே இருந்த “அரசன்” அல்லது “சமூகம்” என்ற கருத்துகளின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஒரு புதிய அரசியல் கருப்பொருள் ஆக உருவெடுத்தது.

மாநிலம் என்ற கருத்து வரலாற்று முறைகளில் பல்வேறு வடிவங்களிலும் , பண்டைய சமுதாயங்களின் மொழியிலும், மற்றும் அரசியல் சிந்தனையாளர் மக்யாவெல்லியின் நோக்கிலும் பரிணாமத்துடன் வளர்ந்துள்ளது இன்று நாம் “மாநிலம்” எனப் பேசும் போது , அது வெறும் நிலவரம்புகளைக் குறிக்கவில்லை ; மக்களின் நலனைக் குறிக்கக்கூடிய அதிகாரபூர்வ அரசியல் அமைப்பைக் குறிக்கிறது.

மாநிலத்தின் அர்த்தம் மற்றும் வரையறை - ஒரு ஆழமான ஆய்வு

மாநிலம்அரசியல் அறிவியலின் அடிப்படைச் தூண் :

அரசியல் அறிவியலில் மாநிலம் (State) என்பது ஒரு முக்கியமான மற்றும் அடிப்படைச் கருப்பொருளாகக் கருதப்படுகிறது மனித சமுதாயத்தில் ஒழுங்கும் அமைப்பும் .

நிலைத்திருப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட அதிகார அமைப்புகளில் மாநிலம் முதன்மையானதாகவும், அரசியல் ஆய்வுகளில் பொதுவாக விவாதிக்கப்படும் விஷயமாகவும் இருக்கிறது.

மாநிலம் என்ற கருத்து எப்போதும் ஒரே நிலைமையில் இல்லை அது . காலத்தின் ஓட்டத்திலும், இடப்பெயர்ச்சியிலும், சமூகத் தேவைகளின் அடிப்படையிலும் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளது ஆனால் எத்தனை மாற்றங்கள் இருந்தாலும் ., அதன் மூலக் கட்சி (core purpose) எப்போதும் ஒரே மாதிரியானது – அதாவது, மனித சமுதாயத்தை ஒழுங்கு படுத்தி நடத்தும் அதிகார அமைப்பு.

அரசியல் சமூகத்தில் அதிகாரத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணி

மனித சமுதாயம் தோன்றிய காலம் முதல் , மக்கள் எப்போதும் ஒரு வகையான அதிகாரத்திற்கும் கட்டுப்பட்டவர்களாகவே வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் இந்த அதிகாரம் ஆரம்பத்தில் குடிபொருள் தலைவர்களாக , குலமொழி வழிகாட்டிகளாக இருந்திருக்கலாம் ஆனால் காலப்போக்கில், அது கூடிய அளவில் நிறுவலாகவும் சட்ட பூர்வமாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டது.

இந்த அதிகார அமைப்பு , காலத்தின் தேவை , சூழ்நிலை, மற்றும் சமூக வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் “மாநிலம்” என்ற கருத்தாக மேம்பட்டது அரசியல் அமைப்புகள் பலவாக இருந்தாலும், அவற்றின் அடிப்படை நோக்கம் ஒரே மாதிரியாகவே இருந்து வருகிறது மக்களின் பாதுகாப்பு, ஒழுங்கு, நலன், மற்றும் ஆட்சி.

மாநிலத்தின் தனித்துவம்

மாநிலம் என்ற வார்த்தை , அதன் சரியான பொருள் மற்றும் தனித்துவத்தை அறிந்து கொள்ள, அதை பிற அமைப்புகளிலிருந்து பிரித்து பார்க்க வேண்டும் சமூக அமைப்புகள் , அரசியல் அமைப்புகள், மற்றும் அதிகார அமைப்புகள் அனைத்துமே ஒரே மாதிரியானவை என்று எண்ணுவது தவறு ஏனெனில் , மாநிலம் என்பது:

- ஒரு சித்தாந்த (abstract) கருத்தாகவும் இருக்கிறது (அதாவது), கருத்து மட்டுமாக,
- மேலும் ஒரு நிறுவலான (concrete) அமைப்பாகவும் (நிஜத்தில் செயல்படும் அமைப்பாக) இருக்கிறது

“மாநிலம்” என்பதற்கான பன்முக வரையறைகள்

"மாநிலம் இதை . என்னும் கருத்தை ஒரே வரையறையில் கட்டுப்படுத்த முடியாது "19ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஜெர்மன் அரசியல் சிந்தனையாளர் Schulze மிக அழகாகக் கூறுகிறார்:

“The definitions of the State are as numerous as the authors who write about it.”

> “மாநிலத்தின் வரையறைகள், அதைப் பற்றி எழுதிய எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக்கைக்கு நிகராக இருக்கின்றன.” அதாவது, எழுத்தாளர் எத்தனை பேர் உள்ளார்களோ , அவ்வளவுக்கும்

மாநிலத்தின் வரையறைகளும் இருக்கும் . ஏனெனில் ஒவ்வொருவரும் தங்கள்

கண்ணோட்டத்திற்கேற்ப அதைப் புரிந்து கொள்கிறார்கள்.

மாநிலத்தைப் பார்க்கும் பன்முகக் கண்ணோட்டங்கள்:

1. சமூகவியல் நிபுணர்கள் (Sociologists):

- மாநிலம் என்பது ஒரு சமூக நிகழ்வு (Social Phenomenon) என கருதப்படுகிறது.
- சமூகத்தின் கட்டமைப்பு , பரிமாற்றம், மற்றும் ஒழுங்குடன் அது பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது.
- மனித உறவுகளின் ஒழுங்கமைவுக்கான கருவியாக மாநிலம் பார்க்கப்படுகிறது.

2. சட்டவியல் அறிஞர்கள் (Jurists):

- மாநிலம் என்பது ஒரு சட்ட அமைப்பு (Juridical Establishment) எனக் கருதப்படுகிறது.
- சட்டத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட , சட்டத்தின் மூலம் செயல்படும் அதிகார அமைப்பு.
- அதன் அடிப்படையாக சட்டம், உரிமை, கடமை ஆகியவை முக்கியமானவை.

3. சர்வதேச சட்ட நிபுணர்கள் (International Law Experts):

- அவர்கள் மாநிலத்தைக் குறிக்கும் சில குறிப்பிட்ட அம்சங்களையே முதன்மையாக எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்:
 - நிலையான எல்லைகள்
 - நிரந்தர மக்கள்
 - ஒரு ஆட்சியமைப்பு
 - சர்வதேச அங்கீகாரம்
- ஆனால் இவர்கள் கூறும் வரையறைகள் அரசியல் அறிவியலாளர்களால் முழுமையாக ஏற்கப்படுவதில்லை.

4. தத்துவவாதிகள் (Philosophers):

- மாநிலம் என்பது ஒரு மெய்யியல் கருத்து (Abstract Concept) என்கிறார்கள்.
- நீதிமுறை, அரசியல் நீதிகேடுகள் , ஒழுக்கநெறி ஆகியவற்றின் வெளிப்பாடாகத் தைப் பார்க்கின்றனர்.

மாநிலத்தின் இருமைக் குணம்:

மாநிலம் என்பது ஒரே நேரத்தில் இரு நிலைகளைக் கொண்டுள்ளது

1. **மெய்யியல் நிலை**)Abstract Conception):

- ஒரு கோட்பாடு, எண்ணம், கொள்கை.
- எவ்வாறாக ஒரு சிறந்த சமுதாயம் இருக்கவேண்டும் என்பதைக் குறிக்கும்

2. **நிஜ நிலை**)Concrete Organization):

- நடைமுறையில் செயல்படும் நிர்வாக அமைப்பு
- அரசாங்கம், சட்டம், காவல்துறை, நீதிமன்றம், வரி வசூல் ஆகியவற்றின் வடிவில் செயல்படும்.

மாநிலம்பன்முகக் கூறுகளைக் கொண்ட அமைப்பு :

தொகுப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமெனில் , மாநிலம் என்பது பின்வரும் கூறுகளை அடிப்படையாகக்

கொண்ட ஒரு அமைப்பாகும்:

- **மக்கள்**)Population)
- **புதிதாக வரையறுக்கப்பட்ட நிலம் அல்லது எல்லைகள்**)Territory)
- **அரசாங்க அமைப்பு**)Government)
- **சார்வதிகாரம்**)Sovereignty)
- **சட்டத்தின் கீழ் இயங்கும் கட்டமைப்புகள்**)Legal Framework)
- **சர்வதேச அங்கீகாரம்**)Recognition by Other States)

மாநிலம் என்பது ஒரு சிக்கலான , பன்முகத் தன்மையுடைய அரசியல் அமைப்பாகும் .

அதை ஒரே வரையறையில் அடக்க முடியாதது அரசியல் அறிவியலின் முக்கிய நோக்கம் .,

மாநிலத்தின் உருவாக்கம் , அதன் செயல்பாடு , அதன் சட்ட பூர்வமான தன்மை மற்றும் அதன்

இலட்சிய நோக்கங்களை ஆராய்வதாகும்.

மாநிலத்தின் அர்த்தம் மற்றும் வரையறை

அரசியல் அறிவியலில் "மாநிலம்" (State) என்பது மிக முக்கியமான கருத்தாகக் கருதப்படுகிறது. இது சமூக அமைப்பின் ஒரு முக்கிய அங்கமாக விளங்குகிறது. மனித சமூகத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே, மனிதர்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அதிகார அமைப்பின் கீழ் வாழ்ந்துள்ளனர். இவ்விதமான அதிகார அமைப்புகள் காலப்போக்கில் பல்வேறு வடிவங்களில் இருந்தாலும் , அதன் அடிப்படை நோக்கம் ஒழுங்கு, பாதுகாப்பு மற்றும் நலச்சேவைகளை வழங்குவதாகவே இருந்தது.

மாநிலத்தின் வரையறைகள்

"மாநிலம் என்றால் என்ன ?" என்ற கேள்விக்கு பல்வேறு அறிஞர்கள் தங்கள் கோட்பாடுகளின்படி பதிலளித்துள்ளனர். ஜெர்மனிய அரசியல் சிந்தனையாளர் ஸ்கூல்ஸ் (Schulze) கூறியபடி, மாநிலத்தின் வரையறைகள் எண்ணற்றவை. இவை எழுத்தாளர்கள் , நிபுணர்கள் மற்றும் துறைவாதிகளின் பார்வைகளைப் பொறுத்து மாறுபடுகின்றன.

1. **சமூகவியல் நிபுணர்கள் :** மாநிலத்தை ஒரு சமூக நிகழ்வாகக் (Social Phenomenon) கருதுகிறார்கள்.
2. **சட்டவியல் அறிஞர்கள் :** மாநிலத்தை ஒரு சட்ட அமைப்பாக (Juridical Establishment) பார்ப்பார்கள்.
3. **சர்வதேச சட்ட நிபுணர்கள் :** சில குறிப்பிடத்தக்க கூறுகளை மட்டுமே மாநிலத்திற்கு அளிக்கிறார்கள்.
4. **தத்துவவாதிகள்:** மாநிலத்தை ஒரு மெய்யியல் கருத்தாக (Abstract Concept) எடுத்துரைக்கிறார்கள்.

ஆனால், மாநிலம் என்பது வெறும் சித்தாந்த கருத்தாக மட்டுமல்ல , அது ஒரு நடைமுறை அரசியல் அமைப்பாகவும் இருக்கிறது. இதனால், மாநிலம் இரு நிலைகளில் பார்க்கப்படலாம்:

- **உணரப்படக்கூடிய நிலை (Concrete):** இது மனிதர்களின் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட குழுவாக அமைந்திருக்கும்.

- **கணிப்பிற்கேற்பமான நிலை** (Abstract): இது ஒரு சட்டபூர்வமான தன்மையைக் கொண்ட அமைப்பாகச் செயல்படுகிறது.

மாநிலத்தின் கூறுகள்

மாநிலம் உருவாகும் முக்கிய கூறுகள் நான்கு. அவை:

1. **மக்கள் தொகை** (Population): மாநிலம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் குழுவை கொண்டிருக்கும். மக்கள் இல்லையெனில், மாநிலமும் இருக்க முடியாது.
2. **நிலப்பரப்பு** (Territory): மக்கள் ஒரு நிரந்தர நிலப்பரப்பில் வாழ வேண்டும். நில வரம்புகள் தெளிவாக இருக்க வேண்டும்.
3. **இறையாட்சி** (Sovereignty): மாநிலத்திற்கு உள் மற்றும் வெளி அரசியல் அதிகாரங்களை தன்னிச்சையாக பயின்று கொள்ளும் முழுமையான அதிகாரம் வேண்டும்.
4. **அரசாங்கம்** (Government): மக்கள் நலனை நோக்கி செயற்படும் நிர்வாக அமைப்பு வேண்டும்.

மாநிலம் – ஒரு ஒழுங்கமைந்த அரசியல் அமைப்பு

மாநிலம் என்பது கீழ்க்கண்டவாறு வரையறுக்கப்படும்:

1. ஒரு குழுவாக இணைந்த மனிதர்கள் – ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட மற்றும் ஒருங்கிணைந்த சமூக அலகு.
2. ஒரு நிரந்தர நிலப்பரப்பில் அரசியல் ரீதியாக அமைந்த மக்கள்.
3. பொதுவான சட்ட அமைப்பில் தனி உரிமையுடன் செயல்படும் அமைப்பு.
4. உள்-அரசியல் மற்றும் வெளி-அரசியல் அதிகாரங்களை கொண்ட அரசு அமைப்பு.

இந்த கூறுகள் அனைத்தும் சேர்ந்தே ஒரு மாநிலத்தை உருவாக்குகின்றன. இதில் ஏதேனும் ஒன்று இல்லையெனில், அந்த அமைப்பை மாநிலம் என அழைக்க இயலாது.

உலகளாவியப் பரிமாணத்தில் மாநிலம்

இந்த நான்கு கூறுகள் பண்டைய கிரேக்க நகர மாநிலங்கள் (Greek City States), நடுத்தர யுக இராச்சியங்கள் (Medieval Kingdoms), நவீன ஜனநாயக அரசு அமைப்புகள் (Modern Democracies), இராணுவ ஆட்சி, கம்யூனிச நாடுகள் போன்ற அனைத்திலும் பொதுவாக காணப்படுகின்றன.

மாநிலத்தின் அடிப்படை நோக்கம்

மாநிலத்தின் முக்கிய நோக்கம் சமூக ஒழுங்கை நிலைநிறுத்துதல் , பாதுகாப்பு வழங்குதல் மற்றும் பொதுநலத்தை மேம்படுத்துவதாகும். இவை மூலமாக , சட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு, சமூக வாழ்வில் ஒழுங்கு ஏற்படுகிறது.

மாநிலம் – ஒரு சமூக அரசியல் அமைப்பு

மாநிலம் என்பது:

- ஒரு சமூக அமைப்பாகவும்,
- ஒரு சட்ட அமைப்பாகவும்,
- ஒரு நிர்வாக அமைப்பாகவும்,
- ஒரு அதிகார அமைப்பாகவும் நிகழ்கிறது.

இதனாலேயே அரசியல் அறிவியலின் முக்கியமான உள்கட்டமைப்பாக மாநிலம் விளங்குகிறது.

மாநிலத்தைப் புரிந்துகொள்வது அரசியல் அமைப்புகளை புரிந்துகொள்ளும் முன் அடிப்படை தேவையாகும்.

மாநிலம் என்பது மக்கள், நிலப்பரப்பு, அரசு மற்றும் இறையாட்சி ஆகிய நான்கு கூறுகளால் உருவாகும் ஒரு தன்னாட்சி பெற்ற அரசியல் அமைப்பாகும். இந்த கூறுகள் இல்லாமல் மாநிலம் இருக்க முடியாது. இது அரசியல் அறிவியலில் முக்கியமாகக் கருதப்படும் ஒரு மைய கருத்தாகும்.

மக்கள்)Population)

மாநிலத்தின் முதல் மற்றும் அடிப்படை அம்சம் மக்கள்தான் மக்கள் இல்லாமல் எந்த ஒரு மாநிலமும் இருக்க இயலாது

- ஒரு மாநிலத்தில் மக்கள் எண்ணிக்கை அதிகமாகவோ , குறைவாகவோ இருக்கலாம் . ஆனால் மக்கள் இருக்க வேண்டும் என்பது கட்டாயம்
- மக்கள் ஒரு ஒழுங்கமைந்த சமுதாயமாக)Organized Society) வாழ வேண்டும்.
- அவர்கள் அரசியல் மற்றும் சட்ட அதிகாரத்திற்கு கீழ்ப்படிந்து வாழ வேண்டும் இதுவே ஒரு சமூகத்தை ஒரு அரசியல் அமைப்பாக மாற்றும்

- மக்கள் இன்றி ஒரு நிலப்பரப்பும் ஒரு அரசு அமைப்பும் எதையும் “மாநிலம்” என்று அழைக்க முடியாது.

குறிப்பு: மக்கள் என்பதே மாநிலத்தின் உயிரே ஆனால் வெறும் மக்கள் ிர் பெருக்கமோ , கூட்டமாக இருக்கிறார்களோ என்பதில்லை அவர்கள் அரசியலுக்கு உட்பட்டிருக்க வேண்டும்.

2. நிலப்பரப்பு)Territory)

மாநிலம் ஒரு நிர்ணயிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பை)Definite Geographical Area) கொண்டிருக்கும்.

- அதன் எல்லைகள் வரைபடத்தில் தெளிவாகக் காணப்பட வேண்டும்.
- அந்த நிலப்பரப்பில் உள்ள நிலம் , கடல், காற்று, நீர்நிலைகள் அனைத்தும் அதன் ஆட்சி கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருக்க வேண்டும்.
- நிலப்பரப்பு என்பது மக்களின் வாழ்விடமாக மட்டுமல்ல , அரசியல், பொருளாதார நடவடிக்கைகள் நடைபெறும் இடமாகவும் அமைகிறது.
- ஒரு நிலையான நிலப்பரப்பின்றி எந்தவொரு நிரந்தர அரசியல் அமைப்பும் அமைய முடியாது.

குறிப்பு: நிலப்பரப்பே அரசின் அதிகார வரம்பை குறிப்பிடுகிறது

3. அரசு)Government)

மாநிலத்தின் மூன்றாவது முக்கிய அம்சம் அரசு ஆகும் அரசு இல்லாமல் ஒரு மாநிலம் செயல்பட முடியாது.

- அரசு என்பது மக்கள் மீது ஆட்சி செய்யும் அமைப்பு
- இது மரபு மற்றும் சட்ட அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட ஒரு அதிகாரம் வாய்ந்த அமைப்பாகும்.
- அரசின் முக்கிய பணிகள்:
 - சட்டங்களை உருவாக்குதல்
 - அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துதல்
 - நீதியை வழங்குதல்

அரசின் மூன்று முக்கிய பிரிவுகள்:

பிரிவு	பணிகள்
சட்டமன்றம்	சட்டங்களை உருவாக்குகிறது
நிர்வாகம்	சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துகிறது
நீதித்துறை	சட்டத்தின் அடிப்படையில் தீர்ப்பு வழங்குகிறது

குறிப்பு: அரசு இல்லாமல் சமூகத்தில் ஒழுங்கும், பாதுகாப்பும் நிலைநின்ற முடியாது.

4. இறையாட்சி (Sovereignty)

இது மாநிலத்தின் மிக முக்கிய அம்சமாகும்) இறையாட்சி என்பது உச்ச அதிகாரம் .Supreme Power) ஆகும்.

இரு வகையான இறையாட்சி:

1. உள்நாட்டு இறையாட்சி (Internal Sovereignty)

- சட்டம், நிர்வாகம், அரசு அனைத்தையும் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம்.
- இது அந்த மாநிலத்தின் உள்ளாட்சி அதிகாரத்தை குறிக்கிறது

2. வெளிநாட்டு இறையாட்சி (External Sovereignty)

- அந்த மாநிலம் மற்ற எந்த நாட்டின் ஆதிக்கத்திற்கும் உட்படாமல் , முழுமையான தன்னாட்சி கொண்டிருக்கும்.
- சர்வதேச ரீதியாக அந்த நாட்டின் சுதந்திரத்தையும் அதிகாரத்தையும் இது காட்டுகிறது.

குறிப்பு: இறையாட்சி இல்லாமல் எந்த நாட்டும் முழுமையான “மாநிலம்” என அழைக்கப்பட முடியாது.

மாநிலத்தின் தனித்துவ அம்சங்கள்:

- **நிரந்தர அமைப்பு:** காலத்திற்கேற்ப அரசின் வடிவம் மாறலாம் ; ஆனால் அதன் அடிப்படை அமைப்பு தொடரும்.
- **அரசியல் அமைப்பு:** மாநிலம் என்பது ஒரு சமூக அமைப்பே அல்ல ; அரசியல் அதிகாரம் கொண்ட அமைப்பாகும்.
- **சட்ட ஒழுங்கு:** மாநிலம் சட்டம் மற்றும் அரசியல் ஒழுங்கை கொண்டிருப்பதினால் சமூக ஒழுங்கு நிலைபெறும்.
- **இறையாட்சி பெற்றது :** மாநிலம் எந்தவொரு பிற அமைப்பினாலும் கட்டுப்படுத்தப்பட முடியாதது.

மாநிலத்தின் வகைகள்:

மாநிலங்களை அதன் ஆட்சி முறையின் அடிப்படையில் பின்வரும் வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்

வகை	விளக்கம்
நீர்வாக மாநிலம் (Unitary State)	மைய அரசு அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டிருக்கும் . பிரான்ஸ் : உதாரணம் . மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி குறைவு
மக்களாட்சி மாநிலம் (Democratic State)	மக்கள் நேரடியாக அல்லது பிரதிநிதிகள் மூலமாக ஆட்சியில் பங்கேற்கின்றனர் இந்தியா : உதாரணம் .
குடியரசு (Republic)	ஜனாதிபதி வழியாக ஆட்சி நடைபெறும் ஜனநாயக அமைப்பு அரசன் . இந்தியா : உதாரணம் . இல்லை, அமெரிக்கா.

மாநிலம் என்பது ஒரு ஒழுங்கமைந்த அரசியல் அமைப்பு ஆகும் அது மக்கள் , நிலப்பரப்பு,

அரசு மற்றும் இறையாட்சி என்ற நான்கு முக்கிய அம்சங்களை கொண்டிருக்க வேண்டும் இந்த .

அம்சங்களால் தான் ஒரு அமைப்பு “மாநிலம்” என்ற அடையாளத்தைப் பெறுகிறது இவையே .

அதன் தனித்துவத்தையும் நிரந்தரத்தையும் உறுதி செய்கின்றன

மாநிலம் ஒரு அரசியல் அமைப்பின் அடிப்படை -

மாநிலம் என்பது ஒரு முழுமையான அரசியல் அமைப்பாகும் இதில் நான்கு முக்கிய அம்சங்கள் .

:உள்ளன

1. மக்கள்)Population)
2. நிலப்பரப்பு)Territory)
3. அரசு)Government)
4. இறையாட்சி)Sovereignty)

இந்த நான்கு அம்சங்களும் இணைந்தால்தான் ஒரு மாநிலம் ஒரு முழுமையான அரசியல்

கட்டமைப்பாக திகழ முடியும்.

மாநிலம் என்பது வெறும் சமூக அமைப்பல்ல; அதனுடைய பிரதான பணியாக மக்கள் மீது அரசியல் அதிகாரத்தை செலுத்துவது , சட்ட ஒழுங்கை நிலைநிறுத்துவது , பொதுநலக்கான நிர்வாகத்தை முன்னெடுப்பது ஆகியவை அடங்கும். மக்கள் இருக்கிற இடமே மக்கள் குடியிருக்கும் நிலப்பரப்பாக இருக்கும், அதில் ஒரு நிர்வாக அமைப்பும், அரசின் சட்டமும் அமலாக வேண்டும். மாநிலத்தின் நான்கு முக்கிய அம்சங்கள்:

1. மக்கள்

மாநிலம் மக்கள் இல்லாமல் உருவாக இயலாது மக்களின் எண்ணிக்கையோ வளர்ச்சி . மட்டமோ முக்கியமல்ல; முக்கியமானது அவர்கள் ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அரசியல் அமைப்பிற்குள் வாழ்வதுதான் மக்கள் சட்டத்திற்கும் , அரசுக்கும் கீழ்ப்படிந்து வாழும் நிலை மட்டுமே ஒரு மாநிலத்திற்குப் பெருமை தரும்.

2. நிலப்பரப்பு

ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பை கொண்டிருக்க வேண்டும் . அந்த நிலம் வரைபடத்தில் குறிப்பிட்ட எல்லைகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த இடத்தில் . உள்ள நிலம், நீர், காற்று, கடல் போன்ற இயற்கை வளங்கள் அனைத்தும் அந்த மாநிலத்தின்

அரசியல் அதிகாரத்திற்குட்பட்டவை . நிலப்பரப்பே அரசியல் , பொருளாதார நடவடிக்கைகள் நடைபெறும் மேடையாக அமையும்.

3. அரசு

அரசு என்பது ஒரு சமூக ஒழுங்கை பராமரிக்கும் நிறுவனம் அது மூன்று பிரிவுகளைக் .
:கொண்டிருக்கும்

- சட்டமன்றம் - சட்டங்களை உருவாக்கும்.
- நிர்வாகம் - அவை அமல்படுத்தும்.
- நீதித்துறை - சட்டங்களை விளக்கி நீதியை வழங்கும்.

அரசு இல்லாமல் எந்த மாநிலமும் இயங்க முடியாது

4. இறையாட்சி

இறையாட்சி என்பது ஒரு மாநிலத்தின் உச்ச அதிகாரத்தை குறிக்கும் இது இரண்டு .
:வகையாகப் பிரிக்கப்படுகிறது

- உள்நாட்டு இறையாட்சி - நாட்டிற்குள் உள்ள அனைத்து சட்ட , நிர்வாக அம்சங்களையும் கட்டுப்படுத்தும்.
- வெளிநாட்டு இறையாட்சி - வெளிநாட்டு ஆட்சி அல்லது சிதறிய கட்டுப்பாடுகளின்றி முழுமையான தன்னாட்சி.

ஒற்றையாட்சி -Unitary State

ஒற்றையாட்சி என்பது ஒரு நாட்டின் அனைத்து அதிகாரங்களும் ஒரு மைய அரசாங்கத்திடமுள்ள நிலையில் அமையும் ஆட்சி முறை .இவ்வகை நாட்டில் உள்ள தல ஸ்தாபனங்கள்) மாநில/மாவட்ட நிர்வாகங்கள் (மைய அரசாங்கத்தின் கீழ் செயல்படுகின்றன. அவற்றிற்கு தனிப்பட்ட அதிகாரம் இல்லை; தலைமை அரசாங்கம் தான் அவர்களுக்கு அதிகாரங்களை அளிக்கிறது, மற்றும் எப்போது வேண்டுமானாலும் திரும்பப் பெறலாம்.

அறிஞர் டைஸி இதனை அழகாக வர்ணிக்கிறார்:

"தலைமை அரசாங்கம் ஒரே சட்டமன்றமாக இருந்து நாடு முழுவதற்கும் சட்டங்களை இயற்றும் முறைதான் ஒற்றையாட்சி.

முக்கிய பண்புகள்:

(1) சட்டமன்றத்தின் உயர்வு

ஒற்றையாட்சியில் ஒரே சட்டமன்றமே இயங்குகிறது . அது நாட்டிற்கே சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது

தல ஸ்தாபனங்களுக்கு தனியாக சட்ட இயற்றும் சத்தி இல்லாததால் , சட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதில் மட்டுமே அவர்களுக்கு பங்கு உண்டு.

தல ஸ்தாபனங்கள் சட்டங்களை நேரடியாக இயற்ற முடியாது ; ஆனால், செயலாக்கத்திற்காக சில விதிமுறைகளை உருவாக்கலாம் இதையே . C.F. Strong என்பவர்: "அவை சட்டமியற்றும் ஸ்தாபனங்கள் அல்ல; உபசட்டங்களை உருவாக்கும் ஸ்தாபனங்கள் என்கிறார் ".

(2) இறையாட்சியின் மையப்படுத்தல்

ஒற்றையாட்சியில் இறையாட்சி முழுமையாக தலைமை அரசாங்கத்திடமே குவிக்கப்படுகிறது. மற்ற எந்தத் தலஸ்தாபனங்களும், குழுக்களும் இந்த சட்ட மையத்தை எதிர்த்து நிற்க முடியாது .சட்டமன்றம் இயற்றும் எந்தச் சட்டத்தையும் நீதிமன்றம் செல்லாது என நிராகரிக்க முடியாது. இவ்வகையில், மைய அரசாங்கமே ஒரே சட்ட அதிகாரம் பெற்றதாக இருப்பதால், தெளிவான நிர்வாகம் மற்றும் ஆட்சி ஏற்படுகிறது.

எடுத்துக்காட்டுகள்:

இங்கிலாந்து)United Kingdom)

பிரான்ஸ்)France)

இந்நாடுகளில் உள்ள மைய அரசு அனைத்து முக்கியமான சட்ட, நிர்வாக நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்கின்றது .இங்கு மாநிலங்கள் அல்லது மாவட்டங்களுக்கு தனி சட்ட சுதந்திரம் வழங்கப்படவில்லை.

ஒற்றையாட்சியின் நன்மைகள்:

ஒற்றுமை மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு - அனைத்து பகுதிகளும் ஒரே சட்டத்திற்குட்பட்டதால் நாட்டின் ஒற்றுமை உறுதியாகிறது.

விரைவான முடிவெடுப்பு - அதிகாரப்பூர்வமாக மையத்தில் அனைத்து முடிவுகளும் எடுக்கப்படுவதால் நடவடிக்கைகள் விரைவாக நடைபெறுகின்றன.

அழுத்தமான நிர்வாகம் - அனைத்து அதிகாரங்களும் ஒரே இடத்தில் இருப்பதால் திட்டங்களை ஒருமுறையாக செயல்படுத்த முடிகிறது. இவ்வாறு, ஒற்றையாட்சி என்பது ஒரு மாநிலத்திற்குள் மைய அரசாங்கமே அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டிருக்கும் சீரான ஆட்சி முறை. இது சிறந்த நிர்வாகத்தின் அடிப்படை அம்சமாக கருதப்படுகிறது.

கூட்டாட்சி அமைப்பின் நுணுக்கமான பண்புகள்

1. இறைமையின் இருப்பிடம் ஒன்றே

ஒற்றையாட்சி (Unitary Government) அமைப்பில், நாடு முழுவதும் சட்டங்களை இயற்றும் முழுமையான அதிகாரம் ஒரே ஒரு இடத்திலேயே — அதாவது மத்திய அரசாங்கத்திலேயே — சேர்க்கப்படும். மாநில அரசுகள் அல்லது உள்ளாட்சி நிறுவனங்கள் தங்களுக்கு தனி சட்டம் இயற்றும் உரிமை இல்லாமல், மத்திய அரசு அளித்த அதிகாரத்திற்கே அடங்கியிருக்கும். இதனால், இறைமையின் இருப்பிடம் மாறாது, ஒரே இடத்தில் நிலையாக இருக்கும்.

எதிர்வழியாக, கூட்டாட்சி அமைப்பில் (Federal Government), மாநிலங்கள் தங்களுக்கென சட்டங்கள் இயற்றும் உரிமையுடன் இருக்கின்றன. இறைமை மத்திய அரசும், மாநில அரசுகளும் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. எனவே, இங்கு இறைமை பங்கீடு செய்யப்படுகிறது.

2. கூட்டாட்சி என்றால் என்ன?

பல மாநிலங்கள் ஒன்றுகூடி சில பொதுவான நலன்களுக்காக ஒரு மைய அரசாங்கத்தைக் கட்டமைக்கும் அரசியல் அமைப்பே கூட்டாட்சி (Federation) ஆகும். 1787-ல் அமெரிக்கா உருவாக்கிய கூட்டாட்சி அமைப்பு இதற்கான சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

பேராசிரியர் டைஸி கூறுவதுபோல், “நாட்டின் ஒருமைப்பாடையும், மாநிலங்களின்

உரிமைகளையும் ஒருசேர பாதுகாக்கும் அமைப்பே கூட்டாட்சி.” கனடா, ரஷ்யா, சுவீட்சர்லாந்து போன்ற நாடுகளும் இந்த அமைப்பைப் பின்பற்றுகின்றன.

3. அதிகாரப் பங்கீடு (Division of Powers)

கூட்டாட்சி அமைப்பின் முதன்மையான பண்பாகும். மாநிலங்கள் தங்களுக்கென சில அதிகாரங்களை வைத்துக்கொண்டு, பாதுகாப்பு, நாணயம், வெளிநாடுகளுடன் உறவுகள் போன்ற முக்கிய பொது விஷயங்களை மத்திய அரசுக்கு ஒப்படைக்கின்றன. இது அதிகாரம் பரஸ்பர ஒப்புதலுடன் பிரிக்கப்படும் அமைப்பாகும்.

அரசியல் அமைப்பிலேயே இது குறிக்கப்பட்டிருக்கும். எந்தெந்த விஷயங்களில் மத்திய அரசு சட்டம் இயற்றலாம், எதிலெல்லாம் மாநில அரசு இயற்றலாம் என்பதும் அத்துடன் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும்.

4. அரசியல் அமைப்பின் உயர் நிலை (Supremacy of the Constitution)

கூட்டாட்சி அமைப்பில், அரசியல் அமைப்பு (Constitution) ஒரு மிக உயர்ந்த அதிகாரமாக கருதப்படுகிறது. இது மீறக்கூடாத ஒரு சட்டமாகவே உள்ளது. மத்திய அரசு அல்லது மாநில அரசு, தங்களுக்கு ஒதுக்கப்படாத விசயங்களில் சட்டம் இயற்ற முடியாது. இயற்றினால், அவை செல்லாது எனத் தீர்மானிக்கப்படும். இதனை “*Ultravires*” என அழைக்கின்றோம் — அதாவது அரசியல் அமைப்பின் வரம்பை மீறியது என்பதாக.

அமெரிக்க அரசியல் அமைப்பில் இது தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது: “மத்திய அரசு இயற்றும் சட்டங்கள் நாட்டின் உயர்ந்த சட்டங்கள் ஆகும்; அவற்றுக்கு எதிராக மாநில சட்டங்கள் செல்லாது.”

5. நீதிமன்றத்தின் முக்கியத்துவம் (Role of Judiciary)

இந்த அமைப்பில், மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கிடையே உருவாகும் கருத்து வேறுபாடுகளை தீர்ப்பது மற்றும் அரசியல் அமைப்பின் உரிமைகள் மற்றும் வரம்புகளை பாதுகாப்பது உச்சநீதிமன்றத்தின் கடமையாகும். இது கூட்டாட்சி அமைப்பின் மூன்றாவது மிக முக்கிய பண்பாகும்.

6. அமைப்பில் திருத்தங்கள் எவ்வாறு?

கூட்டாட்சி அமைப்பில் அரசியல் அமைப்பில் திருத்தங்களைச் செய்வது எளிதல்ல. சாதாரண

சட்டங்களை மாற்றும் போதான முறையைப் பயன்படுத்த முடியாது .அதற்கு தனி நடைமுறைகள் இருக்கின்றன. மத்திய அரசுடன், மாநில அரசுகளின் ஒப்புதல் மற்றும் பங்களிப்பும் அவசியம் .எனவே, இத்தகைய அமைப்புகள் எப்போதும் நெகிழா வகை அரசியல் அமைப்புகள் (Rigid Constitution) என அழைக்கப்படுகின்றன.

கூட்டாட்சி அமைப்பின் முக்கிய பண்புகள்:

- இறைமையின் பங்கீடு
- அதிகாரத்தின் பங்கீடு
- அரசியல் அமைப்பின் உயர் நிலை
- நீதிமன்றத்தின் தலையீடு

நெகிழா அரசியல் அமைப்பைத் தேவையாக்கும் திருத்த நடைமுறை

கூட்டாட்சிக்கு வேண்டிய சூழ்நிலைகள் – விரிவான விளக்கம்

பல நாடுகள் அல்லது பிரதேசங்கள் ஒருங்கிணைந்து ஒரு பொது அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கி, சில நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொது விஷயங்களில் அதிகாரங்களை பகிர்ந்து கொள்வதே கூட்டாட்சி .இந்த அமைப்பில் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் தன்னிச்சையான நிர்வாக அதிகாரமும், ஒருங்கிணைந்த தேசிய அதிகாரமும் இருக்கும் .இது ஒற்றையாட்சியுடன் மாறுபட்டது.

1. கூட்டாட்சிக்கு தேவையான அடிப்படை சூழ்நிலை – “இணைந்து வாழவேண்டும் என்ற இச்சை”

இச்சை என்னும் உந்துதல்:

ஒரு கூட்டாட்சி உருவாக, முதலில் அந்த நாடுகள் ஒன்றோடொன்று இணைந்து வாழ வேண்டும் என்ற மனப்பான்மையை வளர்த்திருக்க வேண்டும் .இந்த மனப்பான்மையானது பல சமயங்களில் பாதுகாப்புக்கான பயத்திலிருந்தும் , அவசியத்திலிருந்தும், வசதிக்கான விருப்பத்திலிருந்தும், அல்லது அரசியல், பொருளாதார வளர்ச்சி தேவையிலிருந்தும் உருவாகலாம்.

அச்சத்தால் ஏற்படும் இச்சை:

சிறிய நாடுகள், தங்களது அண்டையில் உள்ள பெரிய மற்றும் சக்திவாய்ந்த நாடுகளின்

தாக்கத்திலிருந்து பாதுகாக்க, ஒருங்கிணைந்து ஓர் கூட்டாட்சி அமைப்பை உருவாக்குவதற்குத் தூண்டப்படுகின்றன.

உதாரணமாக:

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் – ஆங்கிலேய ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பின், அந்த நாடுகள் தங்களது புதிய-found rights-ஐ பாதுகாக்கும் நோக்கில் கூட்டாட்சியை ஏற்படுத்தின.

ஆஸ்திரேலியா – பசிபிக் கடல் பகுதிகளில் வலுப்பெற்றிருந்த பேரரசுகளின் தாக்கத்திற்கு பயந்து, 1900-ஆம் ஆண்டு ஒரு கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கியது.

வசதிக்காக இணையும் நாடுகள்:

வாணிபம், போக்குவரத்து, தகவல் தொடர்பு, தந்தி மற்றும் தபால் வசதிகள், உள்ளிட்ட பலவகைத் தேவை மற்றும் ஆதாயங்களுக்காக சிறு நாடுகள் ஒன்றாக சேர்ந்து கூட்டாட்சி அமைக்க முடிவு செய்யும்.

உதாரணமாக:

அமெரிக்கா – வாணிப விரிவாக்கம் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக கூட்டாட்சி அமைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்தது. பல சிறு நாடுகள் தனியாக செய்ய இயலாத பணிகளை, இணைந்து எளிதில் செய்து முடிக்கக்கூடும் என்ற எண்ணமும் இச்சையை ஊக்குவிக்கிறது.

2. ஒரே அரசியல் மனப்பான்மை மற்றும் உணர்வுகள்

மாற்றுபட்ட இனங்கள் மற்றும் தத்துவங்களை உள்ளடக்கிய நாடுகள்:

பல்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், வேறுபட்ட சமயக் கொள்கைகள் மற்றும் கலாச்சாரங்களை பின்பற்றுபவர்கள் ஒன்றாக இணைந்து வாழ்வது கடினம். எனவே, ஒரே மாதிரியான அரசியல் எண்ணங்கள் மற்றும் பொது உணர்வுகள் இருப்பது அவசியம். இது ஒருங்கிணைந்த வாழ்வுக்கு வழிவகுக்கும்.

3. உரிமை மனப்பான்மை – ‘இணைந்து இருந்தாலும் தனித்தன்மை இழக்கக்கூடாது’

உரிமை உணர்வும் அவசியம்:

கூட்டாட்சி என்பது ஒற்றையாட்சிக்கு மாறானது. ஒற்றையாட்சியில் ஒட்டுமொத்த

அதிகாரமும் ஒரே மையத்தில் இருக்கும் .ஆனால் கூட்டாட்சியில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் தங்களது பண்புகளை, மொழியை, கலாச்சாரத்தை பாதுகாப்பதற்கான உரிமை இருக்க வேண்டும்.

கூட்டாட்சியின் நேர்த்தியான சமநிலை:

பொது நலனுக்காக சில அதிகாரங்களை கூட்டாட்சிக்கே ஒப்படைக்க வேண்டும், ஆனால் மிகுதியான அதிகாரம் ஒப்படைக்காமல் தங்கள் தனிச்சிறப்பைத் தவறாமல் தக்கவைக்க வேண்டும்.

பேராசிரியர் ஸ்ட்ராங்கின் கருத்து:

“கூட்டாட்சி என்பது ஒன்றிணைந்து வாழ விரும்பும் நாடுகளுக்கே உரியது, ஒன்றியமாக வாழவேண்டும் என்று ஆசைப்படும் நாடுகளுக்கல்ல,” என்று அவர் அழகாக விளக்குகிறார் .இதுவே கூட்டாட்சியின் உண்மையான அடிப்படை கோட்பாடாகும்.

தீர்க்கவுரை:

கூட்டாட்சி உருவாக வேண்டுமென்றால், பல முக்கியமான சூழ்நிலைகள் அவசியம்:

- ஒன்றிணைந்த மனப்பான்மை
- பொதுவான அரசியல் உணர்வு
- பயத்தினால் ஏற்படும் பாதுகாப்பு தேவை
- பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான ஒருங்கிணைந்த விருப்பம்
- உரிமையைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் மனநிலை

இவை அனைத்தும் சேரும்போது தான், ஒரு நாட்டு மக்கள் மற்றும் பகுதிகள் ஓர் உண்மையான கூட்டாட்சி அமைப்பை ஏற்படுத்த முடியும்.

இணையும் காடுகளின் சமநிலை

1. சமநிலை பெற்ற நாடுகள்: கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பில், நாடுகள் ஒன்றுபட்டு வாழ வேண்டும் என்பதற்காக அவை சமநிலை பெற்றனவாக இருக்க வேண்டும் .ஒருசில நாடுகள் வலிமை வாய்ந்தவையாக இருந்தால், அவை மற்ற நாடுகளை ஆதிக்கத்துக்குட்படுத்த முயற்சிக்கும் அபாயம் ஏற்படும் .ஆகவே, அரசியல் அமைப்பில் கலந்துகொள்ளும் நாடுகள், ஒன்றுக்கொன்று சமமான அதிகாரம், செல்வாக்கு கொண்டிருக்க வேண்டும்.

உதாரணமாக, 1871-ஆம் ஆண்டு பிரஷ்யாவின் ஆதிக்கத்துடன் உருவான ஜெர்மானிய அரசியல் அமைப்பு, அதன் வலிமையின் காரணமாகவே பின்னர் அழிந்து போனது .இதனால், நாடுகளுக்கிடையேயான சமநிலையின் முக்கியத்துவம் தெளிவாகும்.

2. அரசியல் அறிவும் பண்பும்

கூட்டாட்சி அமைப்பின் வெற்றிக்கான அத்தியாவசிய அம்சம் – மக்கள் துணை நிற்கும் மனப்பான்மை. அதாவது, கூட்டாட்சி அமைப்பை ஏற்படுத்தவும், தொடர்ந்து செயல்படுத்தவும், அரசியல் அறிவும், பொது சேவையை நம்பும் சிந்தனையும் மக்களிடம் இருக்க வேண்டும் .இதனால்தான் ஒரு அரசு நிலைத்திருக்க முடியும்.

3. நிலத் தொடர்ச்சி

நாடுகள் ஒரே இனத்தையோ அல்லது ஒரே பண்பாட்டினையோ சார்ந்திருந்தாலும், இடையிலான நிலத் தொடர்பு இல்லையெனில், கூட்டாட்சி அமைப்பை உருவாக்க முடியாது. உதாரணமாக, ஆங்கிலேயர்களின் மருந்து குடியேற்ற நாடுகளை ஒரே கூட்டாட்சியாக இணைக்க முயற்சி தோல்வியுற்றது. காரணம் – அந்த நாடுகள் இடையே நிலத் தொடர்ச்சி இல்லாமையே. கூட்டாட்சி அமைப்பின் பிரச்சினைகள்

அ:அதிகாரப் பங்கீடு .

அதிகாரப் பங்கீடு என்பது கூட்டாட்சி அமைப்பின் முக்கியமான அம்சம் .ஆனால், அதுவே பெரும்பாலான பிரச்சனைகளுக்கான மூல காரணமாக அமைகிறது.

இரண்டு முக்கியக் கருத்துகள்:

நடு அரசு வலிமை வாய்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் – பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு தொடர்புகள், சர்வதேச வணிகம் போன்றவற்றைச் சுமப்பதற்காக.

நாடுகளின் சுயாதீனமும் மதிக்கப்பட வேண்டும் – அவற்றின் உரிமை உணர்வை காத்தல் முக்கியம். இவ்விரண்டும் சமமாக இருக்க வேண்டும் .ப்ரைஸ் பிரபு கூறும் உவமையின் படி, "வானளாவிய மண்டலத்தில் சுற்றும் கிரகங்கள் அந்நியமாகத் தள்ளப்படக்கூடாது; அதேசமயம் கதிரவனும் அவற்றை இழுத்து விழுங்கக்கூடாது ".அதாவது நடு அரசும், மாநில அரசும் சமநிலையில்

செயல்படவேண்டும்.

ஆ .அதிகாரப் பங்கீடு செய்யும் மூன்று முறைகள்

1. நடு அரசுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் : (மிஞ்சியது மாநிலங்களுக்கு)

முறை: அமெரிக்கா, ரஷ்யா, ஸ்விட்சர்லாந்து.

விளக்கம்: மத்திய அரசுக்கான அதிகாரங்கள் பட்டியலிடப்படுகின்றன .பட்டியலில் இல்லாதவை மாநிலங்களுக்கு உரியவை.

2. மாநிலங்களுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் : (மிஞ்சியது நடு அரசுக்கு)

முறை: கனடா.

விளக்கம்: மாநிலங்களின் அதிகாரங்கள் மட்டும் வரையறுக்கப்படும் .அதன் பிற அனைத்தும் நடு அரசுக்கு உரியது.

3. இரண்டுக்கும் பட்டியல் : (மூன்று வகை அதிகாரங்கள்)

முறை: இந்தியா.

விளக்கம்:

- மத்திய பட்டியல் – பாதுகாப்பு, வெளிநாடுகள், நாணயம்.
- மாநில பட்டியல் – பொது ஒழுங்கு, பொது சுகாதாரம், காவல்.
- ஒப்பந்த பட்டியல் – கல்வி, வனங்கள், திருமணம்) இருவரும் செயல்படக்கூடியவை.

இவை தொடர்பான சிக்கல்கள்:

அதிகாரங்களை பட்டியலிடும் போது, "எஞ்சியவை யாருக்குப் போகும்?" என்பது முக்கியமான

கேள்வியாகும்.

அமெரிக்கா: நடு அரசு அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டது; பிற அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு.

கனடா: மாநில அதிகாரங்கள் வரையறுக்கப்பட்டன; மற்றவை நடு அரசுக்கு.

வீமார் ஜெர்மனி: எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு என்றாலும், பெரும்பாலான முக்கிய அதிகாரங்கள் மத்திய அரசிடம் இருந்ததால், உண்மையான கூட்டாட்சி அமையவில்லை.

அதாவது, யாருக்கு என்ன அதிகாரம் என்பதைச் சொல்லி, உண்மையாக வலிமை எவரிடம்

இருக்கிறது என்பதைக் கணிப்பதே நியாயமானது.

கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பை உருவாக்க, கீழ்க்கண்ட ஐந்து சூழ்நிலைகள் தேவை:

நாடுகளுக்கிடையிலான சமநிலை.

- அரசியல் அறிவு மற்றும் பண்பு.
- நிலத் தொடர்ச்சி.
- அதிகார பங்கீட்டின் முறையான ஒழுங்கு.
- மக்கள் துணை நின்று செயல்படும் மனப்பான்மை.

இவை இல்லாமல் கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்புகள் நிரந்தரமாக அமையாது.

சாராம்சம்:

1. அதிகாரப் பங்கீடு:

நடு அரசும்) Union Government) மாநில அரசுகளும்) State Governments) தங்களுக்கென

அதிகாரங்களைக் கொண்டு செயல்படவேண்டும்.

அதிகாரங்களை மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்:

- நடு அரசு அதிகாரங்கள் (Union List)
- மாநில அரசு அதிகாரங்கள் (State List)
- இரண்டும் பகிர்ந்து கொள்வதற்கான அதிகாரங்கள் (Concurrent List)

சில சமயங்களில், இந்தப் பட்டியல்களை நிரப்பிய பிறகு எதுவுமே எஞ்சாமல் போவதால், "எஞ்சியவை

எல்லாம் நடு அரசுக்கு "என்ற நிலை ஏற்படலாம். இது கூட்டாட்சியின் உண்மையான நோக்கத்திற்கு

முரணாக அமையும்.

2. நீதிமன்றங்களின் பங்கு:

நடு அரசு அல்லது மாநிலங்கள் தங்கள் வரம்புகளை மீறியுள்ளனவா என்பதை கண்காணிக்க,

உயர்நீதிமன்றம் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில், நீதிமன்றம் இந்த வகையில் முழு

அதிகாரத்துடன் செயல்படுகிறது.

ஆனால், ஸ்விட்சர்லாந்து, ரஷ்யா போன்ற நாடுகளில், நீதிமன்றத்திற்கு இந்த அதிகாரம் இல்லை; அதற்கு பதிலாக மக்கள் வாக்கெடுப்பு) Referendum), மக்கள் தொடக்கம்) Initiative) போன்ற முறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

3. அரசியல் அமைப்பில் மாற்றங்கள்:

அரசியல் அமைப்பில் மாற்றங்களைச் சாதாரண சட்டமன்றம் எளிதில் செய்ய முடியாது. அமெரிக்காவில் போன்ற நாடுகளில், அரசியல் மாற்றங்கள் நான்கில் மூன்றுமாநிலங்கள் ஒப்புக்கொள்ளும்படியான கடுமையான விதிகள் உள்ளன. ஆனால், ரஷ்யா போன்ற நாடுகளில் மாநிலங்களுக்கு இதில் பங்கு இல்லை, இது கூட்டாட்சி சுயாதீனத்திற்கே கேள்விக்குறி.

4. இரண்டாம் சபையின் பிரதிநிதித்துவம்:

- கூட்டாட்சி அமைப்புகளில் இரு சட்டமன்றங்களும் (bicameral legislature) இருக்கின்றன.
- முதல் சபை) மக்கட்கான பிரதிநிதிகள்(
- இரண்டாம் சபை) மாநிலங்களுக்கான பிரதிநிதிகள்(

பிரதிநிதிகள் எண்ணிக்கையை மாநிலத்தின் அளவைப் பொருத்தா அல்லது சமமாகவா நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்பது பிரச்சனை. பெரும்பான்மையான நாடுகள், அனைத்து மாநிலங்களும் சமமான பிரதிநிதிகளை அனுப்ப வேண்டும் என ஒப்புக்கொள்கின்றன) அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, ரஷ்யா.(இரண்டாம் சபையின் அதிகாரமும் முதற்சபையின் அதிகாரத்துக்கு சமமாக இருக்கவேண்டும்.

5. நடு அரசு மற்றும் மாநில அரசு இடையிலான உறவு : கூட்டாட்சி அமைப்பில், இருவரும் தங்கள் வரம்பிற்குள் தலையீட்டின்றி செயலாற்ற வேண்டும். இது கூட்டாட்சியின் மிக முக்கியமான தன்மையாகும்.

முக்கியமான விஷயங்கள் : (சுருக்கமாக)

பிரிவு	விவரம்
அதிகாரப் பங்கீடு	Union, State, Concurrent List - சமநிலை தேவை
நீதிமன்றத்தின் பங்கு	அதிகார மீறலை கண்காணிக்கும் அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா
மாற்றங்களைச் செய்வது	கடுமையான நடைமுறைகள் தேவை நான்கில் மூன்று மாநிலங்கள் (ஒப்புதல்)
இரண்டாம் சபை	மாநிலங்களுக்கு சம பிரதிநிதித்துவம் வழங்குதல் அவசியம்
நடுமாநில உறவு/	தலையீட்டின்றி, உரிமை உள்ளாட்சியாக செயல்பட வேண்டும்

1. நாடுகளுக்கிடையே நல்ல தொடர்பு நோக்கமும் தேவையும் :

நாடுகளுக்கிடையே இருப்பது ஒட்டுமொத்தமான அரசியல் தொடர்பு மட்டுமல்ல; அதில் மனப்பான்மையும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது நாடுகளுடன் மற்ற நாடும் ஒவ்வொரு . தொடர்பில் நம்பிக்கை இத்தகைய .வேண்டும் கொள்ள தொடர்பு நம்பிக்கையுடன், அந்தந்த நாடுகளின் பொதுச் செயல்கள், நீதித்தீர்ப்புகள், ஆவணங்கள் ஆகியவற்றிற்கு பரஸ்பர மதிப்பளிக்கப்பட வேண்டும் தாராளமாக நாடுகளுக்கிடையே குடிமக்கள் .பயணிக்க வசதியளிக்கப்பட வேண்டும் நடைமுறையில் நாடுகளுக்கிடையே இல்லாமல் தடைகள் . அமையும் அடித்தளமாக ஒரு கூட்டாட்சிக்கு ஒத்துழைப்பு தோன்றும்

2. கூட்டாட்சியில் இருந்து வெளியேறும் உரிமை தழ்நிலை சிக்கலான :

"நாடுகள் விருப்பப்பட்டால் கூட்டாட்சியிலிருந்து வெளியேறலாமா?" என்ற கேள்வி, ஆழமான அரசியல் விவாதத்திற்குரியது நாடுகளில் ஐக்கிய அமெரிக்க .1861-இல் தென்னாட்டுகள் வெளியேற விரும்பியது ஒரு பெரும் அரசியல் பிரச்சினையை உருவாக்கியது அவை ., "நாம் தேவைப்பட்டபோது ஒன்றுகூடியோம்; இப்போது தேவையில்லை என்பதால் பிரிந்துவிடலாம்" என்றன மற்றவர்கள் எதிராக இதற்கு ., "கூட்டாட்சிக்கு சம்மதித்தது நாடுகள் அல்ல, மக்கள்தான் " இறுதியில் .வாதாடினர் என, இது ஒரு பேச்சுவாதம் மூலம் தீர்க்கப்படவில்லை; பூர்வந்தம் ஒரு உள்நாட்டுப் போர் மூலமாக முடிவுக்கு வந்தது இக்கோணத்தில் ., ஒரே சில நாடுகளின் அரசியல்

அமைப்புகளில்தான் வெளியேறும் உரிமை முறையாக உள்ளதாகக் காணப்படுகிறது .
மற்றவற்றில், அத்தகைய உரிமை இல்லை என்பதே நிலைபாடு.

3. ஒற்றையாட்சி அரசியல் அமைப்பின் சிறப்பியல்புகள் :

ஒற்றையாட்சியில் அதிகாரம் ஒரே அரசாங்கத்திடம் இருந்தால், அரசியல் அமைப்பு தெளிவாகவும் எளிமையாகவும் இருக்கும் என்பதாலும் தேவையில்லை பங்கீடு அதிகாரப் .
ஒற்றையாட்சி குழப்பங்களை காணப்படும் கூட்டாட்சியில் .இருக்கும் குறைவாக சிக்கல்கள் . உதவுகிறது தவிர்க்க

(ஆ:வலிமை (

ஒற்றையாட்சியில் சட்டம் இயற்றும், நிர்வகிக்கும் அதிகாரங்கள் ஒரே இடத்தில் இருப்பதால், தீர்வுகள் விரைவில் எடுக்கப்பட முடியும் இல்லாததால் அதிகாரப்பகிர்வு .,
சிக்கல்களைத் தீர்க்க ஒரே அரசு செயற்பட முடியும்.

(இ:சக்தி முன்னேற்ற (

ஒற்றையாட்சி அரசாங்கங்கள், காலத்தோடு ஒத்துழைந்து சட்டங்களை விரைவில் மாற்றும் திறன் கொண்டவைமற்றும் சட்டங்கள் தொழிலாளர் ு சமூக நல சட்டங்களை விரைவில் கொண்டு வருவதில், ஒற்றையாட்சி பலம் மிகுந்தது.

4. ஒற்றையாட்சியின் வரம்புகள் - பல்வேறு இனங்கள் மற்றும் மொழி அடிப்படையிலான சிக்கல்கள்

ஒற்றையாட்சியின் முக்கிய குறைபாடுகளில் ஒன்று, அது பல இனங்களும், பல மொழிகளும் கொண்ட மக்களைக் கொண்ட நாடுகளுக்கு சரிவர அமையாது என்பதே ஒற்றுமை .
கூட்டாட்சி தான் இங்கு .சிரமமாகும் இணைத்தல் அமைப்பில் அரசியல் ஒரே மக்களை இல்லாத சிறந்த அமைப்புமற்றாக உதவுகிறது .

5. கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பின் முக்கியத் தன்மை பல்வேறு ஒற்றுமையில் :
தனித்தன்மைகள்

கூட்டாட்சி அமைப்பின் முதன்மை சிறப்பியல்பு, வேறுபட்ட இனங்கள், மொழிகள், கலாச்சாரங்கள் மற்றும் சமூக அமைப்புகளைக் கொண்ட நாடுகள் ஒன்றாக இணைந்து, ஒத்துழைந்து வாழும் வாய்ப்பு அளிக்கிறது எனவே .சாத்தியமில்லை இது ஒற்றையாட்சியில் ., பல்வகையான மக்கள் தொகை கொண்ட நாடுகளுக்கு கூட்டாட்சி மிகவும் ஏற்றதாக இருக்கிறது .

6. ஒற்றையாட்சியோ கூட்டாட்சியோ சிறந்தது எது -?

ஒற்றையாட்சியும், கூட்டாட்சியும் தத்தம் சூழ்நிலைக்கேற்ப தனித்துவங்களும் குறைகளும் கொண்டவைஎளிமை ஒற்றையாட்சி ., வலிமை, மற்றும் சட்டச் செயல்பாட்டில் முன்னேற்றம் என பல சீரான அம்சங்களை வழங்குகிறது ஆனால் ., பல்வேறு இன மக்கள் கொண்ட நாடுகளில் ஒருமைப்பாடு கொண்டு சேர்ந்து வாழும் சூழ்நிலையில், கூட்டாட்சியே சிறந்தது எனவே ., நாட்டின் சமூக, மொழி, அரசியல் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப, பொருத்தமான அரசியல் அமைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்தல் தான் மிக அவசியம் .

ஒன்றுசேர்ந்து வாழும் முறையின் சார் கொள்கை

கூட்டாட்சி என்பது நாடுகள் தங்களின் முழு இறைமையைத் தக்கவைத்துக் கொண்டு தனித்தனியாக இயங்குவதற்குப் பதிலாக, சில முக்கியமான பொதுப் பொருட்களின் நலனுக்காக தங்களின் அதிகாரத்தில் ஒரு பகுதியை விட்டு, ஒருங்கிணைந்த முறையில் வாழும் நவீன அரசியல் அமைப்பாகும் அதிகாரங்களையும் எல்லா அரசாங்கம் முறையில் ஒற்றையாட்சி . முறையில் கூட்டாட்சி ஆனால் .வைத்திருக்கும் தன்னிடத்தில், நாடுகள் தங்களுடைய தனித்தன்மையையும் உரிமையையும் இழக்காமல், சமன்பாடு மற்றும் ஒத்துழைப்புடன் சில பொதுப் பணிகளைப் பகிர்ந்து செயற்படுகின்றன அமைப்பு இம்மாதிரியான ., உலகளாவிய அரங்கில் வலிமை பெறுவதற்கும், ஒற்றுமையாக வளர்ச்சி அடைவதற்கும் வழிவகுக்கிறது .

அரசியல் பயிற்சிக்கான வாய்ப்பு

கூட்டாட்சி முறையில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் சட்டமன்றம், நிர்வாகம் மற்றும் நீதித்துறை போன்ற அமைப்புகள் தனித்தனியாக இயங்குகின்றன அந்தந்த மூலம் இதன் அரசியலிலும் மக்களுக்கு உள்ள மாநிலங்களில், நிர்வாகத்திலும் நேரடி பங்கு பெறும் வாய்ப்பு உருவாகிறது பழக்கத்தையும் அரசியல், சட்டங்களை உருவாக்கும் செயல்முறையையும் மக்கள் எளிதாக புரிந்து கொள்வதற்கான தூழ்நிலை ஏற்படுகிறது மூலம் இதன், அரசியல் கல்வியும், ஊக்கமும் வளர்கின்றன ஈடுபடும் நேரடியாக செயல்பாடுகளில் அரசியல் மக்கள் இவ்வாறு போது, நடு அரசின் மீதான அழுத்தம் குறைகிறது இதில், அதிகாரப் பங்கீட்டும், பொறுப்பும் மாநிலங்களுக்கும் நடு அரசுக்கும் சமமாக இருக்கும்.

நாடுகளின் கூட்டமைப்பு பண்புகள்

அரசியல் அமைப்புகளில், ஒற்றையாட்சியும், கூட்டாட்சியும் தவிர நாடுகளின் கூட்டமைப்பும் (CONFEDERATION) ஒரு தனித்தரமான அமைப்பாகும் சேர்ந்து நாடுகள் பல இதில் நடு இதில் ஆனால் உருவாக்குகின்றன அமைப்பை ஒரு நோக்கங்களுக்காக பொதுவான சில ம அரசுக்குக் குறைந்த அல்லது எதுவும் அதிகாரம் கிடையாது முழு தங்களின் நாடுகள் அரசு நடு வைத்திருக்கின்றன தக்க இறைமையையும், நாடுகளால் தீர்மானிக்கப்பட்ட முடிவுகளை மட்டும் செயல்படுத்த முடியும் அல்ல போல கூட்டாட்சியின் அல்லது ஒற்றையாட்சி இது.

இதற்கான சிறந்த எடுத்துக்காட்டு அமெரிக்க வரலாற்றில் 1781-ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 1789-ஆம் ஆண்டு வரை நிலவிய "ARTICLES OF CONFEDERATION" ஆகும் இதில், பதின்மூன்று அமெரிக்க மாநிலங்கள் வெளிநாட்டு உறவுகள், நாணயம் மற்றும் பாதுகாப்பு தொடர்பான செயல்பாடுகளுக்காக ஒரு பொது அவையை (CONGRESS) ஏற்படுத்தின அவைக்கு அந்த ஆனால் இயற்றும் சட்டங்களை தனித்தனியாகவே நாடுகள் இல்லை சட்டத்தின் எந்தவிதமான பின்னர் செயலற்றதாயின அமைப்பு அந்த இதனால் வைத்திருந்தன உரிமையை, அமெரிக்க கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பாக மாற்றப்பட்டது.

வரலாற்று எடுத்துக்காட்டுகள்

இத்தகைய நாடுகளின் கூட்டமைப்பு அமைப்பிற்கு ஜெர்மனியின் வரலாற்றும் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது .1815 முதல் 1866 வரை 39 ஜெர்மானிய மாநிலங்கள் பாதுகாப்பு மற்றும் உள்நாட்டுப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க பொதுச்சபையை (BUND) அமைத்தன அதன் ஆனால் . ஏ அரசாங்கம் பொது செயல்படுத்த முடிவுகளைத்தும் இல்லாததால், அந்த அமைப்பு வெற்றியடையவில்லை பின்னர் ., அது ஜெர்மானிய கூட்டாட்சியாக மாறியது.

இணைக்கப்பட்ட சர்வதேச அமைப்புகள்

இத்தகைய நாடுகளின் கூட்டமைப்பாகக் கருதக்கூடிய மேலும் சில அமைப்புகள் சர்வதேச வரலாற்றிலும் காணப்படுகின்றன உலகப்போருக்குப் முதலாம் .பிறகு உருவான "LEAGUE OF NATIONS" மற்றும் இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின் உருவான "UNITED NATIONS" ஆகியவை நாட்டின் இறைமையை மரியாதைக்குரியதாக வைக்கின்றன, ஆனால் முடிவுகளை கட்டாயமாகச் செயல்படுத்தும் அதிகாரம் அவ்வளவு வலுவாக இல்லை எனவே ., இவை முழுமையான அரசியல் அமைப்புகளாக இல்லாமல், நாடுகளின் கூட்டமைப்புகள் எனக் கருதப்படுகின்றன .

மொத்தத்தில், ஒற்றையாட்சியில் ஒரே நிலையிலான அதிகாரம் உள்ளது கூட்டாட்சியில் . கூட்டமைப்பில் நாடுகளின் ஆனால் . பகிரப்பட்டிருக்கும் அதிகாரங்கள், அதிகாரம் மத்திய அரசிடம் இல்லை அமைப்பிற்கும் ஒவ்வொரு . தனித்தனி இலக்குகள், நடைமுறைகள் மற்றும் சவால்கள் உள்ளன தனித்தன்மை என்பது கூட்டாட்சி ஆனால் ., உரிமை, பொறுப்பு மற்றும் ஒத்துழைப்பு ஆகிய அனைத்தையும் இணைக்கும் சிறந்த அரசியல் அமைப்பாகத் திகழ்கிறது.

கூட்டமைப்பும் கூட்டாட்சியும் - அடிப்படை ஒற்றுமை

முக்கிய கருத்து:

கூட்டமைப்பும் (CONFEDERATION) கூட்டாட்சியும் (FEDERATION) இரண்டு நாடுகளோ, மாநிலங்களோ ஒன்றாக இணையும் செயல்முறைகளாக இருக்கின்றன இரண்டும் இவை .

ஒருங்கிணைந்த நிர்வாக அமைப்பு உருவாக்கும் நோக்கத்தில் உருவாக்கப்படுகின்றன ஆனால் ,
இரண்டுக்கும் இடையே மிக முக்கியமான வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன .

2. இறைமையில் காணப்படும் வேறுபாடு

- கூட்டமைப்பில் , உறுப்பினர்கள் தங்களது முழுமையான இறைமையையும் வைத்திருக்கின்றனர் .
 - உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு விவகாரங்களில் முழு சுதந்திரம் .
 - எந்த அரசியலமைப்புக்கும் கட்டுப்பட வேண்டியதில்லை .
- கூட்டாட்சியில் , உறுப்பினர்கள் தங்கள் இறைமையின் ஒரு பகுதியை நடு அரசுக்கு ஒப்படைக்கின்றனர் .
 - நடு அரசு ஒரு தனி, முழுமையான இறைமையுடன் கூடிய அரசாக செயல்படுகிறது .

3. சட்ட அமைப்பில் உள்ள வேறுபாடு

- கூட்டமைப்பில் , பொது அவை என்பது உறுப்பினரான நாடுகளுக்கு கட்டுப்பட்டது .
- ஆனால், கூட்டாட்சியில் , நாடுகள் நடு அரசின் சட்டத்திற்கும் கட்டுப்படுகின்றன .
 - இது இரு நிலை அரசாங்க முறையை உருவாக்குகிறது - மாநிலம் மற்றும் நடு அரசு .

4. வெளியேறுவதற்கான உரிமை

- கூட்டமைப்பில் , உறுப்பினர்கள் சுய முடிவிற்படி வெளியேறலாம் .
- கூட்டாட்சியில் , பொதுவாக எந்த நாடும் வெளியேற முடியாது (ரஷ்யா போன்ற சில நாடுகளைத் தவிர்த்து.)

5. மக்கள் மற்றும் அரசியல் அமைப்புடன் உள்ள தொடர்பு

- கூட்டமைப்பில் , மக்கள் நேரடியாக அரசியல் அமைப்புடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கவில்லை .
 - உறுப்பு நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் மட்டுமே தங்கள் முடிவுகளைச் செய்கின்றன .

- கூட்டாட்சியில், மக்கள் நேரடியாக நடு அரசியலமைப்புடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறார்கள் .

- அமெரிக்காவின் கூட்டாட்சி அமைப்பில் மக்கள் இரட்டைப் பொறுப்புடன்

இருக்கிறார்கள் .வேண்டும் கீழ்ப்படைய அரசுக்கும் நடு அரசுக்கும் மாநில :

6. உண்மையான கூட்டாட்சிக்கும் அரைகுறை கூட்டாட்சிக்கும் உள்ள வேறுபாடு

அரைகுறை கூட்டாட்சி என்றால் என்ன?

- நடு அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் இடையே அதிக தலையீடு காணப்படும் அரசியல் அமைப்பு.
- நாடுகளின் தனிச்சிறப்புகள், உரிமைகள் முழுமையாக மதிக்கப்படுவதில்லை .

அதிகாரப் பங்கீட்டின் மூன்று முறை:

1. முதல் முறை : (கூட்டாட்சி உண்மைக்)

- அமெரிக்கா மீதமுள்ளவை . வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது அதிகாரம் அரசின் நடு :
. மாநிலங்களுக்கு

2. இரண்டாவது முறை:

- கனடா வரையறுக்கப்பட்டு அதிகாரம் அரசுகளின் மாநில ;, மீதமுள்ளவை நடு அரசுக்கு .

3. மூன்றாவது முறை : (கூட்டாட்சி அரைகுறை)

- இந்தியாநடு : மற்றும் மாநில அதிகாரங்கள் தனித்தனியாகவும், சில பொதுவாகவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன .

7. இந்தியா மற்றும் கனடா - அரைகுறை கூட்டாட்சி உதாரணங்கள்

- கனடா:
 - நடு அரசு மாநில சட்டங்களைத் தடுக்கலாம் .
 - மாநில நீதிபதிகள் மற்றும் மாநில ஆளுநர்களை நியமிக்க முடியும் .
- இந்தியா:

- பல்வேறு மத்திய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு மேலாக உள்ளன .
- ஆளுநர்களின் நியமனம், அவசர நிலை விதிப்புகள் போன்றவை மாநிலத் தலையீட்டுக்கான உதாரணங்கள் .

8. கலர் கூறும் கருத்து - “அரைகுறை கூட்டாட்சி”

அரசியல் அறிஞர் கலர்)K.C. WHEARE) கூறுவதாவது :

- இத்தகைய அரசியல் அமைப்புகள் உண்மையான கூட்டாட்சியாகக் கருதப்பட முடியாது .
- இதனால் அவை) “கூட்டாட்சி அரைகுறை”(QUASI-FEDERALISM) எனப்படுகின்றன .

உதாரணங்கள் :

- விய்மார் ஜெர்மனி)1918-1922)
- ரஷ்ய அரசியல் அமைப்பு)1926)
- மேற்கு ஜெர்மனி)1949)

கூட்டமைப்பு என்பது வலிமையற்ற, நேர்மையற்ற உறவு. கூட்டாட்சி என்பது திண்மையான, சட்ட அடிப்படையிலான உறவு. அரைகுறை கூட்டாட்சிகள், உண்மையான கூட்டாட்சிகளுடன் ஒப்பிடும் போது, மாநிலங்களின் உரிமைகளில் மதிப்பும் சுயாதீனமும் குறைவாகவே காணப்படும் .

அதிகாரப் பகிர்வுக்கான கொள்கை

அதிகாரப் பகிர்வின் முதற்கட்டமாக, அதிகாரத்தை வழங்க வேண்டிய கொள்கையை அமைத்தல், மற்றும் அதிகாரத்தைப் பெறும் அலகுகளைத் தேர்ந்தெடுத்தல் ஆகிய இரு முக்கியமான படிநிலைகள் உள்ளன. மாறாசிங்க லக்ஸ்மன் பேராசிரியர் ., பெல்ஜியம், கனடா, அவுஸ்திரேலியா, நைஜீரியா மற்றும் சூடான் போன்ற நாடுகளில் அமல்படுத்தப்பட்ட அதிகாரப் பகிர்வு நடைமுறைகளை எடுத்துக்காட்டி, மேற்கண்ட இரு படிநிலைகளில் அரசுகள் மேற்கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான நடவடிக்கைகளை விளக்கியுள்ளார் .

அதிகாரத்தை ஏற்பவர்களைத் தெரிவு செய்தல்

அதிகாரத்தை ஏற்பவர்கள்)RECIPIENTS) என்றால் மாநிலங்கள்)PROVINCES), அரசுகள்)STATES) போன்ற நிர்வாக அலகுகள் மட்டுமல்லாமல், அவற்றின் கீழ் உள்ள மக்களும் அடங்குவர் . மாற்றும் பயனுள்ளவையாக மக்களுக்கு அதிகாரங்களை பகிரப்பட்ட அலகுகள் இவ்வகை) திறன் அரசியல் அதற்காக .வேண்டும் செயல்பட வகையில்POLITICAL ABILITY), விருப்பம்)WILLINGNESS), மற்றும் குறித்த இலக்குகளை அடையக்கூடிய தகைமைகள் அவசியம் தேவைப்படும் இல்லாவிட்டால் போதியளவில் அதிகாரங்கள் வழங்கப்படும் அலகுகளுக்கு ., அதிகாரப் பகிர்வின் நோக்கம் நிறைவேறாது.

தகைமையுடைய அலகுகளின் தேர்வு

அதிகாரத்தை ஏற்பவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் பல காரியங்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும் .இதில் குறிப்பிடத்தக்கவை :

- இனத்துவ அடிப்படையிலான அமைப்பு)ETHNIC COMPOSITION)
- பொருளாதார தக்கவாய்ப்பு)ECONOMIC FEASIBILITY)
- சமூக ஒருங்கிணைப்பு)SOCIAL COHESION)
- அரசியல், சமூக, பொருளாதார இலக்குகளை அடையக்கூடிய திறன்கள்

இவை அனைத்தும் சரிவர மதிப்பீடு செய்யப்படும்போதுதான் , அதிகாரப் பகிர்வு திட்டமிட்டவாறு வெற்றியடையும் .

கனடா உதாரணம் ஒரு :

1867 இல் பிரித்தானிய வட அமெரிக்கச் சட்டத்தின்)B.N.A. ACT) கீழ் உருவான கனடா, ஒன்டாரியோ மற்றும் குயுபெக் ஆகிய மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது ஆனால் ., இப்பிரிவின் அடிப்படை 1627 ஆம் ஆண்டிலேயே இடம் பெற்றது .1759, 1763 மற்றும் 1774 ஆகிய ஆண்டுகளில் இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் இவ்வகை பிரிவை உறுதிப்படுத்தின அம்சங்கள் இவ்வரலாற்று ., ஒவ்வொரு மாகாணமும் தனித்துவமான பின்னணியைக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியத்தை

உணர்த்துகின்றன தொடர்ச்சிய அனுபவங்களின் இத்தகைய ாக, கனடா இன்று பத்து மாகாண அரசுகளை கொண்ட சமஷ்டியாக வளர்ந்துள்ளது .

பகிர வேண்டிய அதிகாரங்கள்

அதிகாரப் பகிர்வின் நான்காவது முக்கியமான படிநிலை, எந்தெந்த அதிகாரங்களை பகிர வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானிப்பது அதிகாரங்களும் வேண்டிய வைக்கப்பட அரசிடம் மத்திய ., மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய அதிகாரங்களும் என்னவென்பது மிகவும் முக்கியமான பிரச்சினையாகும்) சார்ந்த கொள்கை அரசியல் ஒரு இது .POLITICAL POLICY ORIENTED) முடிவாகவும், சமுதாயத்தின் தேவைகளைப் பிரதிபலிக்கும் விடயமாகவும் இருக்கிறது .

பகிரப்பட்ட அதிகாரங்கள் மக்களுக்கு அதிக அளவு நன்மை அளிக்கக்கூடியவையாக இருக்க வேண்டும்) கொள்கை பயன்பாட்டுக் இதை .UTILITARIANISM) அடிப்படையில் விளக்கலாம் . வேண்டும் இயற்றப்பட வகையில் தரும் நன்மை பெரும்பான்மைக்கு மக்களின் சட்டங்கள் நிதி மற்றும் பொருளாதார பின்புலம்

அதிகாரத்தை வழங்கப்படும் அலகுகள் தங்களைச் சுயமாகத் தாங்கும் பொருளாதார சக்தியை)ECONOMIC VIABILITY) பெற்றிருக்க வேண்டும் வரி பகுதிகளில் தங்கள் அவர்கள் .) அதிகாரம் சட்ட வசூலிக்கும்LEGAL AUTHORITY TO RAISE REVENUES) பெற்றிருக்க வேண்டும் மேலும் .) நிதி சமப்படுத்தும் அரசின் மத்தியEQUALIZATION FUND) அவர்களுக்கு உதவுவதன் மூலம் பொருளாதார சமநிலை ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் இல்லாவிட்டால் ஆதாரங்கள் நிதி இந்த ., அதிகாரப் பகிர்வு செயல்பட இயலாது.

அதிகாரப் பகிர்வு என்பது எளிய செயல் அல்ல சிக்கலான நிலைக்கும் ஒவ்வொரு அது . தேவை மதிப்பீடும் திட்டமிடலையும்ப்படும் ஒரு நடைமுறையாகும் அமைத்தல் கொள்கை ., தகைமையுள்ள அலகுகளைத் தேர்வுசெய்தல், பகிர வேண்டிய அதிகாரங்களை நிர்ணயித்தல் மற்றும் பொருளாதார ஆதாரங்களை உறுதி செய்தல் ஆகிய அனைத்தும் ஒருங்கிணைந்த முறையில் செயல்படும்போதுதான் அதிகாரப் பகிர்வு ஒரு நாட்டில் வெற்றி பெற முடியும் .

அதிகாரப் பகிர்வுக்கான அரசியல் யாப்பு மாதிரிகள்

அரசியலமைப்புகளை வடிவமைப்பதில் ஈடுபட்ட அரசியல்வாதிகள் பல்வேறு வகையான அதிகாரப் பகிர்வு முறைகளை வடிவமைத்துச் செயற்படுத்தினார்கள் உருவான இதன்மூலம் .

பல்வேறு மாதிரிகளுக்குப் பகிர்வு அதிகாரப்'லேபல்களை' (LABELS) சட்ட அறிஞர்கள் வழங்கியுள்ளனர் மூலம் இவற்றின் ., அதிகாரப் பகிர்வின் பிரதான வடிவங்களையும், அவற்றின் பண்புகளையும் வகைப்படுத்துவது சாத்தியமாகின்றது முக்கியமான 'லேபிள்கள்' ஆகும் சிலவற்றை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது :

1. 'A UNITARY STATE WITH DEVOLVED POWERS' - அதிகாரப் பகிர்வுடைய ஒற்றையாட்சி அரசு

இது, ஒற்றையாட்சியில் அதிகாரம் மையமாக குவிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையில், அதன் கீழ் சில அலகுகளுக்கு குறிப்பிட்ட அளவிலான அதிகாரங்கள் DEVOLVE செய்யப்படுவதை குறிக்கின்றது .

2. 'CONFEDERATION' - கொன்பெடரேஷன்

இங்கு, அதிகாரம் பல்வேறு உறுப்புகளுக்கு பகிரப்பட்டிருக்கும், அவற்றுக்கிடையே உள்ள உறவுகள் மிகவும் தளர்ந்திருக்கும் .

3. 'FEDERALISM' - சமஷ்டி முறை

இது, மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு அதிகாரங்கள் பகிரப்பட்டிருக்கும் ஒரு முறை ஆகும்.

ஒற்றையாட்சி மற்றும் சமஷ்டி முறைகளில் உள்ள அதிகாரப் பகிர்வு தொடர்பான முறைமைகளில் இரண்டு பிரிவுகள் உள்ளன முறையில் ஒற்றையாட்சி ., முக்கியமாக இரண்டு வகையான அதிகாரப் பகிர்வு இடம்பெறுகிறது :

- முக்கியமாக மத்திய அரசு அதிகாரங்களை குவிக்கும் நிலையில் அதிகாரங்களை பகிர்வது .
- குடியாட்சி ஒற்றையாட்சி (REPUBLIC) முறையில், அதிகாரம் மைய அரசால் பகிரப்படும் .

சமஷ்டி முறையிலும், இரு வகையான அதிகாரப் பகிர்வு நிலவுகின்றன :

- CENTRIPETAL FEDERALISM: இதில், மத்தியில் அதிகாரங்கள் குவிக்கப்படுகின்றன .
- CENTRIFUGAL FEDERALISM: இதில், மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் மாநில அரசுகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றன .

இந்தியாவின் சமஷ்டி அரசியல் முறையில், காலப்போக்கில் மத்திய அரசு அதிக அதிகாரம் குவித்துள்ளது. மேலும், சமஷ்டியில், மத்திய அரசின் மற்றும் மாநில அரசுகளின் உறவு மிகவும் முக்கியமாகத் தொற்றுகின்றது .

ஒற்றையாட்சி முறையில், அதிகாரப் பகிர்வு செய்யும் அலகுகள் மத்திய அரசுக்குக் கீழ்ப்பட்டவை ஆகும், அதாவது அவை மத்திய அரசின் கீழ் SUBORDINATE ஆக செயல்படுகின்றன . ஆனால் சமஷ்டி முறையில், உறுப்புகளுக்கிடையே சமநிலை உறவுகள் இருக்கின்றன இதை . 'COORDINATES' என குறிப்பிடுவர் .

இலங்கையின் அரசியல் யாப்பின் உறுப்புகள் 154Q, 154L, 154M ஆகியவைகளின்படி, மாகாண சபைகள் மத்திய அரசின் கீழ் செயல்படுகின்றன இது . சட்ட அறிஞர்களால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது .

சமஷ்டி அரசியல் முறை பல்வேறு வடிவங்களை பெற்று உள்ளது. கனடா மற்றும் அவுஸ்திரேலியா ஆகியவை, அரசியல் அமைப்புகளின் பின்புலத்தில் வித்தியாசமான முறைகளை பின்பற்றுகின்றன . கனடாவில், மத்திய அரசு மிக அதிக அதிகாரங்களை உடையதாக இருக்கின்றது பதிலாக இதற்குப் ., அவுஸ்திரேலியாவில், மாநில அரசுகளுக்கு மிக அதிக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளது .

அவுஸ்திரேலியாவில், மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் மாநில அரசுகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டு மாநிலங்களில் சட்டமயமாக விரிவடைகின்றன விளைவாக தன்இ ., அவுஸ்திரேலிய அரசியலமைப்பில் 'CENTRIFUGAL FEDERATION' என்ற இயல்பு அமுலில் உள்ளது . இவ்வாறு, கனடா மற்றும் அவுஸ்திரேலியா ஆகிய இரண்டு நாடுகளின் அரசியலமைப்பு முறைமைகளை ஒப்பிடுவதன் மூலம், வித்தியாசமான சமஷ்டி அரசியல் முறைவை கண்டு பிடிக்க முடிகிறது .

இந்திய அரசியல் யாப்பு நுட்பமாக ஒற்றையாட்சி மற்றும் சமஷ்டி கூறுகளின் கலவையோடு செயல்படுகிறது சில . சட்ட அறிஞர்கள் இந்தியாவை ஒற்றையாட்சி முறையின் கீழ் சமஷ்டிக் கூறுகளை கொண்டு செயல்படும் நாடாக வருணித்துள்ளார்கள் . வேறு சில அறிஞர்கள், இந்திய அரசியலமைப்பை சமஷ்டி முறைக்குள் ஒற்றையாட்சி கூறுகளை உள்ளூர்த்திக் கொண்ட அரசுமுறை என்று வருணித்துள்ளனர் .

இந்தியாவின் சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பின் முக்கியமான இயல்புயானது கலப்புமுறை (HYBRID FORM) ஆகும். இதில் , மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசு இரண்டும் சட்டங்களை இணைந்து உருவாக்குகின்றன . லக்ஸ்மன் மாறசிங்க இதனை INTER LOCKING CONSTITUTIONAL DEVICES என கூறியுள்ளார் .

இந்த கலப்புமுறை, அரசியலமைப்பில் மையம் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான இணைவைக் குறிக்கின்றது . சட்ட ஆக்கும் மற்றும் செயல்படுத்தும் அதிகாரம், மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் உடன்படிக்கையின் அடிப்படையில் நடக்கும் .

இந்த உரையில், சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பின் விரிவான பதிப்புகள் மற்றும் அதிகாரப் பகிர்வின் முறைமைகள் விளக்கப்படுகின்றன . ஒற்றையாட்சி மற்றும் சமஷ்டி முறைகள் எப்படி ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையவை மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பில் இயற்கையான மாற்றங்களின் அடிப்படையில் செயல்படுகின்றன என்பதையும் விரிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது .

ஒற்றையாட்சி முறையின் கீழ் அதிகாரப் பகிர்வு தொடர்பான வழிமுறைகள் பல நாடுகளின் அரசியல் அமைப்புகளின் மூலம் வெளிப்படையாக தெளிவுறுகின்றன இவற்றுள் . இலங்கை, தென்னாபிரிக்கா, மற்றும் இந்தியா ஆகியவை முக்கியமான உதாரணங்களாக இருக்கின்றன .

இலங்கை

இலங்கையின் 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்பு ஒற்றையாட்சி முறையின் கீழ் அதிகாரப் பகிர்வின் சிறந்த உதாரணமாகக் காணப்படுகிறது. அர இந்த . சியல் யாப்பில், உறுப்புரை 154Q மூன்று அட்டவணைகள்)THREE LISTS) மூலம் மத்திய அரசின் அதிகாரங்களை

பகிர்ந்தளிக்கின்றது இவ்வாறு ., மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் ஒற்றையாட்சி முறையில் குவிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றை பொதுவாக மாகாண அரசுகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கின்றது . இங்கு, மாகாண ஆளுநர்கள் எந்தவொரு அதிகாரங்களையும் பெறுவதில்லை என்பது முக்கியமான அம்சமாகும் மேலும் ., அவுஸ்திரேலியாவில் மற்றும் கனடாவில், அந்தந்த நாட்டின் ஆளுநர்களுக்கு சில நெருக்கமான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன இலங்கையின் ஆனால் . படி யாப்பின் அரசியல், மாகாண ஆளுநர்கள் ஜனாதிபதியின் பிரதிநிதிகளாக செயல்படுகின்றனர் . வழங்கப்படவில்லை அதிகாரங்கள் நிறைவேற்று அவர்களுக்கு, மேலும் இந்நிலை அரசியல் யாப்பின் 154B, 154C, மற்றும் 154F(2) எனும் உறுப்புரைகளால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது .

தென்னாபிரிக்கா

தென்னாபிரிக்காவின் தற்போதைய அரசியல் அமைப்பு ஒற்றையாட்சி முறையின் கீழ் அதிகாரப் பகிர்வு முறையை சிறந்த வகையில் நடைமுறைப்படுத்தியுள்ளது இந்நாட்டின் . யாப்பு அரசியல், மத்திய அரசின் அதிகாரங்களை அதிகரிக்காது, அதன் அதிகாரங்களை மாநில அரசுகளுடன் பகிர்ந்து கொண்டு அங்கீகரிக்கின்றது .

இந்தியா

இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்பு, ஒரு வகையில் ஒற்றையாட்சி முறையின் கீழ், மத்திய அரசின் கீழ் அதிகாரங்களை குவித்து செயல்படுத்துகிறது ஆனால் ., அந்த மாநில அரசுகளுக்கு நேரடி அதிகாரங்களை வழங்கி, பஞ்சாயத்து மற்றும் முனிசிப்பல் சபைகள் போன்ற நிலைகளின் மூலம் அது மேலும் விரிவடைகிறது அரசியலமைப்பு இந்திய ., அதிகாரப் பகிர்வின் பல்வேறு நிலைகளில் அமைந்துள்ளது, மற்றும் இது நாடு முழுவதும் அதிகாரப் பகிர்வு குறித்து மேலும் விவாதங்களை உருவாக்கியுள்ளது .

13 ஆம் திருத்தம்

இலங்கையின் அரசியல் யாப்பின் 13 ஆவது திருத்தம் 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்பில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்துள்ளது திருத்தம் இந்த ., நாடு முழுவதும் அதிகாரப் பகிர்வைக் கொண்டுவருகிறது எனினும் ., இந்த திருத்தம், அவ்வாறு செயற்படும் முறையை மாற்றுவதற்கான

நிபந்தனைகளை வகுக்கின்றது .¹³ ஆவது திருத்தம், இதன் திருத்த நடைமுறையை உரிய உறுப்புரையில் வைத்திருக்கும் இதனால் ., ¹³ ஆவது திருத்தம் மாறாமல் பராமரிக்கப்படும் வரை அதன் திருத்தத்திற்கு மேலும் சில மாற்றங்கள் மற்றும் உரிமைகள் விதிக்கப்படுவதாக இலங்கை அரசியல் யாப்பு அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது .

இவ்வாறாக, ஒற்றையாட்சி முறையின் கீழ் அதிகாரப் பகிர்வின் செயல்பாடுகள் தன் பலவீனங்களையும் , பலத்துவங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றன இதனால் ., இவ்வாறு உருவாகும் அரசியல் அமைப்புகளுக்குள் உள்ள அடிப்படைத் தத்துவங்கள் மற்றும் அவர்களின் செயல்பாடுகள் பற்றி முழுமையாக புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்வி

- மாநிலம் என்பதற்கான வரையறையை விளக்குங்கள்.
- ஒற்றையாட்சி, கூட்டாட்சி, வேறுபாட்டை காண்க
- அதிகாரப்பகிர்வு கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவம் எடுத்துக்காட்டங்களுடன் விளக்கவும்.
- ஒற்றையாட்சி மற்றும் கூட்டாட்சி ஆகியவற்றின் இடையிலான வேறுபாடுகளை எழுதுங்கள்.
- அரைகுறை கூட்டாட்சி என்றால் என்ன? ஒரு உதாரணம் குறிப்பிடுங்கள்.
- இந்திய அரசமைப்பு முழுமையான கூட்டாட்சியா?
- அரைகுறை கூட்டாட்சியா? காரணங்களுடன் விளக்குங்கள்.
- அதிகாரப்பகிர்வு கோட்பாடு (Theory of Division of Powers) என்ன என்பதை விளக்குங்கள்.
- மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் இடையே அதிகாரப்பகிர்வு எப்படி நடைபெறுகிறது?
- மாநில அமைப்பில் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் ஒத்துழைப்பின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குங்கள்.

இயல் - மூன்று

சட்டமன்றம் - ஓர் அவை மற்றும் அதிகாரங்கள் சட்டமன்றத்தின் - அவை இரு - பங்கு கட்சிகளின் அரசியல் - செயல்பாடுகள்

நோக்கங்கள்

- சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள்
- அரசில் கட்சிகளை செயல்பாடுகள்

அறிமுகம்:

சட்டமன்றம் என்பது பிரதிநிதித்துவ மக்களாட்சியின் முக்கியமான கூறாகும். அதன் மூலம் மக்களுடைய பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள், நாட்டின் நலன்கள் குறித்து சட்டங்களை இயற்றுகிறார்கள், அரசின் செயல்பாடுகளுக்கு கண்காணிப்பு அளிக்கிறார்கள். ஒரு நாட்டின் மக்கள் வாழும் தொகுதிகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உறுப்பினர்களால் ஆன உயரிய சட்ட இயற்றும் அமைப்பே சட்டமன்றம் எனப்படும். இந்தியாவில் இது நாடாளுமன்றமாக குறிப்பிடப்படுகிறது. மாநிலங்களிலும் ஒன்றிய பகுதிகளிலும் சட்டமன்றங்கள் இருப்பதோடு, ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி சட்டங்களை இயற்றும் உரிமையுடன் செயல்படுகின்றன.

நாடாளுமன்றம்:

இந்திய நாடாளுமன்றம் இரண்டு அவைகளை கொண்டுள்ளது: மக்களவை மற்றும் மாநிலங்களவை. இது இரு அவை முறையைக் கொண்டது (BICAMERAL LEGISLATURE). இந்த அமைப்பு ப்ரிட்டிஷ் மற்றும் அமெரிக்க நாடுகளின் நாடாளுமன்ற முறைகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. சில மாநிலங்களிலும் இரு அவை அமைப்பு உள்ளது (மாநில சட்டமன்றம் மற்றும் சட்ட மேலவை), ஆனால் பல மாநிலங்களில் ஒற்றை அவை அமைப்பே உள்ளது. இந்தியாவில் நாடாளுமன்றம் மட்டுமல்லாது, மாநிலங்களும், ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளும் மத்திய அரசுடன் சட்டம் இயற்றும் பொறுப்பை பகிர்ந்து கொள்கின்றன. தவிர, தில்லி மற்றும் புதுச்சேரியைத் தவிர மற்ற ஒன்றியப் பகுதிகள் மத்திய அரசால் நேரடியாக ஆட்சி செய்யப்படுகின்றன.

நாடாளுமன்றத்தின் பணிகள்:

நாடாளுமன்றம் இந்திய மக்களாட்சியின் உயர் நிலை பிரதிநிதித்துவ அமைப்பாகும். மக்களுக்கும் அரசுக்கும் இடையே பாலமாக செயல்பட்டு மக்களின் பிரச்சனைகள் குறித்து விவாதிக்கும் இடமாகும். முக்கியமாக நாடாளுமன்றத்துக்கு இரண்டு அதிகாரங்கள் உள்ளன: சட்ட அதிகாரம் மற்றும் நிதி அதிகாரம்.

சட்ட அதிகாரம்:

இந்த அதிகாரத்தின் கீழ் நாடாளுமன்றம் நாட்டிற்கான புதிய சட்டங்களை உருவாக்குகிறது, ஏற்கனவே உள்ள சட்டங்களை திருத்துகிறது அல்லது ரத்து செய்கிறது. இது இந்திய அரசமைப்பின் மிக முக்கிய அம்சமாகும். மக்களவை மற்றும் மாநிலங்களவை ஆகிய இரு அவைகளும் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கான பிரதான அம்சங்களாக இருக்கின்றன.

நிதி அதிகாரம்:

நிதிநிலை அறிக்கையை (UNION BUDGET) ஒப்புதல் பெறும் பொறுப்பு நாடாளுமன்றத்தின் கீழ் உள்ளது. நிதியமைப்பை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான திட்டங்களை நாடாளுமன்றமே வழிநடத்துகிறது. அதில் வரிவிதிப்பு, செலவீனங்கள், கடன் திருப்பி செலுத்துதல் போன்றவை அடங்கும்.

மற்ற முக்கியப் பணிகள்:

- குடியரசுத் தலைவரையும் துணைத்தலைவரையும் தேர்வு செய்வது.
- உயர் நீதிமன்ற மற்றும் உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகளை பதவிநீக்கம் செய்யும் “பழிச்சாட்டுதல்” நடைமுறையை அமல்படுத்துவது.
- ஆண்டிற்குரியதாக நாடாளுமன்ற கூட்டங்களை கூட்டுவது. வருடத்திற்கு குறைந்தது இரண்டு முறை நாடாளுமன்றம் கூட வேண்டும்.
- ஆண்டின் முதல் கூட்டத்தில் குடியரசுத் தலைவர் சிறப்புரையுடன் தொடங்குவது. இதில் அரசின் எதிர்கால திட்டங்கள், கொள்கைகள் மற்றும் புதிய முயற்சிகள் குறித்து குறிப்புகள் உள்ளன.

- பொதுமக்களின் பிரச்சனைகள் மற்றும் மனக்குறைகளை பிரதிநிதிகள் வழியே நாடாளுமன்றத்தில் விவாதப்படுத்துவது .

பெண்கள் இடஒதுக்கீடு :

நாடாளுமன்றத்திற்குள் பெண்களுக்கு 33% இட ஒதுக்கீடு வழங்கும் முயற்சி இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம் (108-வது திருத்தம்) மூலம் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது . இது மாநிலங்களவையில் 2010-ல் நிறைவேற்றப்பட்டது . ஆனால் மக்களவையில் அது இன்னும் நிறைவேறவில்லை . இந்த சட்ட முன்வரைவானது மக்களவையில் நிறைவேற்றப்பட்டால் மட்டுமே இது சட்டமாக அமையும் . இது பெண்களின் அரசியல் பங்குகொள்கையை உறுதிப்படுத்தும் ஒரு முக்கியமான நடவடிக்கையாக இருக்கும் .

இந்திய நாடாளுமன்றம் என்பது மக்களாட்சியின் அடிப்படையான குரல் . இது சட்டம் இயற்றும், அரசை கண்காணிக்கும், நிதிநிலை திட்டங்களை ஒப்புதலளிக்கும், மக்களின் மனக்குறைகளை பிரதிநிதித்துவமாக வெளிப்படுத்தும் மிக முக்கிய அமைப்பாக செயல்படுகிறது . நாடாளுமன்றத்தின் செயல்பாடு மற்றும் அதன் பங்கு மக்களாட்சியின் பலத்தையும், சுதந்திரத்தின் உறுதித்தன்மையையும் நிரூபிக்கின்றன .

மக்களவையின் செயல்பாடுகள் - விரிவான விளக்கம்

நமது நாட்டின் நாடாளுமன்றம் இரண்டு அவைகளை கொண்டது: மக்களவை மற்றும் மாநிலங்களவை . இரண்டும் முக்கியமான அவைகளாக இருந்தாலும், சில முக்கியமான வித்தியாசங்கள் உள்ளன . குறிப்பாக நிதிச் செலவுகள் தொடர்பான தீர்மானங்களில் மக்களவைக்கு முக்கிய பங்கு உண்டு .

மக்களவையின் உறுப்பினர்கள் நேரடியாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் . 18 வயதிற்கும் மேற்பட்ட இந்திய குடிமக்கள் தங்களது வாக்கு உரிமையைப் பயன்படுத்தி நாடாளுமன்றத் தேர்தல்களில் வாக்களிக்கின்றனர் . இந்நிலையில், இந்தியா முழுவதும் உள்ள 543 நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளில், ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் ஒருவராக மக்கள் நேரடியாகத்

தேர்ந்தெடுக்கும் பிரதிநிதிகள் மக்களவை உறுப்பினர்களாக அமைகின்றனர். இதனால், மக்களவை 543 நேரடி தேர்தல் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது.

மேலும், ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தைச் சேர்ந்த இருவர் நியமன முறையில் மக்களவையில் சேர்க்கப்படுவார்கள். எனவே, மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 545 ஆகும். இவர்கள் அனைவரும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாக அறியப்படுகிறார்கள். இருப்பினும், அரசின் பெரும்பான்மை பலத்தை நிரூபிக்கும் தீர்மானங்களில் நியமன உறுப்பினர்களுக்கு வாக்குச் சதிகாரம் வழங்கப்படாது. இது, மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப்படும் ஒரு சிறப்பு உரிமையாக அமைகிறது.

மக்களவை என்பது நாட்டின் பொதுப்பிரச்சினைகள், சமூகப் பாதிப்புகள், பொருளாதாரத் தேவைகள் மற்றும் அரசின் கொள்கைகள் தொடர்பாக விவாதிக்கவும் தீர்மானிக்கவும் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு முக்கிய ஜனநாயக மேடையாகும். இங்கே நடைபெறும் விவாதங்கள், மக்களின் மனச்சாட்சியை பிரதிபலிக்கின்றன.

ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் உரிய நாடாளுமன்றத் தொகுதிகள் உள்ளன. பொதுவாக, ஒவ்வொரு நாடாளுமன்றத் தொகுதியும் ஆறு சட்டமன்றத் தொகுதிகளை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். மக்களவையின் உறுப்பினர்கள் இந்த தொகுதிகளில் இருந்து நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதால், அவர்கள் மக்கள் குறைகளை நேரடியாக மத்திய அரசுக்கு எடுத்துச் செல்லும் வாய்ப்பு பெறுகிறார்கள்.

மக்களவையின் ஆயுட்காலம் ஐந்து வருடங்கள் ஆகும். ஆனால், சில நேரங்களில் அரசியல்த் திருப்பங்களின் அடிப்படையில், இந்த ஆயுட்காலம் குறைக்கப்பட வாய்ப்பு உண்டு. மக்களவையின் இந்த நேரடி தேர்தல் முறையும் மக்களுடனான நேரடி தொடர்பும் இந்திய ஜனநாயகத்தின் முக்கியமான தூண்களாக விளங்குகின்றன.

சபாநாயகரின் பங்கு மற்றும் பொறுப்புகள்

இந்திய மக்களவையின் மிக முக்கியமான பணியைச் செய்பவர் சபாநாயகர் ஆவார். அவர் மக்களவையின் உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். மக்களவையின் அனைத்து

நடவடிக்கைகளையும் தலைமையிலாக நடத்தும் பொறுப்பு அவருடையது. சபையின் ஒழுங்கான நடைமுறைகளை உறுதிப்படுத்தி, விவாதங்கள், கலந்துரையாடல்கள் மற்றும் தீர்மானங்களை சீராக செயல்படுத்த வழிகாட்டும் அதிகாரம் அவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

சபையினுள் உறுப்பினர்கள் பின்பற்றவேண்டிய ஒழுங்குமுறைகள் மற்றும் விதிகளை கண்காணிக்கும் பொறுப்பும் அவருக்கே உண்டு. சபாநாயகரின் முக்கியப் பணிகளில் ஒன்று - ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் உரையாற்றுவதற்கான நேரத்தை ஒதுக்குவது, அவர்கள் எழுப்பும் கேள்விகளுக்கு பதில்கள் பெற அனுமதி அளிப்பது, மேலும் உரையாடல்களை நேர்மையாக நடத்தும் சூழலை உருவாக்குவதும் ஆகும்.

மன்றத்தின் உரிமைகள், சிறப்புரிமைகள் மற்றும் உறுப்பினர்களின் உரிமைகளை பாதுகாக்கும் காவலராகவும் அவர் செயல்படுகிறார். நாடாளுமன்ற தலைமைச் செயலகத்தின் நிர்வாகத் தலைவராகவும் இருப்பவர் அவர்.

மன்ற நடைமுறைகள் மற்றும் விதிகளை மீறும் உறுப்பினர்களை அவையிலிருந்து வெளியேற்றும் அதிகாரம் சபாநாயகருக்கு உண்டு. அவையின் ஒழுங்கு பணிகளில், ஆட்சேபனைக்குரிய கருத்துக்களை பதிவேட்டிலிருந்து நீக்குவது, குடியரசுத் தலைவரின் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை முன்மொழிவது, மற்றும் உறுப்பினர்களின் ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதும் அடங்கும்.

ஒரு திருத்தச்சட்டம் அல்லது தனியார் உறுப்பினரால் முன்மொழியப்படும் சட்டத்திட்டங்களை சபையில் தாக்கல் செய்ய, சபாநாயகரின் அனுமதி அவசியம் தேவைப்படுகிறது. அவர் அந்த சட்ட முன்வரைவுகளின் நடைமுறைப் பொருத்தம் மற்றும் பொருள் சார்புகளை பரிசீலித்து, அவற்றை சபையில் எடுத்துச்செல்ல அனுமதி அளிக்கவோ மறுக்கவோ முடிவு செய்கிறார்.

சபாநாயகர் பல்வேறு குழுக்களில் உறுப்பினர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பையும் வகிக்கிறார். கலந்தாய்வுக் குழு, சிறப்புக் குழு மற்றும் ஆலோசனைக் குழு போன்றவை மக்களவையின் செயல்பாடுகளில் முக்கிய பங்காற்றுகின்றன. இவ்வகை

குழுக்களுடன் தொடர்புடைய விவகாரங்களில் உரிமைகள் குறித்த விளக்கங்கள், ஆய்வுகள், விசாரணைகள் மற்றும் அறிக்கைகள் தயாரிக்க உரிமைக்குழுவுக்கு பரிந்துரை செய்வதும் அவரது முக்கிய பொறுப்புகளில் ஒன்று ஆகும்.

மக்களவையில் கேட்கப்படும் அனைத்து கேள்விகளும், பதில்களும், விளக்கங்களும் மற்றும் அறிக்கைகளும் சபாநாயகரை நோக்கியே அமைய வேண்டும். ஏதேனும் ஒழுங்கு பிரச்சினை அல்லது அவை நடைமுறையில் இடையூறு ஏற்பட்டால், அதற்கான இறுதி தீர்மானம் எடுப்பதற்கான முழுப் பொறுப்பு சபாநாயகருக்கே உண்டு.

சபாநாயகர் ஒரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்தாலும், அவர் ஒரு முக்கியமான நடுநிலைப் பாத்திரமாக இருக்கிறார். அவர் வழக்கமாக வாக்களிப்பதில்லை. ஆனால் ஒரே எண்ணிக்கையில் இருவிதமான வாக்குகள் (TIE VOTE) வந்தால், அந்த நிலைமையை முடிவுக்கு கொண்டு வர "CASTING VOTE" எனப்படும் தீர்மான வாக்கு வழங்கும் அதிகாரம் அவருக்கே உண்டு. இது மிக அரிய சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே பயன்படுகிறது.

சில சட்ட நடவடிக்கைகள் மற்றும் சிறப்பு நிகழ்வுகளில் மக்களவை மற்றும் மாநிலங்களவை இடையே கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டால், நாடாளுமன்றத்தின் கூட்டு கூட்டத்திற்கு சபாநாயகரே தலைமை வகிப்பார்மேலும், மக்களவையின் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக யாரை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்பதை சபாநாயகரே தீர்மானிப்பார்.

அரசமைப்பின் 52வது திருத்தச்சட்டத்தின் படி, எங்கொரு உறுப்பினர் தன்னுடைய கட்சி மாறியுள்ளதா, கட்சித் தாவல் செய்துள்ளதா என்பதை ஆராய்ந்து, அவ்வாறான உறுப்பினரை தகுதி நீக்குவது தொடர்பான அதிகாரமும் சபாநாயகருக்கே அளிக்கப்பட்டுள்ளது இவ்வாறு, சபாநாயகர் என்பது மக்களவையின் மிக முக்கியமான, உயர்ந்த மற்றும் நியாயமான பதவியாகும்.

மாநிலங்களவை என்பது இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் இரண்டாவது அங்கமாகும். இதனை மேலவை என்றும் அழைக்கிறார்கள். இந்த அமைப்பின் முக்கிய நோக்கம், மாநிலங்களின் உரிமைகள் மற்றும் நலன்களை பாதுகாக்கும் வகையில் செயல்படுவதாகும். அமெரிக்காவின் செனட் அமைப்பைப் போல, மாநிலங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கும் மிக முக்கியமான

சட்டமன்ற அமைப்பாக மாநிலங்களவை விளங்குகிறது. இது 1952ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 3ஆம் தேதி முதல் செயல்பாட்டிற்கு வந்தது.

மாநிலங்களவையில் மொத்தமாக 250 உறுப்பினர்கள் இருக்கலாம். இதில் 238 உறுப்பினர்கள் மாநிலங்கள் மற்றும் ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். மீதமுள்ள 12 உறுப்பினர்கள் இலக்கியம், கலை, அறிவியல் மற்றும் சமூக சேவையில் சிறப்புபெற்ற நபர்களாக இருந்து வருவதை அடிப்படையாக கொண்டு குடியரசுத் தலைவர் நேரடியாக நியமிப்பார்.

இந்த உறுப்பினர்கள், குறித்த மாநிலங்களின் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களால் விகிதாச்சார பிரதிநிதித்துவ முறையின் கீழ் மாற்றத்தக்க ஒற்றை வாக்கு முறை (SINGLE TRANSFERABLE VOTE SYSTEM) மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். மேலும், மாநிலங்களவையில் ஒரு உறுப்பினரின் பதவிக்காலம் ஆறு ஆண்டுகள் ஆகும். மக்களவையிலிருந்து மாறாக, மாநிலங்களவை கலைக்கப்படுவதில்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் ஒரு முப்பங்கு உறுப்பினர்கள் பதவியிலிருந்து விலகி, புதிய உறுப்பினர்கள் அந்த இடத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். இதன்மூலம் மாநிலங்களவை ஒரு நிரந்தர மன்றமாகத் தொடர்ந்து செயல்பட முடிகிறது.

மாநிலங்களவையின் உறுப்பினர்கள் மக்களவையின் உறுப்பினர்களைப் போலவே முழுமையாக சட்டமன்ற பணிகளில் ஈடுபடலாம். ஆனால் நிதி சம்பந்தப்பட்ட சில விஷயங்களில் மாநிலங்களவையின் அதிகாரங்கள் குறைவாக இருக்கின்றன. எனினும், சட்ட வரைவுகள், அரசியலமைப்பு திருத்தங்கள் மற்றும் முக்கியமான தேசிய விவகாரங்களில் மாநிலங்களவையின் பங்கு மிக முக்கியமானதாகும். இது ஒரு விவாத நிலை மன்றமாக மட்டுமல்லாமல், மாநிலங்களின் நலன்களை பேணும் ஒரு அரிய அமைப்பாகவும் விளங்குகிறது.

இதன் மூலமாக, இந்தியாவில் கூட்டாட்சி அமைப்பின் ஒரு முக்கிய தூணாக மாநிலங்களவை தொடர்ந்து செயல்பட்டு வருகிறது.

மாநிலங்களவையின் செயற்பாடுகள் மற்றும் அதன் அமைப்பு:

மாநிலங்களவையின் அலுவல் வழி அவைத்தலைவராக இந்திய குடியரசுத் துணைத்தலைவர் செயல்படுகிறார். அவர் மாநிலங்களவையின் நடவடிக்கைகளுக்குத் தலைமையாற்றி அவையின் பணிகளை முறைப்படுத்தும் பொறுப்பை வகிக்கிறார். மாநிலங்களவையில் நிதி மற்றும் பணம் தொடர்பான முன்வரைவுகளை தவிர, ஏனைய அனைத்து சட்ட முன்வரைவுகளும், தீர்மானங்களும், கேள்வி நேரங்கள் மற்றும் விவாதங்களைச் செலுத்தும் நடவடிக்கைகளும், செயல்முறை விதிகளின் அடிப்படையில் நடத்தப்படுகின்றன.

மாநிலங்களவையின் செயல்பாடுகளைப் பொதுவாக நான்கு முக்கிய பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தலாம். அவை: (1) சட்டம் இயற்றுதல், (2) நிதியியல் நடவடிக்கைகள், (3) விவாதம் மற்றும் ஆலோசனை, (4) கூட்டாட்சி தொடர்பான விவகாரங்களில் பங்கு. இதில், சட்டம் இயற்றுதல் என்பது மாநிலங்களவையின் மிக முக்கியமான பொறுப்பாகும். இந்த செயல்பாட்டில் மாநிலங்களவைக்கு மக்களவையை ஒத்த அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. எனினும், நிதி தொடர்பான முன்வரைவுகள் முதலில் மக்களவையில்தான் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது ஒரு முக்கிய விதியாகும்.

பிரதிநிதித்துவ அடிப்படை மற்றும் உறுப்பினர் தேர்தல்:

அமெரிக்காவில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் சம அளவிலான பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படும். ஆனால் இந்தியாவில், மாநிலங்களவையில் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை அந்தந்த மாநிலத்தின் மக்கள்தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, அதிக மக்கள்தொகையுள்ள உத்திரப்பிரதேச மாநிலம் 31 உறுப்பினர்களை மாநிலங்களவைக்கு தேர்ந்தெடுக்கிறது. அதேசமயம், குறைந்த மக்கள்தொகையுள்ள சிக்கிம் மாநிலம் ஒரே ஒருவரை மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்கிறது. தமிழ்நாடு மாநிலம் மாநிலங்களவைக்கு 18 உறுப்பினர்களை தேர்ந்தெடுக்கிறது.

மாநிலங்களவையில் உள்ள உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை இந்திய அரசியலமைப்பின் நான்காவது அட்டவணை (FOURTH SCHEDULE) குறிப்பிடுகிறது. மாநிலங்களவை

ஒரு நிரந்தர அவை என்பதாலும், அது முழுமையாக கலைக்கப்படுவதில்லை. ஒவ்வொரு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும், உறுப்பினர்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கு பதவியிலிருந்து விலக, புதியவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். ஒவ்வொரு உறுப்பினரின் பதவிக்காலம் ஆறு ஆண்டுகள் ஆகும். ஒரு உறுப்பினர் தனது பதவிக்காலம் முடிந்த பிறகும் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வாய்ப்புள்ளது. மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களுக்கான சிறப்புரிமைகள் மற்றும் சட்ட விலக்களிப்புகள்:

மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களுக்கும் மக்களவை உறுப்பினர்களுக்கும் சில முக்கியமான சட்டப்பூர்வ பாதுகாப்புகள் மற்றும் சிறப்புரிமைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

1. நாடாளுமன்றத்தில் பேசுவதற்கான உரிமை மற்றும் அதில் அல்லது அதன் துணை குழுக்களில் கூறிய கருத்துகள் மற்றும் அளித்த வாக்குகள் குறித்து எந்த நீதிமன்றத்திலும் சட்ட நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ள முடியாது.
2. நாடாளுமன்றம் அல்லது அதன் அதிகாரபூர்வ செயல்களைக் குறித்து வெளியிடப்படும் அறிக்கைகள், கட்டுரைகள், வாக்குகள் அல்லது நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றை பிரசுரிப்பதற்கும், அவற்றில் உள்ள விஷயங்களை மேற்கோளாகச் சொல்லுவதற்கும் சட்டப்பூர்வ பாதுகாப்பு வழங்கப்படுகிறது.
3. நாடாளுமன்ற நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக நீதிமன்றங்களில் விசாரணை நடத்துவதற்கு தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இது நாடாளுமன்றத்தின் சுயாதீன செயல்பாட்டை உறுதி செய்யும் வகையில் உள்ளது.
4. நாடாளுமன்றத்திற்குள் நடைபெறும் எந்த ஒரு உண்மையான நடவடிக்கையின் அறிக்கையையும் செய்தித்தாள்கள் பிரசுரிக்கலாம். ஆனால், அந்த பிரசுரம் தவறான நோக்கோடு செய்யப்பட்டதாக நிரூபிக்கப்பட்டால் மட்டுமே, சட்ட நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும்.
5. நாடாளுமன்ற கூட்டத்தொடர் நடைபெறும் காலத்தில், கூட்டத்தொடர் தொடங்குவதற்கு நாற்பது நாட்களுக்கு முன்னும், அது முடிந்து நாற்பது நாட்களுக்கு பின்னும், அந்த உறுப்பினரை உரிமையியல் வழக்கின் கீழ் கைது செய்யக் கூடாது.

6. நாடாளுமன்ற வளாகத்திற்குள் ஒரு உறுப்பினருக்கு எதிராக சட்ட நடவடிக்கை அல்லது கைது நடவடிக்கை மேற்கொள்ள கூடாது. இது அவர்களது சட்ட பணிகளைத் தடையின்றி செய்யும் உரிமையை உறுதி செய்கிறது.

இந்த அமைப்புகள் மற்றும் பாதுகாப்புகள் அனைத்தும், இந்திய ஜனநாயக அமைப்பின் ஊடாக சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தங்கள் கடமைகளை சுதந்திரமாகவும் பயமின்றி செய்யும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. மாநிலங்களவையின் செயற்பாடுகள், அதன் உறுப்பினர் தேர்தல் முறை, பதவிக்காலம், மற்றும் சட்டமன்ற உரிமைகள் ஆகியவை அனைத்தும் ஒருங்கிணைந்து இந்திய கூட்டாட்சியின் முக்கிய தளமாகவும், ஜனநாயகத்தின் முக்கிய தூணாகவும் இந்த மேலவையை அமைத்துள்ளன.

மக்களவை மற்றும் அதன் முக்கியத்துவம் :

மக்களவை என்பது இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் மிக முக்கியமான பகுதி ஆகும் இது . தேர்ந்தெடுக்கப்பட மக்களால் நேரடியாகவும் உறுப்பினர்களால் உருவாக்கப்படுவதால் , நாட்டின் அரசியல், சமூக மற்றும் பொருளாதார நிலையை நேரடியாக பிரதிபலிக்கிறது மக்களவை . பிரதிநிதியாகவும் மக்களின் ஒட்டுமொத்த நாட்டின், மக்களாட்சியின் முக்கிய அச்சமாகவும் செயல்படுகிறது கொள்கைகள் நாட்டின் வாயிலாக அதன் ., திட்டங்கள் மற்றும் சட்டங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன . கருதப்படுகிறது கட்டமைப்பாக மையக் மக்களாட்சியின் இது எனவே .

மக்களவையின் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம்:

ஒன்றியப் பட்டியல் மற்றும் பொதுப் பட்டியலில் உள்ள விடயங்களுக்கு உட்பட்ட சட்டங்களை இயற்றுவதில் மக்களவைக்கு முக்கிய பங்கு உண்டு சட்டங்களை புதிய இது . உருவாக்கவும், நடைமுறையிலுள்ள சட்டங்களை நீக்கவும் அல்லது திருத்தவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது அதிகாரம் முழுமையான முன்வரைவுகளுக்கு தொடர்புடைய பணம் மற்றும் நிதி . ம செய்ய மாற்றம் அவற்றில் மாநிலங்களவைக்கு .உண்டு மட்டுமே மக்களவையிடம் ஁டியாத நிலையிலும், ஆலோசனை மட்டுமே அளிக்க முடியும்.

நிதி தொடர்பான சிறப்புரிமைகள் :

நிதிநிலை அறிக்கையும், பிற நிதி முன்வரைவுகளும் மக்களவையில் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன அதிகாரம் நிறைவேற்றும் விவாதித்து அவற்றை மக்களவை .

அவற்றை மாநிலங்களவைக்கு .பெற்றுள்ளது¹⁴ நாட்கள் வரை தாமதப்படுத்தும் அதிகாரம் மட்டுமே உண்டு பரிந்துரைத்தாலும் மாற்றங்களை ஏதேனும் ., அதை ஏற்க வேண்டிய கட்டாயம் மக்களவைக்கு இல்லை. சிறப்பாகும் பிரதான அதிகாரத்தின் நிதி மக்களவையின் இது .

மக்களவையின் கண்காணிப்பு அதிகாரம்:

மக்களவை கேள்விகள், துணைக்கேள்விகள், முன்வரைவுகள், நம்பிக்கையில்லா தீர்மானங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் ஆட்சித்துறையை கண்காணிக்கிறது மற்றும் பிரதமர் . இழந்தால் நம்பிக்கையை மக்களவையின் அமைச்சர்கள் அவரது, அவர்கள் பதவியிலிருந்து விலக வேண்டிய நிலை ஏற்படும் பிரதிநிதித் மக்கள் மகத்தான மக்களவையின் இது தன்மையை உணர்த்துகிறது .

அரசமைப்பு மற்றும் அவசர நிலை:

மக்களவைக்கு அரசமைப்பை திருத்தும் அதிகாரமும் உண்டு நிலை அவசர நாட்டில் . பிரகடனப்படுத்தப்படும்போது, அதன் சட்டபூர்வ ஒப்புதலைப் பெறுவது அவசியமாகும் இந்த . வகையில், நாட்டின் சுதந்திரம், பாதுகாப்பு மற்றும் நலன்களை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் மக்களவை செயற்படுகிறது .

குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைத்தலைவர் தேர்தலில் பங்கு:

இந்திய குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைத்தலைவர் ஆகியோரை தேர்ந்தெடுக்கும் பணியில் மக்களவை முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது இணைந்த சேர்ந்து மாநிலங்களவையும் இதில் . சபையாக செயல்படுகிறது எண்ணிக்கையாலும் மக்களவையின் தேர்தல்களில் இத்தகைய ., பிரதிநிதித்துவத்தாலும் அது மிகப்பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது .

குழுக்கள் மற்றும் ஆணையங்கள் தொடர்பான அதிகாரம்:

மக்களவைக்கு புதிய குழுக்களையும், ஆணையங்களையும் உருவாக்கும் அதிகாரம் உள்ளது . விவாதிக்கப்படுகின்றன நாடாளுமன்றத்தில் அறிக்கைகள் சமர்ப்பிக்கும் அவை . சீராய்வையும் தொடர்பான அமல்படுத்துவது நடைமுறையில் பரிந்துரைகளை அவற்றின் .மேற்கொள்கிறது மக்களவை

மக்களவையின் அரசியல் ஆட்சி மீது கட்டுப்பாடு:

மக்களவை பெரும்பான்மை ஆதரவு பெற்ற பிரதமர் மற்றும் அமைச்சரவை மீது நேரடி கட்டுப்பாடை செலுத்துகிறது இழந்தால் நம்பிக்கையை மக்களவையின் பிரதமர் ., அவரும் அவரது அமைச்சரவும் விலக வேண்டும் ஈடுபடுகிறார்கள் ஆட்சியில் நேரடியாக மக்கள் மூலம் இதன் . வெளிப்படுகிறது என்பது

மாநிலங்களவையின் அதிகாரங்கள் - விரிவான விவரிப்பு

இந்திய நாடாளுமன்றம் இரு அவைகளைக் கொண்டது. அவை மக்களவை மற்றும் மாநிலங்களவை. மாநிலங்களவையின் அதிகாரங்களை அதன் அரசமைப்பில் ஏற்படும் முக்கியத்துவத்தின் அடிப்படையில் மூன்று வகைப்படுத்தலாம்: (1) மக்களவையுடன் சமமான அதிகாரங்கள் உள்ளவை, (2) சமமற்ற அதிகாரங்கள் உள்ளவை மற்றும் (3) மாநிலங்களவைக்கு மட்டும் உரித்தான சிறப்பு அதிகாரங்கள். இவ்வகையான பிரிவுகள் மாநிலங்களவையின் உண்மை நிலையை முழுமையாக புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன .

1. மக்களவையுடன் சமமான அதிகாரங்கள் உள்ளவை

மாநிலங்களவையும் மக்களவையும் சமநிலையிலிருக்கும் அதிகாரங்கள் சில முக்கியமான துறைகளில் காணப்படுகின்றன . அவற்றுள் முதலாவது, சட்ட முன்வரைவுகளை அறிமுகப்படுத்தும் மற்றும் அவற்றை நிறைவேற்றும் அதிகாரம். இரண்டாவது, அரசமைப்பை திருத்தும் சட்டங்களை முன்வைத்து நிறைவேற்றும் பொது செயல்பாட்டில் இரண்டு அவைகளும் சமங்கு வகிக்கின்றன . மூன்றாவது, இந்திய அரசின் தொகுப்பு நிதியில் இருந்து செலவழிக்கப்படும் தொகைகளை

சுட்டிக்காட்டும் சட்டங்களை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் அவற்றை நிறைவேற்றுவதும் இதில் அடங்கும்.

குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைக் குடியரசுத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் மற்றும் அவர்களை பதவிநீக்கம் செய்யும் செயல்பாட்டிலும் மாநிலங்களவை பங்கு வகிக்கிறது. குறிப்பாக, துணைக் குடியரசுத் தலைவரை பதவிநீக்கம் செய்யும் தீர்மானம் மாநிலங்களவையிலிருந்தே ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும், மேலும் அதற்கான வாக்கெடுப்பில் ஒரு சிறப்பு பெரும்பான்மை தேவைப்படும். அதன் பின்னர், மக்களவையில் அதை ஒரு சாதாரண பெரும்பான்மையால் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

மேலும், உச்சநீதிமன்றம், உயர்நீதிமன்றம், தலைமை தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் தலைமைத் தணிக்கைக் கணக்காயர் ஆகியோரின் பதவிநீக்க பரிந்துரையை குடியரசுத் தலைவரிடம் அனுப்பும் அதிகாரம் மாநிலங்களவையிலும் உள்ளது. அதேபோல குடியரசுத் தலைவர் வெளியிடும் அவசரச் சட்டங்களுக்கு ஒப்புதல் அளிப்பதும், அவசரநிலை பிரகடனங்களுக்கு ஒப்புதல் வழங்குவதும் மாநிலங்களவையின் பொது செயல்களில் அடங்கும்.

இத்துடன், இந்திய அரசியலில் பிரதமர் மற்றும் அமைச்சர்கள் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இருக்க முடியும், ஆனால் அவர்கள் மக்களவைக்கே பொறுப்புடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். இதனால் மாநிலங்களவையில் இருந்து அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், பொறுப்பான நிலை மக்களவைக்கு மட்டுமே உண்டு.

II. மக்களவையுடன் சமமற்ற நிலை

நிதிசார்ந்த விடயங்களில் மாநிலங்களவையின் அதிகாரம் மக்களவையைவிட குறைவாகவே உள்ளது. குறிப்பாக, எந்த ஒரு நிதி முன்வரைவாக இருந்தாலும் அது மக்களவையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்தப்பட முடியும். மாநிலங்களவை அதை திருத்தவோ நிராகரிக்கவோ முடியாது. ஆனால் அது 14 நாட்களுக்குள் அதனை பரிந்துரையுடன் அல்லது பரிந்துரை இல்லாமல் திருப்பியனுப்பலாம். அதற்குப் பிறகு, மக்களவை அந்த பரிந்துரையை ஏற்கலாம் அல்லது

நிராகரிக்கலாம் . எந்தவொரு நிலைமையிலும், அந்த முன்வரைவானது நிறைவேற்றப்பட்டதாகவே கருதப்படும் .

முன்வரைவொன்றை 'பண முன்வரைவாக' அறிவிப்பதற்கான அதிகாரம் மக்களவை சபாநாயகருக்கே உரித்தாகும். மேலும், இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டங்களுக்கு மக்களவை சபாநாயகரே தலைமை தாங்குகிறார். பொதுவாக, இக்கூட்டுக் கூட்டங்களில் வாக்கெடுப்பு நடைபெறும்போது, மக்களவையின் நிலைமேல் முன்னிலை பெறுகிறது. காரணம், மக்களவையில் உறுப்பினர்கள் அதிகமாக இருப்பதும், ஆளும் கட்சியின் ஆதரவு அதிகமாக இருப்பதுமே ஆகும்.

மாநிலங்களவைக்கு நிதிநிலை அறிக்கையில் விவாதிப்பதற்கான அதிகாரம் உள்ளது. ஆனால் அதனை வாக்கெடுப்பில் கொண்டுவர முடியாது. இது மக்களவையின் முக்கிய உரிமைகளில் ஒன்றாகும். அவசரநிலையை நீக்குவதற்கான தீர்மானமும் மக்களவையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்தப்படலாம் மற்றும் நிறைவேற்றப்படலாம் .

அதேபோல், மாநிலங்களவைக்கு நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் கொண்டு வர முடியாது. ஏனெனில் அமைச்சர்கள் குழுவாகவும் தனிப்பட்ட முறையிலும் மக்களவைக்கே பொறுப்பானவர்களாக இருக்கின்றனர் . இருப்பினும், மாநிலங்களவை அரசின் கொள்கைகள் மற்றும் நடவடிக்கைகள் குறித்து விவாதித்து விமர்சிக்க முடியும்.

III. மாநிலங்களவையின் சிறப்பு அதிகாரங்கள்

மாநிலங்களவைக்கு உரித்தான சில சிறப்பு அதிகாரங்களும் உள்ளன. அதில் முக்கியமானது, மாநில சட்டமன்றங்களில் ஒரு மாதிரி சட்டத்தை இயற்ற வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால், மாநிலங்களவை அதை மத்திய அரசால் சட்டமாக்க அனுமதிக்கும் தீர்மானம் ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இந்தத் தீர்மானம் சிறப்பு பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். இதன் மூலம், மாநிலங்களவை நேரடியாக மத்திய அரசுக்கு சட்ட இயற்றும் அனுமதியை அளிக்கிறது. இதனுடைய முக்கியத்துவம் என்னவென்றால், மாநிலங்களவை இல்லாவிட்டால் மாநிலங்கள் சார்ந்த பல்வேறு விடயங்களில் மத்திய அரசு சட்டம் இயற்ற முடியாது. இதன் மூலம் மாநிலங்களவையின் தனிப்பட்ட அதிகார நிலை வெளிப்படுகிறது .

இந்த வகைப்பட்ட அதிகாரங்களின் மூலம், மாநிலங்களவை இந்திய அரசமைப்பில் ஒரு நிலையான, விவாதமிக்க மற்றும் கூட்டாட்சி முறைக்கு ஊதுவிக்கும் அமைப்பாக விளங்குகிறது. அதன் பங்களிப்பு, நாட்டின் ஜனநாயகத்திற்கும் மாநிலங்களின் சுயாட்சிக்கும் அடிப்படைத் தூணாக அமைந்துள்ளது.

1. மாநிலங்களவையின் சிறப்பு அதிகாரங்கள் :

மாநிலங்களவை, இந்தியக் கூட்டாட்சியின் முக்கியமான பாகமாகும் மக்களவைக்கு இது முடியாதபோதிலும் செயல்பட நிகராகச், சில பிரத்யேக அதிகாரங்களை கொண்டுள்ளது :

- உறுப்பு 249:
 - மாநில பட்டியலில் உள்ள விஷயங்களில் நாடாளுமன்றம் சட்டம் இயற்ற மாநிலங்களவை அனுமதிக்கலாம்.
 - அதற்கு மாநிலங்களவையின் 2/3 வாக்குகள் தேவை.
- உறுப்பு 312:
 - அனைத்து இந்தியத் தேர்வாணைகளை உருவாக்க நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்க மாநிலங்களவை முடிவெடுக்கலாம்.

மாநிலங்களவையின் தேவையின்மை தவிர்க்கும் பயன்கள்:

1. மக்களவையில் விரைவாக அனுமதிக்கப்படும் சட்டமுன்வரைவுகளை மீண்டும் பரிசீலிக்கிறது.
2. தேர்ந்த நிபுணர்களுக்குத் தொகுதியை எதிர்கொள்ளாமல் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கிறது.
3. மாநிலங்களின் உரிமைகளை பாதுகாக்கும் காவலனாக செயல்படுகிறது.

2. இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் சட்டம் இயற்றும் நடைமுறைகள் :

சட்டம் இயற்றும் செயல்முறை என்பது மக்களாட்சியின் அடிப்படை கருவியாகும்.

முன்வரைவுகள் இரு வகை:

1. நிதி முன்வரைவுகள்
2. நிதிசாரா அல்லது சாதாரண முன்வரைவுகள் பொது/

சாதாரண சட்டமுன்வரைவின் நடைமுறை நிலைகள்:

I. முதல் வாசிப்பு:

- ஒரு அவையில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் .
- பெரும்பாலானவை அமைச்சர்களால் முன்வைக்கப்படும் .
- தனிநபர் முன்வரைவுகள் 1 மாதம் முன்பே அறிவிக்கப்பட வேண்டும் .
- விவாதம் இல்லாது வாசிக்கப்படும் .

II. இரண்டாவது வாசிப்பு:

- முதலாவது வாசிப்புக்குப் பிறகு 2 நாட்கள் இடைவெளி.
- நான்கு நடைமுறைகள்:
 - உடனடியாக பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம் .
 - நாடாளுமன்றத் தேர்வுக்குழுவுக்கு அனுப்பலாம் .
 - இணைந்த தேர்வுக்குழுவுக்கு அனுப்பலாம் .
 - பொதுமக்கள் கருத்துகளுக்காக சுற்று விடலாம் .

III. குழு நிலை:

- தேர்வுக்குழுவில் உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்படுவர் .
- முன்வரைவின் ஒவ்வொரு பிரிவும் பரிசீலிக்கப்படும் .
- குழு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்படும் .

IV. அறிக்கை நிலை:

- மிக முக்கியமான நிலை.
- குழு பரிந்துரைகள் அடிப்படையில் முழுமையான விவாதம்.
- இறுதி வடிவம் கொடுக்கப்படும் .

V. மூன்றாவது வாசிப்பு:

- ஒப்புதல் பெறுவதற்கான இறுதி நடைமுறை.
- பெரும்பான்மை வாக்குகள் மூலம் ஏற்கப்படும் .

3. இரு அவைகளில் செயல்முறை:

- சட்டமுன்வரைவு ஒவ்வொரு அவையிலும்:
 - முதல் வாசிப்பு
 - இரண்டாம் வாசிப்பு
 - குழுநிலை
 - அறிக்கை நிலை
 - மூன்றாவது வாசிப்பு

சிக்கல்கள் ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்கள்:

- ஒரு அவை ஏற்ற மறுக்கும் போது
- மாற்றங்களை நிராகரிக்கும் போது
- 6 மாதத்திற்குள் நடவடிக்கை எடுக்காத போதுமுடக்க நிலை ஏற்படுகிறது
- இதனைத் தீர்க்க:
 - இருவவைகள் கூட்டு கூட்டம் (JOINT SITTING) நடத்தப்படும்.
 - சபாநாயகர் அல்லது துணை சபாநாயகர் தலைமை வகிக்கிறார்.

4. குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதல்:

- இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்பு குடியரசுத்தலைவருக்கு அனுப்பப்படும்.
- அவர்:
 - ஒப்புதல் அளிக்கலாம்.
 - மறு பரிசீலனைக்காக திருப்பி அனுப்பலாம்.
- திரும்ப வந்த பின்னர், மாற்றமின்றி அனுப்பினாலும் ஒப்புதல் வழங்கப்படவேண்டும்.

முக்கிய நோக்கங்கள்:

- சட்டங்கள் சமுதாய, அரசியல், பொருளாதார நிலைகளை முறைப்படுத்தும் கருவிகள்.
- சட்டங்கள் வேண்டும் இயற்றப்பட நோக்கி நலனை மக்களின்:

- எதிர்க்கட்சிகள் மக்களாட்சியை மூலம் விமர்சனத்தின் மற்றும் பரிசீலனை :
வலுப்படுத்துகின்றன

சட்டமன்றத்தின் அமைப்பு, அதிகாரம் மற்றும் செயல்பாடுகள்

இந்திய அரசமைப்பின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாகும் - மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான அதிகாரப் பகிர்வு. இந்த அதிகாரப் பகிர்வு, இந்திய அரசமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையில் மிகத் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகள் தனித்தனியாகவும், ஒரே நேரத்தில் சில துறைகளில் சேர்ந்து செயல்படவும் சட்ட ரீதியான அதிகாரங்கள் அளிக்கப்படுகின்றன. இந்த அதிகாரங்கள் மூன்று முக்கிய பட்டியல்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன: (1) ஒன்றியப் பட்டியல், (2) மாநிலப் பட்டியல் மற்றும் (3) பொதுப் பட்டியல்.

- ஒன்றியப் பட்டியல் என்பது தேசிய பாதுகாப்பு, வெளிநாடுகளுடன் தொடர்புகள், பணவியல், தொலைத்தொடர்பு, இராணுவம் போன்ற மிக முக்கியமான தேசியத் துறைகளை உள்ளடக்கியது. இந்த பட்டியலில் அடங்கிய துறைகள் மீதான சட்டங்களை இயற்றுவதற்கும், நடைமுறை சட்டங்களில் திருத்தங்களை செய்யும் அதிகாரமும், முழுமையாக இந்திய நாடாளுமன்றத்திடமே ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.
- மாநிலப் பட்டியல் என்பது காவல் துறை, பொது ஒழுங்கு, உள்நாட்டு சட்டம், விவசாயம், மாநில மக்கள் நலவாழ்வு போன்ற துறைகளை உள்ளடக்கியது. இந்த துறைகளில் மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் சட்டங்களை உருவாக்கும் முழுமையான அதிகாரத்தை பெற்றுள்ளன.
- பொதுப் பட்டியல் என்பது கல்வி, வன வளங்கள், ஆயுள் மருத்துவம், பொருளாதார மற்றும் சமூக திட்டங்கள் போன்ற துறைகளை உள்ளடக்குகிறது. இந்த பட்டியலில் உள்ள துறைகள் மீதான சட்டங்களை மத்திய அரசும் மாநில அரசும் இணைந்து இயற்றலாம். ஆனால், இருவருக்கும் இடையே முரண்பாடு ஏற்பட்டால், மத்திய அரசின் சட்டமே முன்னிலை பெறும்.

- இந்த மூன்று பட்டியல்களையும் தவிர, ஏழாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்படாத துறைகள் சில இருக்கலாம். இவை எஞ்சியுள்ள அதிகாரங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இந்த அதிகாரங்கள் நேரடியாக மத்திய அரசிற்கு மட்டுமே உரியவை.
- சாதாரண சட்ட முன்வரைவு மற்றும் நிதி சட்ட முன்வரைவுகளுக்கிடையேயான வேறுபாடுகள்
- சட்டமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படும் சட்டங்கள் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று சாதாரண சட்ட முன்வரைவு (ORDINARY BILL), மற்றொன்று நிதி சட்ட முன்வரைவு (MONEY BILL) ஆகும். இவை இரண்டிற்கும் இடையில் சில முக்கிய வேறுபாடுகள் உள்ளன.
- சாதாரண சட்டம் என்பது எந்த துறையைப் பற்றியும் இருக்கலாம் - கல்வி, சட்டம், சமூக நலன் போன்றவை. இந்த சட்டம் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் சமமான அதிகாரத்துடன் விவாதிக்கப்படுகிறது. இதனை முதலில் எந்தவொரு அவையிலும் தாக்கல் செய்யலாம். இரண்டாவதாக அனுமதிக்கும் அவை சில திருத்தங்களை பரிந்துரை செய்தால், முதல் அவை அந்த திருத்தங்களை ஏற்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. கடைசியாக, இரு அவைகளும் ஒப்புதல் அளித்த பின், அதற்கான ஒப்புதலை குடியரசுத் தலைவரிடம் பெற்றால்தான் சட்டமாகும்.
- மற்றபக்கம், நிதி சட்டம் என்பது வரி வசூல், அரசின் செலவுகள், நிதி விநியோகம் போன்ற பணவியல் விஷயங்களை மட்டுமே குறிக்கும். இது மாவட்டங்களின் மக்களவையில் மட்டுமே தாக்கல் செய்ய முடியும். மேலும், இவையெல்லாம் நிதி சட்டமாகும் என்பதை சபாநாயகர் தீர்மானிக்கிறார். இந்த சட்டத்திற்கு, மக்களவையில் ஒப்புதல் கிடைத்த பிறகு, ராஜ்யசபைக்கு அனுப்பப்படும். ஆனால் ராஜ்யசபைக்கு இதனை மறுப்பதோ அல்லது திருத்தங்கள் செய்யும் அதிகாரமோ இல்லை. அவர்கள் பரிந்துரைகளை கூறலாம், ஆனால் மக்களவைக்கு அவை கட்டாயமல்ல. குடியரசுத் தலைவர் ஒப்புதல் அளித்தவுடன், நிதி சட்டம் சட்டமாக்கப்படுகிறது.

- இவ்வாறு, சட்டமன்றத்தின் அமைப்பும், அதிகாரப் பகிர்வும், சட்டங்களை இயற்றும் நடைமுறைகளும் முறையான ஒழுங்கு முறைப்படி அமையப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்தியாவின் அரசியல் மற்றும் நிர்வாக அமைப்புகள் உறுதியாக இயங்குகின்றன.

வ.எ	சாதாரண சட்ட முன்வரைவ	நிதி சட்ட முன்வரைவ
1	இது மக்களவை அல்லது மாநிலங்களவை எதில் வேண்டுமானாலும் கொண்டு வரப்படலாம்.	இது மக்களவையில் மட்டுமே கொண்டுவரப்பட முடியும்.
2	இது அமைச்சர் அல்லது எந்த ஒரு உறுப்பினராலும் அறிமுகப்படுத்தப்படலாம்.	அமைச்சர் மட்டுமே இம்முன்வரைவை அறிமுகப்படுத்த முடியும்
3	குடியரசுத்தலைவரின் பரிந்துரையில்லாமலே இது அறிமுகப்படுத்தப்படலாம்.	குடியரசுத்தலைவரின் பரிந்துரையின் அடிப்படையில் மட்டுமே இது அறிமுகப்படுத்தலாம்
4	இதை மாநிலங்களவை திருத்தவோ நிராகரிக்கவோ முடியும்	இதை மாநிலங்களவை திருத்தவோ நிராகரிக்கவோ முடியாது. மாநிலங்களவை, அதன் பரிந்துரையுடனோ அல்லது பரிந்துரையில்லாமலோ மக்களவைக்கு இம்முன்வரைவை திருப்பி அனுப்ப வேண்டும் மக்களவை அதை ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம்.
5	எந்த முடிவும் எடுக்காமல் ஆறுமாத காலத்திற்கு மாநிலங்களவை இம்முன்வரைவை நிறுத்தி வைக்க முடியும்.	இம்முன்வரைவை 14 நாட்கள் வரை மட்டுமே மாநிலங்களவையில் வைத்திருக்க முடியும்.
6	இம்முன்வரைவு மக்களவையிலிருந்து வந்திருந்தாலும், அதற்கு மக்களவை சபாநாயகரின் சான்றளிப்பு தேவையில்லை.	மாநிலங்களவைக்கு இம்முன்வரைவு செல்லும்போது மக்களவை சபாநாயகரின் சான்றளிப்பு அவசியம்
7	ஈரவைகளும் ஏற்றுக் கொண்ட பிறகே இது குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்படும். இம்முன்வரைவை நிறைவேற்றுவதில், ஈரவைகளின் கருத்து வேறுபாட்டால் முடக்கம் ஏற்பட்டால், ஈரவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்திற்கு குடியரசுத்தலைவர் அழைப்பு விடுப்பார்.	மக்களவையில் மட்டுமே நிறைவேற்றினாலும்கூட இம்முன்வரைவு குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்படும் ஈரவைகளுக்கிடையே கருத்து வேறுபாடு என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லாததால் முடக்கம் ஏற்படாது, கூட்டுக் கூட்டத்திற்கும் வழிவகையில்லை.
8	மக்களவையில் இம்முன்வரைவு தோல்வி அடைந்தால், அரசாங்கம் பதவி விலக நேரிடும். ஓ முன்வரைவு)ர் அமைச்சரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே(	மக்களவையில் இம்முன்வரைவு தோல்வி அடைந்தால் அரசாங்கம் பதவி விலக வேண்டும்.
9	குடியரசுத்தலைவர் இம்முன்வரைவை நிராகரிக்க, மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு திருப்பி அனுப்ப முடியும்.	இதற்கு குடியரசுத்தலைவர் ஒப்புதல் அளிக்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம். ஆனால் மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு திருப்பி அனுப்ப முடியாது.

திருத்தச்சட்டங்களுக்கான நடைமுறைகள் மற்றும் வழிமுறைகள்

இந்திய அரசமைப்பு, அதன் மாறும் காலச்சுழலுக்கு ஏற்ப, எளிதில் திருத்தப்படக்கூடிய வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம், நாட்டின் சமூக, பொருளாதார மற்றும்

அரசியல் தேவைகளுக்கு ஏற்ப பல்வேறு மாற்றங்களை செய்ய உதவுகிறது. இத்தகைய திருத்தங்கள் 368வது பிரிவின் கீழ் எளிதாக மேற்கொள்ள முடியும். இந்திய அரசமைப்பின் திருத்தங்கள் செய்யும் நடைமுறை, அதன் சரியான செயல்பாடுகளுக்கு பரிசீலிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசமைப்பு திருத்தச் சட்டம் (CONSTITUTIONAL AMENDMENT ACT) என்பது முக்கியமான தீர்மானங்களை உட்படுத்தி, அவற்றை நாடாளுமன்றத்தினரின் பரிசீலனைக்கு வைக்கும்போது, அதற்கான பரிசீலனை மற்றும் உரைச்சீலனைகளை மேற்கொள்ளும் முறைகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

1. அரசமைப்பில் திருத்தங்களை மேற்கொள்வது

இந்திய அரசமைப்பின் சில விதிகளில் திருத்தங்களை செய்ய, சிலவற்றை சேர்க்க, மாற்றியமைக்க அல்லது நீக்க, நாடாளுமன்றம் 368வது பிரிவின் கீழ் குறிப்பிட்டுள்ள நடைமுறைகளின்படி செயல்பட வேண்டும். இதில், அரசமைப்பில் மாற்றம் கொண்டுவருவதற்கு பரிந்துரைகள், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளுக்கும் (மக்களவையும், ராஜ்யசபையையும்) சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். அவைகள் இதனை தங்களுடைய செயல்பாடுகளில் பெரும்பான்மையாக நிறைவேற்றினால், அப்பொழுது அதனை குடியரசுத் தலைவருக்கு அனுப்பி, அவருடைய ஒப்புதலுக்கு தள்ளப்படுகிறது.

2. அவைகளின் பெரும்பான்மை ஆதரவு

ஒரு அரசமைப்புச் திருத்தத்தை நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றுவதற்கு, அவைகளின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் 50% தகுதியான ஆதரவு பெற வேண்டும். மேலும், வாக்கு செலுத்தும் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் மூன்றின் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை ஆதரவு வேண்டும். இந்த இரண்டு கட்டுப்பாடுகளையும் கடைப்பிடித்து, அவை திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டால், குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பப்படுகின்றன. இது சட்டமாகும்.

3. சிறப்பு பெரும்பான்மை அளவீடு

குறிப்பிட்ட அரசமைப்புச் திருத்தம், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும், சிறப்பு பெரும்பான்மை முறையில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். இது, அவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் 50% மற்றும் வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் மூன்றின் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை கொண்டிருக்க வேண்டும். இது, அரசமைப்பின் மிக முக்கியமான அம்சங்களைக் கொண்டுள்ள பொருட்கள் குறித்த திருத்தங்களுக்கு மேலும் பல இடங்களில் உரிமை அளிக்கிறது.

4. மாநிலச் சட்டமன்றங்களின் கடமை

சில அம்சங்களில், குறிப்பாக அரசமைப்பின் கூட்டாட்சிப் பணிகள் (FEDERAL STRUCTURE) தொடர்பான திருத்தங்கள் செய்யப்படும் போது, மாநிலங்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் பாதி (அதாவது, அந்த மொத்த மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களில் பெரும்பான்மை) பெரும்பான்மையை பெற வேண்டியது அவசியம். அதாவது, மாநிலங்களில் மொத்தமாக திருத்தத்தை ஏற்கும் பெரும்பான்மை ஆதரவு அளிக்கப்படும். அப்போது, மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்கள் தங்களுடைய வருகை, வாக்களிப்பு மற்றும் ஆதரவைப் பதிவு செய்ய வேண்டும்.

5. குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல்

திருத்தச் சட்டம், நாடாளுமன்றத்தில் முறையாக நிறைவேற்றப்பட்டு, மாநில சட்டமன்றங்களின் உறுதிப்பத்திரத்திற்குப் பின், அந்த முன்வரைவுக்கு குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல் பெறப்பட வேண்டும். இது ஒப்புதல் அளித்த உடனே, அரசமைப்பில் உள்ள சட்டங்கள் புதிய திருத்தங்களுடன் சேர்க்கப்படுகின்றன. குடியரசுத் தலைவருக்கு, ஏற்கனவே நிறைவேற்றப்பட்ட முன்வரைவை திருப்பி அனுப்பி, மறுபரிசீலனை செய்யும் அதிகாரம் இல்லை.

இந்த சட்டப்பிரிவின் அடிப்படையில், அரசமைப்பின் செயல்பாடுகள் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள் மாற்றப்படலாம். இவ்வாறு, இந்திய அரசமைப்பு காலப்போக்கில் விரிவாக்கம் மற்றும்

சிறப்பான மாற்றங்களை ஏற்கும் வகையில், நாடு மற்றும் மக்களின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய வழிவகுக்கின்றது.

திருத்தச்சட்டங்களின் வகைகள்

இந்திய அரசமைப்பின் 368வது பிரிவின் கீழ், அரசமைப்பில் திருத்தங்களை செய்ய பல்வேறு வகைகளில் முறைமைகள் மற்றும் நடைமுறைகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன குறிப்பாக ., இரண்டு முக்கிய வகையான திருத்தச்சட்டங்களை சட்டமாக்குவதை இந்த பிரிவு அனுமதிக்கிறது:அவை .

1. நாடாளுமன்றத்தில் தனிப்பெரும்பான்மை
2. நாடாளுமன்றத்தில் சிறப்பு பெரும்பான்மை மற்றும் 50% மாநிலங்களின் தனி பெரும்பான்மை

இதனைச் சொல்வதற்குக் காரணமாக, அரசு மற்றும் அரசமைப்பு திருத்தங்களை செய்யும் போது, நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களின் பெரும்பான்மையை ஆதாரமாக கொண்டு, அவற்றின் ஆதரவு மற்றும் சர்வதேச சட்டம் ஏற்படுத்தும் வழிமுறைகள் மிகவும் முக்கியமானவையாக இருக்கின்றன .

1. நாடாளுமன்றத்தில் தனிப்பெரும்பான்மை

நிறுவப்பட்ட சில வழிகாட்டிகளுக்காக , உறுப்பினர் பெரும்பான்மையை அடைந்ததும், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் பெரும்பான்மையாக ஒப்புதலை பெற வேண்டும் . உதாரணமாக, சில விரிவாக்கங்கள் மற்றும் உள்ளடக்கமான திருத்தங்கள் இந்த முறையில் செயல்படுத்தப்படுகின்றன .

இதற்கான எடுத்துக்காட்டுகள் :

- புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் ஏற்கனவே உள்ள மாநிலங்களின் எல்லைகள் மாற்றுதல் அல்லது அவற்றின் பெயர்களில் திருத்தம் செய்தல்.
- மாநிலங்களுக்கிடையே மேலவையை உருவாக்குதல் அல்லது அவற்றை நீக்குதல் .

- குடியரசுத் தலைவரின் ஊதியம், மாநில ஆளுநர், சபாநாயகர், நீதிபதிகளின் ஊதியம் மற்றும் சிறப்புச் சலுகைகள் ஆகியவற்றை நிர்ணயிக்க அல்லது மாற்றும் செயல்பாடுகள் .
- நாடாளுமன்றம் மற்றும் அதன் உறுப்பினர்களுக்கான ஊதியம் மற்றும் படிகள் நிர்ணயித்தல் .
- நாடாளுமன்ற நடைமுறை விதிகளை உருவாக்குதல் மற்றும் அவை மூலம் செயல்படுத்தல் .
- நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் சிறப்பு உரிமைகள் மற்றும் உதவி தொடர்பான திட்டங்களை செயல்படுத்துதல் .
- ஆங்கில மொழி பயன்பாடு, உச்ச நீதிமன்றத்தின் பெரும்பான்மை தீர்மானங்கள் .

இந்த முறைகள், நாடாளுமன்றத்தின் ஒருங்கிணைந்த செயல்பாட்டில் அவசியமான மாற்றங்களை செய்ய உதவுகின்றன முறை தனிப்பெரும்பான்மை ., அடிப்படை அரசியல் பொருளாதார கொள்கைகளை துவக்கிவைத்து, நாடு முழுவதும் ஒரே பார்வையில் அடையாளம் காண்பிக்க உதவுகிறது.

2. நாடாளுமன்றத்தில் சிறப்பு பெரும்பான்மை மற்றும் 50% மாநிலங்களின் தனி பெரும்பான்மை

இந்த வகையான திருத்தச்சட்டத்தை இந்திய அரசமைப்பில் மிக முக்கியமான திருத்தங்கள் எடுக்கும்போது பயன்படுத்தப்படுகிறது குறிப்பாக ., அரசமைப்பின் கூட்டாட்சி அமைப்பு அல்லது அதிகார முறைமைகள் உட்பட மிக முக்கியமான திருத்தங்களை கடைபிடிக்கும்போது, நாடாளுமன்றத்தில் சிறப்பு பெரும்பான்மை பெரும்பான்மையை பெற்றே, அந்த மாற்றங்களை 50% மாநிலங்களின் தனி பெரும்பான்மையை அறிந்திருக்க வேண்டும்.

இந்த வகையான திருத்தங்கள், மாநில அரசுகளின் அதிகாரங்களை வழிகாட்டுகிறது, அவற்றின் தனிப்பட்ட நிலையை முழுமையாக ஏற்படுத்துகிறது குறிப்பிட்டுள்ள இதில் . குடியரசுத்தலைவரின் மற்றும் மாநில ஆளுநர்களின் அதிகாரங்கள், உள்ளடக்கிய முக்கிய அம்சங்கள் மற்றும் மாநில அமைப்புகளின் திருத்தங்கள் ஆகியவற்றை பிரித்தெடுக்க முடியும்.

3. தனிப்பெரும்பான்மை மற்றும் சிறப்பு பெரும்பான்மை

அதிகாரங்களின் பாதையில் மாற்றங்கள் செய்யும் போது, இந்த முறை நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில அரசுகளின் ஒப்புதல் பெறுவது மிகவும் அவசியமானதாக இருக்கின்றது இந்த . மாநில தீர்மானங்கள் அரசுகளின் உரிமைகளுக்கு ஒத்துச் செய்யப்படுகின்றன .

இதில் உள்ள சில முக்கிய திருத்தங்களின் எடுத்துக்காட்டுகள் :

- ஐந்தாம் அட்டவணையில் உள்ள பழங்குடியினங்களுக்கு உரிய நிலத்தை நிர்வகித்து, அந்த சமூகத்தின் நிலைமைகளை முன்னேற்றுவது .
- ஆறாம் அட்டவணையில் உள்ள பழங்குடியினங்களுக்கு உரிய முறைமைகளை முன்வைத்து, சமூக நலனுக்கான சேவைகளை விரிவாக்குவது .

இந்த வகையில், மாநில அரசுகளின் உறுதிப்பத்திரம் கொண்டு, அனைத்து இயக்கங்களும் ஒருங்கிணைந்து புதிய அரசியலமைப்பினை நிலைநிறுத்தும் .

இந்த திருத்தச்சட்டங்களின் வகைகள், இந்திய அரசமைப்பின் மாறும் காலங்களின் அடிப்படையில், குறிக்கப்பட்ட வழிகளின் மூலம் அரசியல் மற்றும் சமூக அமைப்பில் விரிவான மாற்றங்களை உருவாக்குகின்றன . தனிப்பெரும்பான்மை மற்றும் சிறப்பு பெரும்பான்மை போன்ற செயல்பாடுகள், நாட்டின் தற்போதைய அவசியங்களை பூர்த்தி செய்ய வகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன .

நாடாளுமன்றத்தின் சிறப்பு பெரும்பான்மை மூலம் அரசமைப்பின் திருத்தங்கள்

இந்திய அரசமைப்பின் 368வது பிரிவின் படி, அரசமைப்பில் பெரும்பான்மையாக திருத்தங்களை செய்யுவதற்கு, நாடாளுமன்றத்தின் சிறப்பு பெரும்பான்மை (SPECIAL MAJORITY) தேவைப்படுகிறது மூலம் இதன் , நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையை அடைந்துதான் திருத்தங்களை மேற்கொள்வது அவசியமாகும் : உள்ளன விதிமுறைகள் அடிப்படை இதற்கு .

1. ஒவ்வொரு அவையிலும் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை (50% மற்றும் அதற்கு அதிகமான உறுப்பினர்கள் .வேண்டும் அமைய (

2. ஒவ்வொரு அவையிலும் வருகை தந்து வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் குறைந்தபட்சமாக மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை அடையும் வகையில் வாக்களிக்க வேண்டும்.

இந்த வகையான திருத்தங்களை, குறிப்பாக சிறப்பு பெரும்பான்மையை பயன்படுத்தி, புதிய அரசியல் மற்றும் சமூக அமைப்புகளுக்கு முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்த முடிகிறது இதன் மூலம், நாடாளுமன்றம் பல முக்கியமான அரசியல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கு தகுந்த மரியாதை பெற்றுள்ளது.

நாடாளுமன்றத்தின் சிறப்பு பெரும்பான்மை மூலம் திருத்தங்கள்

சிறப்பு பெரும்பான்மை மூலம் செய்யப்படும் திருத்தங்களில் சில முக்கிய அம்சங்கள் உள்ளன அவற்றில் , குடியரசுத்தலைவர் தேர்தெடுப்பது, மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவது , உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் அமைப்புகளை மாற்றுவது மற்றும் ஏழாவது அட்டவணையில் உள்ள பட்டியல்களை திருத்துவது ஆகியவை அடங்கும்.

குடியுரிமையின் கூட்டாட்சி அமைப்பு என்பது பெரும்பான்மை கொண்ட சட்டப்படி தீர்மானிக்கப்பட வேண்டிய மிக முக்கியமான அம்சமாக இருக்கின்றது மூலம் இதன் , நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்கள் இணைந்து பிரதிநிதித்துவத்தின் நிலையை உறுதிப்படுத்துகின்றன மேலும் , நாடாளுமன்றத்தில் மாநிலங்களின் பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் மத்திய கொள்கை மாநிலக்- என்பதை சிறப்பு பெரும்பான்மையை கொண்ட தீர்மானங்களுடன் திருத்தியமைக்க முடியும்.

சிறப்பு பெரும்பான்மை மூலம் மேற்கொள்ளப்படும் திருத்தங்களின் மற்றொரு முக்கிய அம்சம், மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் நிர்வாக அதிகாரத்தின் விரிவாக்கம் ஆகும் மூலம் இதன் , ஊரகம் மற்றும் மாநிலங்களின் தன்னாட்சி பகிர்ந்து செயல்படுத்தப்பட்டு , கடந்த காலக் கட்டமைப்புகளின் விளைவாக சரியான அதிகார பங்கீட்டையும் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது .

சிறப்பு பெரும்பான்மையின் முக்கிய அம்சங்கள்

- உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களில் அதன் அதிகாரங்களை வகுப்பாக திருத்துவது,
- நாட்டின் அனைத்து கட்டமைப்புகளிலும் சிறப்பு பெரும்பான்மை மற்றும் 50% மாநில சட்டமன்றங்கள் ஒப்புதல் அளிப்பது போன்ற அமைப்புகளின் திருத்தங்கள் மேற்கொள்கின்றன .
- ஏழாவது அட்டவணையில் உள்ள பட்டியல்களை அமைப்பின் வரையறைகளுக்கு மாற்றும் செயல்பாடு,
- உயர்நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்களை விரிவாக்கம் செய்து, மற்றும் அரசமைப்பின் அனைத்து விதிமுறைகளை திருத்தி அமைக்க முடியும்.

இந்த வகையான திருத்தங்களை நாடாளுமன்றம் எந்தவொரு உடன்படிக்கையோடு செயல்படுத்துவது என்பது முக்கியமாகும், எனவே பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் அதிகாரத்தை பரவலாக்குவது மக்களுக்கான நேரடி நன்மையை ஏற்படுத்தும் .

மாநிலச் சட்டமன்றம் கட்டமைப்பு :, அதிகாரம் மற்றும் செயல்பாடுகள்

மாநிலச் சட்டமன்றம் என்பது இந்திய அரசியலமைப்பில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது . கட்டமைப்பும் மாநிலங்களின், அவற்றின் அதிகாரமும், செயல்பாடுகளும் பொதுவாக அரசமைப்பின் அடிப்படையில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன சட்டமன்றத்தின் மாநிலச் . கட்டமைப்பின் மூலம், மாநிலத்தின் உள்ளமைப்பை வடிவமைத்தல், அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளை விளக்கும் வழிமுறைகள் கொண்டுள்ளன .

இந்த அமைப்பின் படி, மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் தங்களுடைய சுய அதிகாரங்களை நிலைநிறுத்தி, அரசியியல் மற்றும் சமூக நிலைமை குறித்த சொத்துகளுக்கு தீர்மானங்களை அளிக்கும் முறைமைகளை வழங்குகின்றன . அதிகாரங்களை பகிர்ந்தளிப்பதில் மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் இணைந்து, நாடு முழுவதும் ஒன்றிணைந்து செயல்படும் சட்டக் கொள்கைகளை உருவாக்குகின்றன .

செயல்பாடுகளின் கீழ், மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் செயல்திறன் மற்றும் நடத்தல் முறைகள் சார்ந்த அறிகுறிகளுடன் மக்கள் நலன் கருத்தில் கொள்ளப்படும் வகையில் மாற்றங்களை செய்தல் அவசியமாகிறது.

இந்த வகையான திருத்தங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் நாட்டின் சிறப்பு பெரும்பான்மையை முன்னிட்டு, அரசியல் சமரசம், தனித்துவ மற்றும் சுயநிறைவுக்கான புதிய நிலைகளை உருவாக்குகின்றன. மாநிலங்கள் மற்றும் மத்திய அரசு ஒருங்கிணைந்து நாட்டின் அரசியல் மற்றும் சமூக அமைப்புகளை முன்பற்றுவது அரசியலமைப்பின் செயல்திறனை மேலும் மேம்படுத்துகிறது.

மாநிலச் சட்டமன்றத்தின் கட்டமைப்பு

இந்திய அரசமைப்பின் கூட்டாட்சி அமைப்பில், மாநிலங்கள் இரண்டாவது அடுக்கில் அமைந்துள்ளன கீழ் அரசமைப்பின் இந்திய ., சட்டம் மற்றும் அடிப்படை நெறிமுறைகள் அவைத் தவிர வேறு எந்த மாநிலத்திலும் பரவலாக கொண்டுள்ளன. ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலத்திற்கு தனி அரசமைப்பும், தனித்துவமான சட்டப் பிரிவுகளும் உள்ளன ஆகவே ., இந்த மாநிலத்திற்கு வெளியிடப்பட்டுள்ள விதிமுறைகள் மற்ற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிடும்போது வேறுபட்டவையாக இருக்கும்.

முக்கியமாக, இந்திய அரசமைப்பின் VI பிரிவில் மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் தொடர்பான அதிகாரங்கள், அதிகாரங்களின் பகிர்வு மற்றும் செயல்பாடுகளின் அமைப்பு கூறப்பட்டுள்ளன இது . கீழ் அமைப்பின் கூட்டாட்சி அரசின் இந்திய மாநில அரசுகளின் கட்டமைப்பை வகுத்து, அவற்றின் செயல்பாட்டை மேலும் சிறப்பாக விளக்குகிறது.

மாநிலச் சட்டமன்றம் என்பது அவை உரிமையுள்ள சட்டத்துறை மற்றும் சட்டசபை அமைப்புகளின் கட்டமைப்புகளின் மூலம் செயல்படுகிறது. மாநில சட்டமன்றம் பெரும்பாலும் இணையச் சட்டமன்ற அமைப்புகளை போன்றதே, ஆனால் அதன் செயல்பாடுகள் தன்னுடைய சுய அதிகாரம் மற்றும் தனித்துவமான கொள்கைகளில் இருந்து செயல்படுத்தப்படுகிறது .

சட்டமன்றம் மற்றும் சட்டசபை

ஒரு மாநிலத்தில், சட்டசபை என்பது அவற்றின் பொது மக்கள் அல்லது வெளிப்படையான சட்டங்களை பற்றி பேசுவதற்கான முக்கிய பங்காற்றலாக அமைந்துள்ளது இதில் ., மாநிலத்தின் செயல்முறை விதிமுறைகள், நிர்வாகக் கொள்கைகள், மற்றும் சொந்தமாக அங்கீகாரம் பெற்ற திட்டங்களைப் பற்றி பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்படுகிறது ஒரு . சட்டசபை ஒன்றிய சட்டமன்ற அமைப்புகளை பிரிவு செய்து, விதிகளின் நிறைவேற்றங்களை நிறுவனங்கள் மற்றும் நடவடிக்கைகள் ஒருங்கிணைக்கின்றன .

அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

மாநிலச் சட்டமன்றத்தின் செயல்பாடுகள் பெரும்பாலும் அதிகாரங்களின் பகிர்வு மற்றும் சட்டத்திற்கு ஒரு கட்டுப்பாட்டை உருவாக்குகின்றன இது . மாநில அரசுகள் மற்றும் மத்திய அரசின் இடையே முக்கியமான தகவல்களைத் திரட்டிக் கொள்வதற்கும், நிதி மற்றும் சொத்துகள் தொடர்பாக மாநிலக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும் உதவுகிறது .

இந்நிலையில், மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு உட்பட்ட செயல்பாடுகள் மற்றும் திறனான செயல்களும் கூட முக்கியமானவை குறிப்பாக ., அவை அரசின் நிர்வாக நடவடிக்கைகளை அல்லது சட்டமன்ற கூட்டங்களை தன்னிச்சையாக திரும்ப மீட்டும் முழுமையாக சொந்தமாக மீட்டுவிடும் உத்தரவுகளை வழங்குகின்றன .

சட்டசபையின் பிரிவுகள்

மாநில சட்டமன்றங்கள் சேவை அளவுகளை பொறுத்து இயங்குவதில், செயல்பாட்டுக் கட்டமைப்புகளில் சில தனித்துவங்களை உள்ளடக்கி, ஒரே நேரத்தில் அதன் பயனர்களுக்கு சரியான கட்டுப்பாட்டை வழங்கும் சரியான பலன்களை அளிக்கின்றன . மாநிலச் சட்டசபையின் உறுப்பினர்கள் அவற்றின் பிரதிநிதிகளின் மூலம், பொது மக்களின் விருப்பத்தின்படி புதிய சட்டங்களை உருவாக்குகின்றனர் .

இதன் மூலம், இன்னும் ஏற்கனவே உள்ள அரசியல், வர்த்தக, அல்லது பொது சேவை அமைப்புகள் மூலம் சட்டம் இயற்றுவதற்கும் புதிய விதிமுறைகள் மற்றும்

அங்கீகாரப்படுத்தல்களையும் மேற்கொள்கின்றன . இந்திய மாநில சட்டமன்றங்கள் , சட்டப்பிரிவுகளில் நிலையான விதிமுறைகளை விரிவாக்கி, தனித்துவமான அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதன் மூலம், சுதந்திர சட்டமன்ற அமைப்புகளில் அந்தந்த மாநிலத்தின் சக்தி மற்றும் அதிகாரங்களை வெவ்வேறு கூறுகளில் இயக்குகின்றன .

சுய மதிப்பீட்டு கேள்வி

- சட்டமன்றம் என்றால் என்ன? அதன் முக்கியக் கடமைகள் என்ன?
- ஓரவை முறை மற்றும் இருவை முறை இடையிலான முக்கிய வித்தியாசங்கள் யாவை?
- இந்தியாவில் பாராளுமன்றம் எந்த வகை அமைப்பை பின்பற்றுகிறது? அதற்கான காரணம் என்ன?
- மாநிலங்களவையின் முக்கிய பணிகள் மற்றும் அதிகாரங்கள் எவை?
- மக்களவையின் உறுப்பினர்கள் எவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்? அவர்களின் பதவிக்காலம் எவ்வளவு?
- சட்டமன்றத்தின் சட்ட வகுப்புச் செயல்பாடுகள் மற்றும் நிதி சார்ந்த செயல்பாடுகள் பற்றி விளக்குக.
- சட்டமன்றத்தின் மேற்பார்வை அதிகாரம் என்றால் என்ன? அது எவ்வாறு செயல்படுகிறது?
- அரசியல் கட்சிகள் சட்டமன்றத்தில் எப்படி பங்கு வகிக்கின்றன?
- எதிர்க்கட்சி என்பது யாது? அதன் முக்கிய பங்கு என்ன?
- வாக்களிப்புச் சட்டம் மற்றும் கட்சி தாவும் உறுப்பினர்களைத் தடுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் பற்றி எடுத்துரைக்கவும்.

இயல் - நான்கு

நாடாளுமன்றம் - நிர்வாகம் ஜனாதிபதி - அமைப்பு - நிர்வாகம் - அதிகாரங்கள் - தகுதிகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் - நிறைகள் குறைகள் -

நோக்கங்கள்

- ஜனாதிபதி அதிகாரங்கள் - தகுதிகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்
- நாடாளுமன்றம் செயல்பாடுகள் மற்றும் நிறைகள் - குறைகள்

இந்திய நாடாளுமன்றம்: அமைப்பு, உறுப்பினர்கள் மற்றும் அதிகாரங்கள்

இந்திய நாடாளுமன்றம் இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில் சட்டங்களை இயற்றும் உச்ச அதிகாரமாகப் போற்றப்படுகிறது. இது இருமடங்கு அமைப்பில் செயல்படுகிறது: மாநிலங்களவை (RAJYA SABHA) மற்றும் மக்களவை (LOK SABHA) என்பன அதன் இரண்டு அவைகள் ஆகும். இந்த நாடாளுமன்றம் இந்திய குடிமக்களுக்கு தொடர்புடைய அனைத்து முக்கிய சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. எந்தவொரு சட்டமன்றத் திருத்தமும் அரசியலமைப்பில் உள்ள விதிகளுக்கு ஏற்ப நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் மூவகை ஆதரவு மற்றும் வாக்கெடுப்பின் மூலம் மட்டுமே நடைமுறைக்கு வர முடியும்.

நாடாளுமன்றத்தின் அமைப்பை அலசும் போது, மாநிலங்களவை ஒரு நிரந்தர அவையாகும்; அதன் உறுப்பினர்கள் அறாண்டுக்கு ஒருமுறை மூன்றில் ஒரு பங்காக ஓய்வுபெறுகின்றனர். மக்களவை, மக்கள் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ள முக்கிய அவையாகும். மக்களவை பெரும்பாலும் அரசாங்கத்தை அமைக்கும் பெரும்பான்மையை நிர்ணயிக்கும். மக்களவையின் தேர்தல் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடைபெறும்.

நாடாளுமன்றத்தில், குடியரசுத் தலைவர் ஒரு அங்கமாக கருதப்படுகிறார். அவர் முக்கியமான சட்ட மசோதாக்களுக்கு ஒப்புதல் வழங்கும் அதிகாரம் பெற்றவர். நாடாளுமன்றத்தில் பிரதமர் மற்றும் பிற அமைச்சர்கள் கலந்து கொண்டு பல்வேறு சட்ட மசோதாக்களை முன்வைத்து அவற்றை விவாதித்து நிறைவேற்றுகிறார்கள்.

இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் ஆட்சித் துறையிலிருந்து நிதி, சட்டவியல், அரசியலமைப்பு மற்றும் கண்காணிப்பு வரை பரந்தளவில் காணப்படுகின்றன. நிதி மசோதாக்கள் மக்களவையில்தான் முதலில் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதுடன், அனைத்து சட்ட மசோதாக்களும் இரு அவைகளிலும் பலவீனமில்லாமல் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். நாடாளுமன்றம் அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளை ஆய்வு செய்யும் முக்கிய வலுவான அமைப்பாகவும் விளங்குகிறது.

தொகுப்பாகக் கூறப்படும் பொழுது, நாடாளுமன்றம் ஒரு ஜனநாயகத்தின் முதன்மை தூணாக இருக்கிறது. மக்களின் பிரதிநிதிகள் அதில் கலந்து கொண்டு, மக்களின் நலனுக்காக சட்டங்களை உருவாக்குகின்றனர். இவ்வாறு, இந்திய நாடாளுமன்றம் ஒரு சட்டமன்ற அமைப்பாக மட்டுமன்றி, அரசியல் நுட்பமும், மக்களாட்சி அடிப்படையிலான ஒரு வலுவான அமைப்பாகவும் திகழ்கிறது.

இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் கட்டமைப்பு

இந்திய நாடாளுமன்றம் இந்திய குடியரசின் சட்டமன்ற அமைப்பின் உச்ச நிலை அமைப்பாகும். இது மூன்று முக்கிய கூறுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது: மாநிலங்களவை (ராஜ்யசபா), மக்களவை (லோக்சபா), மற்றும் இந்திய குடியரசுத் தலைவர். இந்த அமைப்பில், ராஜ்யசபா மேல் சபையாகவும், லோக்சபா கீழ் சபையாகவும் கருதப்படுகிறது. இந்த இரு அவைகளும் ஒருங்கிணைந்து இந்தியாவைச் சார்ந்த அனைத்து சட்டங்களையும் வகுப்பதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

ராஜ்யசபா, நாடாளுமன்றத்தின் நிரந்தர அவையாகும். அதில் அதிகபட்சம் 250 உறுப்பினர்கள் இருக்க முடியும், ஆனால் தற்போதைய எண்ணிக்கை 245 ஆக உள்ளது. இதில், 233 உறுப்பினர்கள் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களால் மறைமுகமாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். மீதமுள்ள 12 பேர் இந்திய ஜனாதிபதியால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள். இவர்கள் அனைவரும் கலை, இலக்கியம், அறிவியல் மற்றும் சமூக சேவைகளில் சிறந்த சாதனையுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். ராஜ்யசபா ஒரு நிரந்தர அமைப்பாக இருப்பதால், அதைக் கலைக்க முடியாது.

எனினும், ஒவ்வொரு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் ஒரு மும்மூன்றாவது உறுப்பினர்கள் ஓய்வு பெறுகிறார்கள். எனவே, ஒரு ராஜ்யசபா உறுப்பினரின் பதவிக்காலம் ஆறு ஆண்டுகள் ஆகும்.

மாறாக, லோக்சபா இந்திய குடிமக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் மக்களவை ஆகும். இதை ஜனநாயகத்தின் பிரதான தூணாகக் கூறலாம். லோக்சபா உறுப்பினர்கள் உலகளாவிய வயதுவந்தோர் வாக்குரிமை அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். அதன் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை அதிகபட்சம் 552 ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், தற்போது செயல்பாட்டிலுள்ள உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 543 ஆகும். லோக்சபா நிரந்தர அமைப்பல்ல; இது ஒவ்வொரு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கலைக்கப்படும், அல்லது குடியரசுத் தலைவர் அவசியம் கருதும் பொழுது காலத்திற்குள் கலைக்கலாம்.

இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் அமைப்பு, ஜனநாயகத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளையும், சட்டத்தை இயற்றும் வலுவான அமைப்பையும் பிரதிபலிக்கின்றது. இதில், ராஜ்யசபா உறுப்பினர்கள் மறைமுகமாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள், ஆனால் லோக்சபா உறுப்பினர்கள் நேரடியாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் என்பதனாலேயே இந்த இரண்டு அவைகளும் ஒரே பணியைச் செய்வதிலிருந்து மாறுபடுகின்றன. இது ஒரு சீரான ஜனநாயக ஆட்சி முறையை உறுதி செய்கின்றது.

பாராளுமன்ற அரசாங்க வடிவம்

பாராளுமன்ற அரசாங்கம் என்பது ஜனநாயக அரசமைப்புகளில் காணப்படும் ஒரு முக்கியமான ஆட்சிமுறை ஆகும். இவ்வகை அரசமைப்பில், சட்டமன்றத்தால் நிர்வாகம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது மற்றும் நிர்வாகம் நேரடியாக சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்புக் கூற வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளதாகும். உலகில் பல நாடுகள் இந்த அரசாங்க வடிவத்தை பின்பற்றுகின்றன. இதில், ஆங்கில நாடாளுமன்றம் பாராளுமன்ற அமைப்புகளின் முன்னோடியாகவும், "அனைத்து நாடாளுமன்றங்களின் தாய்" என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

இந்த அரசமைப்பில், நிர்வாகத்திற்கும் சட்டமன்றத்திற்கும் இடையே நெருக்கமான தொடர்பு உள்ளது. நிர்வாகம் சட்டமன்றத்தின் நம்பிக்கைக்கு அடிபணிய வேண்டும். ஒரு

அமைச்சரவை ஆட்சியில் இருக்க வேண்டுமானால், சட்டமன்றத்தின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் ஆதரவு அவசியம். இந்த ஆதரவை இழந்துவிட்டால், அமைச்சரவை ராஜினாமா செய்ய வேண்டும் அல்லது சட்டமன்றத்தை கலைக்க வேண்டும். இவ்வகை அமைப்பில், இரண்டு வகையான நிர்வாகிகள் உள்ளனர்: பெயரளவு நிர்வாகி (NOMINAL EXECUTIVE) மற்றும் உண்மையான நிர்வாகி (REAL EXECUTIVE). பெயரளவு நிர்வாகி பெரும்பாலும் நாடு அல்லது மாநிலத்தின் தலைவராக இருப்பார் (உதாரணமாக இந்தியாவில் ஜனாதிபதி), ஆனால் உண்மையான அதிகாரம் பிரதமர் தலைமையிலான அமைச்சரவையின் கைகளில் இருக்கிறது.

பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தின் முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால், ஒரு தேர்தலில் பெரும்பான்மையைப் பெற்ற அரசியல் கட்சி அரசு அமைக்கிறது. பெரும்பான்மைக் கட்சி, தனது தலைவரை பிரதமராக தேர்வு செய்கிறது, மேலும் அந்தத் தலைவரின் தலைமையில் அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். எதிர்கட்சி எனப்படும் அமைப்பு, பெரும்பான்மை கட்சிக்கு எதிராக செயல்படுகிறது மற்றும் அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளை விமர்சிக்கிறது. சில நேரங்களில், எந்தக் கட்சியும் பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெறாதபோது, கூட்டணி அரசாங்கம் உருவாகிறது. இதில் பல கட்சிகள் ஒன்று சேர்ந்து ஆட்சி அமைக்கின்றன.

பாராளுமன்ற அரசாங்கம் என்பது அனைத்து அதிகாரமும் பாராளுமன்றத்தில் தங்கியுள்ளது என்ற எண்ணத்தைக் குறிக்கிறது. இது, ஜனாதிபதி அரசாங்க வடிவத்துடன் ஒப்பிடும்போது, நிர்வாக அமைப்பிலும் அதிகாரப் பிரிவிலும் வித்தியாசம் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, அமெரிக்காவில் ஜனாதிபதி நாடாளுமன்றத்துக்கு நேரடி பொறுப்பு இல்லாதவையாக மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். ஆனால் பாராளுமன்ற அமைப்பில், பிரதமர் பாராளுமன்றத்திலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார், மேலும் பெரும்பாலும் அந்த அமைப்பில் மூத்த உறுப்பினர் அல்லது கட்சித் தலைவர் ஆக இருப்பார். இதன் கீழ், பெயரளவிலான தலைவரான மாநிலத் தலைவர் (உதாரணமாக இந்திய ஜனாதிபதி அல்லது பிரிட்டிஷ் ராணி) சட்டங்கள் அல்லது தினசரி நிர்வாகத்தில் நேரடி பங்கில்லை, ஆனால் சடங்குப் பொறுப்புகளை மட்டுமே வகிக்கின்றார்.

நாடாளுமன்ற அமைப்பின் முதன்மை அம்சங்கள்

இந்தியாவின் நாடாளுமன்ற அமைப்பு, ஐக்கிய இராச்சியத்தின் அரசியலமைப்பின் தாக்கத்தினைத் தழுவி உருவாக்கப்பட்டது. ஆகவே, ஐக்கிய இராச்சியம் "நாடாளுமன்றக் கருத்தின் தாய்" என்று கருதப்படுகிறது. இவ்வமைப்பு, அமைச்சரவை அமைப்பு அல்லது மந்திரி அமைப்பு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது, நிர்வாகம் மற்றும் சட்டமன்றம் ஒருங்கிணைந்து செயல்படும் அமைப்பாகும். இந்த அமைப்பில், இரு நிர்வாக அதிகாரிகள் உள்ளனர். ஜனாதிபதி (அல்லது பெயரளவு நிர்வாகி) நாடு முழுவதற்கும் பிரதிநிதியாக இருப்பார், மற்றும் பிரதமர் (உண்மையான நிர்வாகி) அரசாங்கத்தின் தலைமையை வகிப்பார். பிரதமர் தலைமையிலான அமைச்சரவை, நாடாளுமன்றத்திற்கு நேரடியாக பொறுப்புக்கூற வேண்டும்.

இந்த அமைப்பின் கீழ், பொதுத் தேர்தலின் முடிவில் பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெற்ற அரசியல் கட்சியின் தலைவர் பிரதமராக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். பின்னர், அவர் தனது அமைச்சர்களை நியமிக்கிறார், இது பெரும்பாலும் அவரது கட்சியின் மூத்த உறுப்பினர்கள் மற்றும் அனுபவமிக்க சட்டமன்ற உறுப்பினர்களிலிருந்து தேர்வு செய்யப்படுகிறது. இந்த பட்டியலை ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்புகிறார். இந்த நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் ஒரு கட்சி அடிப்படையிலான நிர்வாக அமைப்பை பிரதிபலிக்கின்றன. நாடாளுமன்ற அமைப்பின் நுட்பத்தையும், செயல்திறனையும் கருதி, தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அமைச்சர்கள், கற்றுத் தெரிந்த, திறமை வாய்ந்த, மற்றும் சட்டமன்ற அனுபவம் கொண்டவர்களாக இருக்க முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது.

குழுப் பணியின் உணர்வு என்பது நாடாளுமன்ற அமைப்பின் மற்றொரு முக்கிய அம்சமாகும். இதில் ஒவ்வொரு அமைச்சரும் தனிப்பட்ட முடிவுகளை எடுப்பதில்லை; அனைத்து முக்கிய முடிவுகளும் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் கலந்தாலோசித்தே எடுக்கப்படுகின்றன. அமைச்சர்களுக்கிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டால், அந்த அமைச்சர் பதவியை விலகவேண்டும் அல்லது நீக்கப்படுவார். காரணம், ஒட்டுமொத்த அமைச்சரவை ஒரே கருத்துடன் செயல்பட வேண்டும் என்பதே இந்த அமைப்பின் நோக்கம். அவர்கள் வெற்றியடைந்தாலும்,

தோல்வியடைந்தாலும் ஒன்றாகவே நடக்க வேண்டும். இது நாட்டில் நிர்வாக ஒற்றுமையையும், பொறுப்புமிக்க ஆட்சியையும் ஏற்படுத்துகிறது.

பிரதமரின் மேலாதிக்கம் மற்றும் சக்தி ஒருங்கிணைப்பு

இந்திய அரசியல் அமைப்பில் பிரதமர் மிகுந்த அதிகாரங்களைக் கொண்டவர் எனக் கருதப்படுகிறார். அவர் சட்டமன்றத்திலும், நிர்வாகத்திலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தலைவராக செயற்படுகிறார். பிரதமர் ஒரு அரசியல் கட்சியின் தலைவராக இருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை கொண்ட உறுப்பினராகவும், அமைச்சர்கள் குழுவின் தலைமையிலும் இருப்பவர். அமைச்சரவை உறுப்பினர்களை தேர்வு செய்வதும், நியமிப்பதும், தேவைப்பட்டால் நீக்குவதும், அவர்களுக்கிடையே துறை ஒதுக்கீடுகளை செய்வதும் பிரதமரின் பிரதான பொறுப்புகளில் அடங்கும். அவர்களுக்கு அமைச்சரவை செயல்பாடுகளை மேலோட்டமாக கண்காணிக்கும் அதிகாரமும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும், பிரதமர் ஜனாதிபதிக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பாளராக செயல்படுகிறார். அரசாங்கத்தின் தினசரி நடவடிக்கைகளை ஜனாதிபதிக்கு தெரிவிக்கும் முக்கிய பங்கு அவருடையது. பிரதமர் ராஜினாமா செய்தால், அவரது தலைமையிலான முழு அமைச்சரவை குழுவும் தானாகவே ராஜினாமா செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது, இது அவரது நிலையின் சிறப்பையும் பிரதானத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. எனவே, பிரதமர் இந்திய அரசியல் அமைப்பில் ஒரு நிலையான கட்டுமானமாகத் தோன்றுகிறார்.

இதற்குப் பின்னணியாக உள்ள மற்றொரு முக்கிய அம்சம், சக்தி ஒருங்கிணைப்பு என்ற கொள்கை ஆகும். இது இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படைத் தத்துவங்களில் ஒன்றாகும். இக்கொள்கையின் படி, நிர்வாகம் மற்றும் சட்டமன்றம் போன்ற இரண்டு கிளைகள் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. இவை ஒருங்கிணைந்து செயல்படுவதால், ஒன்றை ஒன்று கட்டுப்படுத்தும் இயல்பும் ஏற்படுகிறது. உதாரணமாக, அமைச்சர்கள் பெரும்பாலான சட்டமன்றத் தீர்மானங்களை முன்வைக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சட்டமன்றத்தில் உரையாற்றும்,

சட்டமியற்றுவதில் பங்கு வகிக்கும், அமர்வுகளை கூட்டும், கீழ்சபையை கலைக்கும் சாத்தியமுள்ள அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன.

இதே நேரத்தில், பாராளுமன்றமும் தனது அதிகாரத்தின் மூலம் அமைச்சரவை மீது கண்காணிப்பு மற்றும் கட்டுப்பாடு செலுத்துகிறது. அது அமைச்சர்களை கேள்விக்குள்ளாக்கலாம், முக்கிய தீர்மானங்களை முன்மொழியலாம் மற்றும் நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் கொண்டு அமைச்சரவை தலைமையிலான அரசாங்கத்தை பதவி நீக்கம் செய்யவும் முடியும். இவ்வாறு, நாடாளுமன்ற அமைப்பின் கீழ், சட்டமன்றமும் நிர்வாகமும் ஒருவரையொருவர் சோதிக்கவும், சமநிலைப்படுத்தவும் செயற்படுகின்றன.

கூட்டு அரசியல் பொறுப்பு

நாடாளுமன்ற அரசமைப்பின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்று கூட்டு அரசியல் பொறுப்பாகும். இது இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படைத் தத்துவங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த அமைப்பின் கீழ், அமைச்சர்கள் குழு சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்புக்கூற வேண்டும். அரசாங்கம் நாடாளுமன்றத்தின் நம்பிக்கையுடன் மட்டுமே பதவியில் இருக்க முடியும். இந்த நம்பிக்கை இன்மை ஏற்பட்டால், அரசாங்கம் முற்றிலும் ராஜினாமா செய்யும் நிலை ஏற்படுகிறது.

ஒரு தனி அமைச்சரால் முன்மொழியப்படும் திட்டம் அல்லது முடிவுகள், முழு அமைச்சரவையின் ஒப்புதலுடன் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். ஏதேனும் குழுவான ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் செயல்படுகிற நிலை ஏற்படுமானால், அது முழு அமைச்சரவையையும் பாதிக்கும், மேலும் நம்பிக்கையில்லா தீர்மானத்திற்கு வழிவகுக்கும். இது கூட்டு பொறுப்பின் முக்கியமான சாயல் ஆகும்.

அமைச்சர்கள் தங்கள் பணியை மக்களுக்கு நேரடியாக அல்லாமல், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் வழியாக செய்கிறார்கள். மக்களின் சிந்தனைகள் மற்றும் எதிர்பார்ப்புகள், அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த உறுப்பினர்களால் சட்டமன்றத்தில் பிரதிபலிக்கப்படுகின்றன. இதன் அடிப்படையில், அமைச்சர்கள் மக்கள் முன் பொறுப்புள்ளவர்களாக உள்ளனர்.

இந்நிலையில், அமைச்சர்களின் பதவிக்காலம் அரசியலமைப்பால் குறிப்பிட்டதாக இருந்தாலும், அது உறுதியானது அல்ல. ஒரு அமைச்சர் எப்போது வேண்டுமானாலும் பதவி நீக்கம் செய்யப்படலாம் அல்லது மாற்றப்படலாம். அதேபோல், தேசிய அவசரநிலைகளில் நாடாளுமன்றம் கலைக்கப்படலாம். நாடாளுமன்றம் கலைக்கப்படும் சூழ்நிலையில், அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் தற்காலிகமாக முடிவடையும்.

மேலும், நாடாளுமன்றம், பிரதமர், தனிப்பட்ட அமைச்சர்கள் அல்லது முழு அமைச்சரவை ஆகியோருக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லா தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம், அரசாங்கத்தை பதவிநீக்கம் செய்யும் அதிகாரத்தையும் கொண்டுள்ளது. இதன் காரணமாக, நாடாளுமன்ற அரசாங்கத்தின் நிலைத்தன்மை என்பது மக்கள் நம்பிக்கையின் மீது சார்ந்துள்ளது, எனவே அதன் எதிர்காலம் நிச்சயமற்றதாக இருக்கலாம்.

இரண்டு முத்த நிர்வாகிகள்

பாராளுமன்ற அரசமைப்பின் ஒரு முக்கியமான அம்சம் அதிலுள்ள இரு வகையான நிர்வாகிகளுக்கிடையிலான வேறுபாடு ஆகும் – ஒரு பெயரளவிலான நிர்வாகி மற்றும் ஒரு உண்மையான நிர்வாகி. இதில், பெயரளவிலான நிர்வாகி என்பது ஒரு நாட்டின் அரசின் சட்டபூர்வத் தலைவராக மட்டும் கருதப்படுபவர். இந்தியாவில் இது ஜனாதிபதியை குறிக்கிறது, அவருடைய அதிகாரங்கள் பெரும்பாலும் ஆலோசனை மற்றும் பரிந்துரை அடிப்படையில் தான் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவர் ஒரு குறியீட்டு தலைவராக செயற்படுகிறார், சீர்தூக்காக சட்டப்பூர்வ முடிவுகளை அறிவிப்பதற்கான உரிமையோடு இருப்பவர்.

மற்றொரு புறம், உண்மையான நிர்வாகி, அரசின் நிஜ அதிகாரங்களை கையாளுபவர். இவர் பொதுவாக பிரதமர் ஆவார். பாராளுமன்ற அமைப்பில், பிரதமர் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படாமல், நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை கொண்ட கட்சியின் தலைவராக தேர்வாகிறார். அவர் தனது சொந்த அமைச்சர்களை நியமிக்கிறார், மேலும் அவர்கள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டும். இந்த அமைச்சரவை சட்டமன்றத்திற்குப் பதிலளிக்க வேண்டும், அதாவது, நாடாளுமன்றத்தில் நம்பிக்கையுடன் மட்டுமே அவர்கள் பதவியில் தொடர

முடியும். இந்த நம்பிக்கையை இழந்தால், முழு அமைச்சரவும் ராஜினாமா செய்யும் சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது.

இந்த அமைப்புக்கு மாறாக, ஜனாதிபதி அரசமைப்பில், நாட்டின் தலைவராக இருப்பவர், அதாவது ஜனாதிபதி, மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். அவர் தனது அமைச்சர்களை (அமெரிக்காவில் "செயலாளர்கள்") நியமிக்கிறார். இவர்கள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அல்லாமல் இருந்தாலும் பரவாயில்லை, ஏனெனில் அவர்கள் நாடாளுமன்றத்திற்குப் பதிலளிக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் அல்ல. இதனால்தான் ஜனநாயக நிர்வாக அமைப்பில் இது சுயாதீன நிர்வாக கிளை என அழைக்கப்படுகிறது. ஜனாதிபதியையும் அவரது அமைச்சர்களையும் கொண்டிருக்க (அமெரிக்க நாடாளுமன்றம்) கட்டுப்படுத்த முடியாது; அவர்கள் சட்டபூர்வமாக தனி அதிகாரம் கொண்டவர்கள்.

இதனால், பாராளுமன்ற மற்றும் ஜனாதிபதி அரசமைப்புகளில் மூத்த நிர்வாகிகளுக்கிடையிலான நிலை மற்றும் பொறுப்புகள் முற்றிலும் மாறுபட்டவை. பாராளுமன்ற அமைப்பில் சமநிலை மற்றும் சரிபார்ப்பு (CHECKS AND BALANCES) முறைதான் செயல்படுகிறது. ஆனால் ஜனாதிபதி அமைப்பில், நிர்வாகம் சுயாதீனமாக, பொதுவாக நிரந்தர காலக்கெடுவுடன் செயல்படுகிறது.

பாராளுமன்ற அரசாங்க வடிவத்தின் நன்மைகள்

பாராளுமன்ற அரசாங்கம் என்பது ஒரு நேரடியான பொறுப்பும், நம்பிக்கையும் அடிப்படையாக கொண்ட அமைப்பு ஆகும். இந்த அமைப்பின் மிக முக்கியமான சிறப்பம்சம், சட்டமன்றத்திற்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இடையிலான நெருக்கமான உறவாகும். அமைச்சரவை அரசாங்கம் இரு பிரிவுகளையும் – சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாகம் – ஒருங்கிணைத்து நிர்வகிக்கிறது. இதன் விளைவாக, அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகள் சீரான தொடர்ச்சி மற்றும் பொறுப்புள்ள நிர்வாகம் எனும் நன்மைகளுடன் செயல்படுகின்றன.

மேலும், இந்த அமைப்பு எதேச்சதிகார ஆட்சிக்கு எதிரான ஒரு கட்டுப்பாட்டை உருவாக்குகிறது. எதிர்க்கட்சியின் உரிய இடப்பெயர் மற்றும் செயற்பாடுகள், அரசாங்கத்தின்

நடவடிக்கைகளை தொடர்ந்து கண்காணிக்கும் பணியை மேற்கொள்கின்றன. இதன் மூலம், எந்தவொரு தன்னிச்சையான நடவடிக்கையும் தடுப்பதற்கான இணைமுக கவனம் நடைமுறைக்கு வருகிறது. இதைத் தொடர்ந்து, பாராளுமன்ற அரசாங்க அமைப்பில், பொதுமக்கள் அரசாங்கத்தில் நேரடியாக பங்கேற்கும் வாய்ப்பு பெறுகிறார்கள். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதிகள் அமைச்சரவை உறுப்பினர்களாக செயல்படுவதால், மக்கள் தங்கள் நாடு மீது ஆட்சியை செலுத்தும் ஒரு அரிய வாய்ப்பை பெறுகிறார்கள்.

இந்த அமைப்பின் மற்றொரு முக்கிய நன்மை, அது மக்களின் விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப பதிலளிக்கக்கூடியதொரு அமைப்பாக இருக்கிறது. பொதுமக்களின் கருத்துக்கள் மற்றும் தேவைகளைப் பிரதிபலிக்கும் விதமாக, கொள்கைகள் வடிவமைக்கப்படுகின்றன. மக்களின் அதிருப்தி அரசு மாற்றத்திற்கே வழிவகுக்கும் என்பதால், அரசாங்கம் மக்களின் நலனுக்கேற்ப செயல்பட நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது .

மேலும், பாராளுமன்ற அமைப்பு நெகிழ்வான தன்மையையும் கொண்டுள்ளது. எப்போது அமைச்சரவை மக்கள் நம்பிக்கையை இழந்துவிட்டதாக கருதப்பட்டால், சட்டமன்றம் அந்த அரசாங்கத்தை இடமாற்றி, புதிய அரசாங்கத்தை உருவாக்க முடியும். இதனால், நாட்டு மக்கள் எப்போதும் அரசின் இறுதி அதிகாரமாக செயற்படுகிறார்கள். இந்த வகையான அமைப்பு, ஜனநாயகத்தின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகவும், மக்களின் இறையாண்மை அடிப்படையாக உள்ள நிர்வாகத்தைக் காட்டும் ஒரு வடிவமாகவும் கருதப்படுகிறது.

நாடாளுமன்ற அரசாங்க வடிவத்தின் தீமைகள்

நாடாளுமன்ற அரசாங்க அமைப்பில் சில தீர்மானிக்கப்பட்ட குறைகள் உள்ளன, அவை அதன் செயல்பாடுகளுக்கே சில நேரங்களில் தடையாக அமைகின்றன. முதலாவதாக, இவ்வகையான அமைப்பில் முறையான அதிகாரப் பிரிப்பு இல்லாதது முக்கியமான குறையாகக் கூறப்படலாம். அமைச்சரவை ஒரு பக்கம் நிர்வாக அதிகாரத்தையும், மறுபக்கம் பாராளுமன்றத்தில் தனது இடத்தையும் பேணுவதால், நிர்வாகமும் சட்டமன்றமும் இணைந்து

செயல்படுவதற்கான நிலை உருவாகிறது. இது தன்னிச்சையான நிர்வாகம் மற்றும் அதிகார துஷ்பிரயோகம் போன்ற அபாயங்களை ஏற்படுத்துகிறது.

இவ்வமைப்பின் மற்றொரு குறை, இது நீண்டகாலக் கொள்கைகளை செயல்படுத்துவதற்குத் தகுந்ததல்ல என்பதாகும். அரசாங்கத்தின் பதவிக் காலம் நிச்சயமற்றது, தேர்தல் முடிவுகளுக்கு ஏற்ப தலைமைகள் மாற்றம் அடைவதால், பழைய கொள்கைகள் புதிய தலைமையின் கீழ் மாற்றப்படுவதைக் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக, 1977-ஆம் ஆண்டு ஜனதா அரசு, முந்தைய காங்கிரஸ் அரசின் கொள்கைகளை மாற்றியது. பின்னர் காங்கிரஸ் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தபோது, மேலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இது அரசியல் நிர்வாகத்தில் தொடர்ச்சியை குறைக்கும்.

மேலும், நாடாளுமன்ற அரசாங்கம் சில நேரங்களில் அரசாங்க சர்வாதிகாரத்திற்கு வழிவகுக்கும். ஆளும் கட்சி பாராளுமன்றத்தில் மிகப்பெரிய பெரும்பான்மையைப் பெற்றிருந்தால், அமைச்சரவை தன்னிச்சையாக நடக்க வாய்ப்பு உள்ளது. ஏழாம் பதிப்பாளர் எச்.ஜே. லாஸ்கியின் கூற்றுப்படி, இத்தகைய அமைப்பு ஒரு நிர்வாக கொடுங்கோன்மைக்கு தள்ளும் அபாயம் உள்ளது. இந்திரா காந்தி மற்றும் ராஜீவ் காந்தி ஆட்சி காலங்களில் இதற்கான எடுத்துக்காட்டுகள் காணப்படுகின்றன.

இத்தகைய அரசாங்கம் நிலையான நிர்வாகத்தை வழங்குவதில் தோல்வியடைந்துள்ளது. சட்டப்படி பதவிக்காலம் இருந்தாலும், அரசியல் துழ்நிலைகளைப் பொறுத்து, ஒரு அரசு தனது பதவிக்காலத்தை முழுமையாக முடிக்க முடியாமல் இருக்கலாம். நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானங்கள், கட்சி விலகல், கூட்டணி அரசியல் ஆகியவை தொடர்ந்து அமைதியான நிர்வாகத்துக்கு இடையூறாக விளங்குகின்றன.

கடைசியாக, நாடாளுமன்ற அமைப்பில், ஒரு தனி கட்சி அல்லது அதன் தலைவர்கள் தன்வரலாற்று நலன்களுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுப்பதையும் காணலாம். இது நாடு முழுவதற்குமான நலன்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதை வழக்கமாக்குகிறது. பல சந்தர்ப்பங்களில்,

பாராளுமன்ற அரசாங்கம் கட்சியாசிரியர்களுக்கிடையிலான அரசியல் போட்டியாக மாறியுள்ளது. இதனால், பொதுமக்களின் நலன்கள் வழுதப்படுகின்றன.

ஜனாதிபதி அரசாங்க வடிவம்

ஜனாதிபதி அரசாங்கம் என்பது ஒரு நிலையான நிர்வாக அமைப்பைக் கொண்டிருக்கும் தனிச்சிறப்பான ஆட்சி முறையாகும். இவ்வமைப்பில், ஜனாதிபதி நாடு முழுவதற்குமான உச்ச அதிகாரத்தையும் நிர்வாகத் தலைமையையும் கையகப்படுத்துகிறார். இதனால்தான் இது "ஜனாதிபதி அரசாங்க முறை" என அழைக்கப்படுகிறது. பாராளுமன்ற அரசாங்க முறைபோல அல்லாமல், இங்கு நிர்வாக அமைப்பு நாடாளுமன்றத்திற்கு நேரடியாக பொறுப்பேற்காதது என்பதே முக்கியமான தன்மையாகும். அதாவது, ஜனாதிபதி மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார் மற்றும் அவர் தனது பதவிக்காலம் முழுவதும் பதவி விலகாமல் இருக்க முடியும்.

இந்த அரசாங்க முறையில் அதிகாரங்கள் முப்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன - சட்டமன்றம், நிர்வாகம் மற்றும் நீதிமன்றம். இவ்வகை பிரிப்பு, அதிகார துஷ்பிரயோகத்தை தடுக்கும் நோக்கில் அமைகிறது. ஜனாதிபதி, ஒரே நேரத்தில் அரசாங்கத் தலைவர் மற்றும் நாடு முழுவதற்குமான அதிகாரசாலியாக விளங்குகிறார். இத்தகைய அமைப்பில், அமைச்சரவை என்பது ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்கும் குழுவாக மட்டுமே செயல்படுகிறது; அவை அவசியமாக பின்பற்றப்பட வேண்டிய கட்டாய ஆலோசனைகளாக இருக்காது.

மேலும், ஜனாதிபதி அரசாங்கம் நிலைதன்மை மற்றும் நிரந்தரத் தன்மையை வலியுறுத்தும். ஒரு முறை தேர்தலில் வெற்றி பெற்றால், ஜனாதிபதி முழுமையான பதவிக்காலத்தை நிறைவு செய்யலாம். இவை அனைத்தும் அரசியல் தலையீடு குறைவாகவும், நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் சீராக நடைபெறவும் வழிவகுக்கின்றன.

எனினும், இந்த அமைப்பில், பொறுப்புணர்வு குறைவாக காணப்படும். ஏனெனில் ஜனாதிபதி நாடாளுமன்றத்திற்கு நேரடியாகப் பொறுப்பற்றவர் என்பதால், அவர் எடுத்து வரும் முடிவுகளுக்கு அரசியலாளர்கள் உடனடியாக எதிர்வினை தர முடியாது. இது நடைமுறையில் சில நேரங்களில் தன்னிச்சையான நிர்வாகத்துக்கே வழிவகுக்கக்கூடும்.

மொத்தமாக, ஜனாதிபதி ஆட்சி முறை என்பது ஒரு மத்தியகருத்துப் போக்குள்ள, சட்ட அடிப்படையிலான, நிரந்தர நிர்வாகம் கொண்ட ஆட்சி முறை ஆகும். இது அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் வெற்றிகரமாக செயல்பட்டு வருகிறது. இந்தியாவில் இதன் சில கூறுகள் ஏற்கப்பட்டிருந்தாலும், முழுமையான ஜனாதிபதி ஆட்சி முறை நடைமுறையில் இல்லை.

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகள்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர், இந்தியாவின் முதல் குடிமகனாகவும், நாட்டின் தலைவராகவும், இந்திய ஆயுதப் படைகளின் தலைமைத் தளபதியாகவும் இருப்பவர் ஆவார். அவருடைய அலுவலகம் இந்திய அரசியலில் மிக முக்கியமானதாகும், மற்றும் இந்த பதவியின் அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகள் அரசாங்கத்தின் செயல்பாட்டை வழிநடத்துவதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. இந்திய குடியரசுத் தலைவரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளைப் பற்றிய விரிவான விளக்கம் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

குடியரசுத் தலைவரின் முக்கியப் பொறுப்புகள் மற்றும் அதிகாரங்கள்

1. அரசாங்கத்தின் சீரான செயல்பாட்டை உறுதி செய்தல்:

- குடியரசுத் தலைவர், பிரதமர் உட்பட அனைத்து முக்கிய அரசாங்க அதிகாரிகளை நியமிக்கவும், அவற்றின் பணிநீக்கத்தைச் செய்யவும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளார். இதன் மூலம், அரசாங்கத்தின் அனைத்து அமைப்புகளும் சீராக செயல்படுவதை உறுதி செய்கிறார்.
- நாடாளுமன்ற கூட்டங்களை கூட்டுவதற்கும், அவற்றை ஒத்திவைக்கவும் ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

2. அரசியலமைப்பை நிலைநிறுத்துதல்:

- குடியரசுத் தலைவர், இந்திய அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலராக பணியாற்றுகிறார். அரசாங்கத்தின் அனைத்து நடவடிக்கைகளும், சட்டங்களும் அரசியலமைப்புக்கு இணங்க இருப்பதை உறுதி செய்வது அவருடைய முக்கிய பொறுப்பாகும்.

3. இந்தியாவைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதல் :

- குடியரசுத் தலைவர், இந்தியாவின் பிரதிநிதியாக உள்ளார். உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் இந்தியாவின் நிதி, பொருளாதாரம், மற்றும் அரசியல் நடவடிக்கைகளின் பிரதிநிதியாக செயல்படுகிறார்.
- அவர் வெளிநாட்டுச் செல்வோரையும், வெளிநாட்டு அரசியல் தலைவர்களையும் வரவேற்கிறார் மற்றும் இந்தியாவின் பயனுள்ள உறவுகளை மேம்படுத்திக் கொள்ளவும் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறார்.

குடியரசுத் தலைவரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்:

இந்திய அரசியலமைப்பில் குடியரசுத் தலைவருக்கு பல முக்கிய அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன , இவை அவரது அதிகாரப் பரப்பில் பல்வேறு துறைகளைக் கையாள வேண்டும்.

1. சட்டமன்ற உடன்படிக்கை :

- விதிமுறைகளின் உத்தரவாதம்: குடியரசுத் தலைவர், நாடாளுமன்றத்தில் உள்ள சட்டங்களை அனுமதிப்பது மற்றும் அவற்றை பதிய வெளியிடுவது போன்ற செயல்களை மேற்கொள்கிறார்.
- அங்கீகாரம்: அவை சமர்ப்பிக்கப்பட்டவுடன் , இந்திய குடியரசுத் தலைவர் சட்டமாகிய பிறகு, அவை சட்டமாகும்.

2. சட்டசபை செயற்பாடுகள்:

- குடியரசுத் தலைவர், நாடாளுமன்றத்தின் கையொப்பத்தைச் சேகரித்து அதன் கூட்டங்களை ஒத்திவைக்கவும், மாற்றம் செய்யவும் பதவியில் உள்ளவர்.
- அவை தேர்தல் பரிசீலனையிலும் சட்டங்களுக்கு வாக்கிடுவதாக செயல் படுத்தும்.

3. மாநில அரசுகளுடன் உறவு:

- குடியரசுத் தலைவர், மாநிலங்களின் தலைவராகவும் செயல்படுகிறார் , மாநில அரசுகளின் சட்டமன்றங்களின் நடத்தை குறித்த அதிகாரங்களையும் உற்று நோக்குகிறார்.

- மேலும், ஆட்சிக்கான அவசியமான உரிமைகளை உருவாக்கும் கடமையை கையாளுகிறார்.

4. அரசியலமைப்பு பாதுகாப்பு:

- இந்திய அரசியலமைப்பின் பாதுகாப்பாளராக, எந்தவொரு அரசியல் ஆட்சியும் அரசியலமைப்பின் முறையில் அக்கிரமிக்காமல் செயற்படுகிறது என்பதை உறுதி செய்கிறார்.

5. சட்டப்பூர்வ சட்டப்படிவங்கள் :

- ஜனாதிபதி, அரசு அதிகாரிகளின் சட்டப்படிவங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் போது அந்த சம்பந்தமான சட்டங்களை பதவிக்கொண்டுள்ளவராக சிந்திக்கிறார்.

ஜனாதிபதியின் நிர்வாக அதிகாரம்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர், இந்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாகக் கிளையின் உச்ச தலைவராக உள்ளார். அனைத்து அரசாங்க நடவடிக்கைகளும் அவரது பெயரிலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இவருடைய நிர்வாக அதிகாரங்கள், இந்திய அரசியலமைப்பில் குறிப்பிட்ட விதிகளின் கீழ் தெளிவாக விவரிக்கப்படுகின்றன.

குடியரசுத் தலைவரின் நிர்வாக அதிகாரங்கள்

1. அதிகாரப்பூர்வ ஆவணங்களை அங்கீகரிப்பு மற்றும் நிர்வாகத்தை நெறிப்படுத்துதல்

- குடியரசுத் தலைவர், அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் அவரது பெயரிலேயே செய்யப்படுகின்றன. இதன் மூலம், அதிகாரப்பூர்வ ஆவணங்கள் மற்றும் ஆவணங்களை அங்கீகரிப்பதற்கான விதிகளை அவர் நிறுவுவார்.
- அரசாங்க வணிக நிர்வாகத்தை நெறிப்படுத்தும் பொறுப்பும் அவருக்கே உண்டு (பிரிவு 77).

2. அரசாங்க அதிகாரிகளை நியமிப்பு மற்றும் ஒழுங்கமைத்தல்

- குடியரசுத் தலைவர், பிரதமர், மற்றும் பிற அமைச்சர்களையும், அட்டர்னி ஜெனரல், கம்ப்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல், மாநில ஆளுநர்கள் போன்ற முக்கிய அதிகாரிகளையும் நியமிக்க அதிகாரம் கொண்டுள்ளார் (பிரிவு 75).
- இதனுடன், அவர் யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான நிர்வாகிகளை நியமிப்பதற்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார் (பிரிவு 239).

3. அரசாங்க செயல்பாடுகள் மற்றும் தகவல் கோரல்

- குடியரசுத் தலைவர், பிரதமர் மற்றும் பிற அமைச்சர்களிடமிருந்து முக்கியமான தகவல்களை கேட்கும் அதிகாரம் கொண்டவர்.
- அவர், சமூகங்களின் நிலைகளில் கவனம் செலுத்தி, அவற்றைத் தொடர்ந்து விசாரிக்கும் அதிகாரத்தையும் கொண்டுள்ளார்.
- மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையிலான ஒத்துழைப்பை ஊக்குவிப்பதும், நாடு முழுவதும் சமரசத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும் அவருக்கு அதிகாரம் உண்டு (பிரிவு 78).

4. பட்டியலிடப்பட்ட மற்றும் பழங்குடி பகுதிகளுக்கு நிர்வாக அதிகாரம்

- குடியரசுத் தலைவர், குறிப்பிட்ட பகுதிகளை பட்டியலிடப்பட்ட அல்லது பழங்குடி பகுதிகளாக அறிவிக்கும் அதிகாரத்தை கொண்டுள்ளார் (பிரிவு 244).
- இந்தப் பிரிவின் மூலம், இந்தியாவின் தனித்துவமான மற்றும் கண்ணியமான சமூகத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும் சிறப்பு கவனம் செலுத்தப்படுகிறது.

குடியரசுத் தலைவரின் நிர்வாக பணிகள் மற்றும் தாக்கம்

இந்திய அரசியலமைப்பில், குடியரசுத் தலைவரின் நிர்வாக அதிகாரங்கள் இந்திய அரசின் செயல்பாட்டில் மிக முக்கியமானவை. இது நாட்டின் ஒத்துழைப்பையும், சமூகத்தின் வலிமையையும் பாதுகாப்பதற்கும் உதவுகிறது.

1. ஆட்சி அமைப்பின் நிர்வாக வேலைகள்

- ஜனாதிபதி, அரசு அதிகாரிகளை நியமிக்கவும், சரியான விதத்தில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவும் உதவுகிறார்.

2. நிறுவனங்களின் குறுந்தகவல்கள் மற்றும் இயக்கங்களைத் தொகுத்தல்

- அரசு செயல்பாடுகளுக்கான தகவல்களைத் தேவைப்படுத்தி, அரசாங்கத்துடன் நேரடியாக தொடர்பு கொண்டு அவற்றை வெளியிடுகிறார்.

3. முதன்மை அதிகாரிகளின் பணியிடங்கள்

- முக்கியமான அதிகாரிகளுக்கான பதவிகளை சரியாக நிரப்புவதன் மூலம், நாட்டின் நிர்வாக முறையில் சீரான தரத்தைப் பராமரிக்கிறார்.

சார்ந்த பிரிவுகள்:

- பிரிவு 77: அதிகாரப்பூர்வ ஆவணங்களை அங்கீகரிப்பது மற்றும் நிர்வாகத்தை நெறிப்படுத்துதல்.
- பிரிவு 75: பிரதமர் மற்றும் அமைச்சர்களை நியமித்தல்.
- பிரிவு 78: அமைச்சர்களிடமிருந்து தகவல்களைப் பெறுதல் மற்றும் சமூக நிலைகளை விசாரித்தல்.
- பிரிவு 239: யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு நிர்வாகிகளை நியமித்தல்.
- பிரிவு 244: பட்டியலிடப்பட்ட மற்றும் பழங்குடி பகுதிகளை அறிவித்தல்.

இந்திய குடியரசுத் தலைவரின் நிர்வாக அதிகாரங்கள் மற்றும் அவருடைய செயற்பாடுகள், அரசு மற்றும் நாட்டின் நிர்வாக செயல்பாடுகளை வழிநடத்துவதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. இந்த அதிகாரங்கள், ஜனாதிபதியின் மேற்பார்வை மற்றும் திடமான செயற்பாட்டை உறுதி செய்வதற்கான வழிகாட்டி ஆக அமைகின்றன.

ஜனாதிபதியின் நீதித்துறை அதிகாரங்கள்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்கு, இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ், நாட்டின் நீதித்துறை அமைப்பில் முக்கியமான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இந்த அதிகாரங்கள்,

நீதிமன்றங்களின் செயல்பாடுகளை மேற்பார்வை செய்யவும், நீதிக்கான பராமரிப்பு மற்றும் நிவாரணத்தை வழங்கவும் உதவுகின்றன.

குடியரசுத் தலைவரின் நீதித்துறை அதிகாரங்கள்

1. உச்ச நீதிமன்ற மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமிக்க அதிகாரம்

- குடியரசுத் தலைவர், இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களின் உயர் நீதிமன்றங்களின் தலைமை நீதிபதிகளையும், பிற நீதிபதிகளையும் நியமிக்க அதிகாரம் கொண்டுள்ளார்.
- இந்த நியமனங்கள், உச்ச நீதிமன்றத்தின் செயல்பாடுகளுக்கு தீர்வுகளை வழங்குவதற்கும், நீதித்துறை செயல்பாட்டின் தரத்தை உறுதி செய்வதற்கும் முக்கியமானவை.

2. ஆலோசனைக்காக உச்ச நீதிமன்றத்தை அணுகும் அதிகாரம்

- குடியரசுத் தலைவர், சட்ட மற்றும் உண்மை விஷயங்களில் ஆலோசனைக்காக உச்ச நீதிமன்றத்தை அணுகும் திறன் கொண்டவர்.
- இந்த ஆலோசனைகள், அவரின் முடிவுகளை வழிநடத்துவதற்கான உதவியாக இருப்பினும், அது அவரைக் கட்டுப்படுத்தாது. (பிரிவு 143).
- இதன் மூலம், அரசு மற்றும் சட்ட அமைப்பின் துல்லியத்தை பராமரிக்கவும், சீரான தீர்வுகளை எடுக்கவும் உதவுகிறது.

3. கருணை மற்றும் தண்டனைக் குறைப்பு

- குடியரசுத் தலைவர், குற்றங்களுக்காக தண்டிக்கப்பட்ட நபர்களுக்கு கருணையை வழங்கும் அதிகாரம் கொண்டவர்.
- இது, நபர்களுக்கு மன்னிப்பு, நிவாரணம் அல்லது தண்டனைக் குறைப்பு அல்லது தண்டனையை இடைநிறுத்துவதற்கான அதிகாரம் வழங்குகிறது. (பிரிவு 72).
- இதன் மூலம், சட்டத்தின் திடமுறையை பராமரிப்பதுடன், தனிநபர்களுக்கான மனிதநேயம் அடிப்படையில் தீர்வுகளை வழங்க முடிகிறது.

குடியரசுத் தலைவரின் நீதித்துறை அதிகாரங்களின் பங்கு

1. நீதி நெருக்கடியிலிருந்து விடுவித்தல்

- குடியரசுத் தலைவர், நீதிமன்றங்களுக்கு மேலான அதிகாரம் கொண்டு, தண்டனை அல்லது சிறைத் தண்டனை குறைக்க அல்லது இடைநிறுத்த முடியும். இது, நெறிமுறை தவறானவர்கள் அல்லது மிக கடுமையான தண்டனை பெற்றவர்கள், துன்பம் அனுபவிப்பதைத் தவிர்க்க உதவுகிறது.

2. நீதித்துறை செயல்பாடுகள் மற்றும் சமூக ஒத்துழைப்பு

- உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு ஆலோசனைகள் வழங்குவதன் மூலம், குடியரசுத் தலைவர், சட்டத்தின் நடைமுறையை சரி பார்த்து, நீதித்துறையின் செயல்பாடுகளை சிறந்த முறையில் வழிநடத்த உதவுகின்றார்.

சார்ந்த பிரிவுகள்:

- பிரிவு 143: குடியரசுத் தலைவர், சட்ட அல்லது உண்மை விஷயங்களில் உச்ச நீதிமன்றத்திடம் ஆலோசனை பெறுவதற்கான அதிகாரம்.
- பிரிவு 72: குற்றங்களுக்காக தண்டிக்கப்பட்ட நபர்களுக்கு மன்னிப்பு, நிவாரணம், தண்டனை குறைப்பு மற்றும் தண்டனைகள் இடைநிறுத்தும் அதிகாரம்.

குடியரசுத் தலைவரின் நீதித்துறை அதிகாரங்களின் தாக்கம்

இந்திய குடியரசுத் தலைவரின் நீதித்துறை அதிகாரங்கள், நாட்டின் சட்டமன்றங்களின் செயல்பாடுகளை மேற்பார்வையிட்டு, நீதித்துறை அமைப்பின் திறன் மற்றும் வெளிப்பாட்டை உறுதி செய்ய உதவுகின்றன. மேலும், இவரின் கருணை வழங்கும் அதிகாரம், குற்றவாளிகளுக்கு உதவி மற்றும் அவர்களின் மீட்டமைப்பு ஏற்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பை அளிக்கின்றது.

இந்த அதிகாரங்கள், நீதியின் மேலாண்மையை எளிதாக்குவதில் மற்றும் சமூகத்தின் நல்வாழ்வை உறுதி செய்யுவதில் மிக முக்கிய பங்காற்றுகின்றன.

ஜனாதிபதியின் சட்டமன்ற அதிகாரம்

இந்திய குடியரசுத் தலைவர், நாடாளுமன்றத்துடனான உறவுகளுக்கு முக்கிய பங்காற்றுகின்றார். அவருக்கு, நாடாளுமன்றத்தின் செயல்பாட்டை கையேடு மற்றும் ஆலோசனை அளிக்கும் பொறுப்புகள் உள்ளன. இந்த அதிகாரங்கள், இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன மற்றும் நாடாளுமன்றத்தின் செயல்பாடுகளை முன்வைத்து, சிறந்த ஆளுகையை உறுதி செய்யும் நோக்குடன் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஜனாதிபதியின் சட்டமன்ற அதிகாரங்கள்

1. நாடாளுமன்றத்தை கூட்டும் மற்றும் ஒத்திவைக்கும் அதிகாரம்

- பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில், குடியரசுத் தலைவர் நாடாளுமன்றத்தைக் கூட்டலாம், ஒத்திவைக்கலாம் மற்றும் மக்களவையைக் கலைக்கலாம்.
- இதன் மூலம், குடியரசுத் தலைவர், நாடாளுமன்றத்தின் செயல்பாடுகளை நிர்வகித்து, அவை சீராக நடைபெறுவதை உறுதி செய்கிறார்.
- மக்களவைக் கூட்டும் போது, அவர் நாடாளுமன்ற இரு அவைகளின் கூட்டத்தை (மக்களவை மற்றும் இராஜியசபை) கூட்டுகிறார்.

2. நாடாளுமன்றத்தில் உரையாற்றுவது

- ஒவ்வொரு பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு, முதல் கூட்டத் தொடர் தொடங்கும் போது, குடியரசுத் தலைவர் நாடாளுமன்றத்தில் உரையாற்றுகிறார்.
- மேலும், ஒவ்வொரு ஆண்டிலும், நாடாளுமன்றத்தில் உரையாற்றுவதற்கான சடங்குப் பணியை மேற்கொள்கிறார். (பிரிவு 87)
- இது, நாடாளுமன்றத்தில் அரசின் கொள்கைகள், திட்டங்கள் மற்றும் முக்கியமான விவகாரங்களை பற்றி விளக்கக் கொடுக்கும் பொறுப்பை எடுத்துக்கொள்கின்றது.

3. மக்களவையின் சபாநாயகரை நியமிக்க அதிகாரம்

- மக்களவையின் சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் பதவிகள் காலியாகும்போது, குடியரசுத் தலைவர், மக்களவையின் எந்தவொரு

உறுப்பினரையும் அதன் நடவடிக்கைகளுக்குத் தலைமை தாங்க நியமிக்கிறார்.
(பிரிவு 93)

- இதன் மூலம், நாடாளுமன்றத்தில் சீரான ஒழுங்கு மற்றும் பணியினரின் நியமனங்கள் பராமரிக்கப்படுகின்றன.

4. நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை நியமிப்பது

- இலக்கியம், அறிவியல், கலை மற்றும் சமூக சேவைகளில் சிறப்பான அறிவு அல்லது நடைமுறை அனுபவம் உள்ள நபர்களிடமிருந்து 12 மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களை குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கிறார். (பிரிவு 80)
- இது, நாட்டின் முக்கியத்துவமான துறைகளில் சிறந்த நபர்களை நாடாளுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த உதவுகின்றது.

5. தேர்தல் ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்து, தகுதி நீக்கம் குறித்த கேள்வி முடிவெடுக்க

- தேர்தல் ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்து, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தகுதி நீக்கம் தொடர்பான கேள்விகளை தீர்க்கும் அதிகாரம் குடியரசுத் தலைவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. (பிரிவு 103)
- இதன் மூலம், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தகுதி பரிசோதனை மற்றும் தேர்தல் முறைகள் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு வழங்கப்படுகிறது.

6. பண மசோதா தொடர்பாக பரிந்துரைகள்

- பண மசோதாக்களை போன்ற முக்கியமான மசோதாக்களை நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்துவதற்கு, குடியரசுத் தலைவரின் முன் பரிந்துரை அல்லது அனுமதி தேவையாக இருக்கின்றது. (பிரிவு 117)
- இந்த அதிகாரம், நாடாளுமன்றத்தில் முக்கியமான அரசியல், பொருளாதார மற்றும் சமூக மசோதாக்களின் பரிந்துரைகளை சரியான முறையில் செயற்படுத்தும் பணியை உறுதி செய்கின்றது.

7. அவசரச் சட்டங்களை பிறப்பிப்பது

- நாடாளுமன்றம் கூட்டத் தொடரில் இல்லாதபோது, குடியரசுத் தலைவர் அவசரச் சட்டங்களைப் பிறப்பிக்க முடியும். (பிரிவு 123)
- இந்த அதிகாரம், அவசரநிலை அல்லது முக்கியமான அரசியல் மற்றும் சமூக மாற்றங்களை துல்லியமாக ஏற்படுத்தும் தேவையை எதிர்கொள்கின்றது.

சார்ந்த பிரிவுகள்

- பிரிவு 87: குடியரசுத் தலைவர், பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு மற்றும் ஒவ்வொரு ஆண்டின் முதல் கூட்டத் தொடர் தொடங்கும்போது நாடாளுமன்றத்தில் உரையாற்றுவார்.
- பிரிவு 86: ஜனாதிபதி, நாடாளுமன்றம் தொடர்பான தகவல்களை அவைகளுக்கு அனுப்புவார்.
- பிரிவு 93: மக்களவையின் சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் பதவிகள் காலியாகும்போது, அவரது பதவியிலுள்ள உறுப்பினரை நியமிக்கும் அதிகாரம்.
- பிரிவு 80: இலக்கியம், அறிவியல், கலை மற்றும் சமூக சேவைகளில் சிறந்த நபர்களை 12 மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களாக நியமிப்பது.
- பிரிவு 103: நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தகுதி நீக்கம் குறித்த கேள்விகளை தீர்க்க, தேர்தல் ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்து முடிவு செய்வது.
- பிரிவு 117: பண மசோதாக்களுக்கு ஜனாதிபதியின் முன் பரிந்துரை அல்லது அனுமதி தேவை.
- பிரிவு 123: நாடாளுமன்றம் இல்லாதபோது, அவசரச் சட்டங்களை பிறப்பிப்பது.

குடியரசுத் தலைவரின் சட்டமன்ற அதிகாரங்களின் தாக்கம்

இந்த அதிகாரங்கள், இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ், நாடாளுமன்றத்தின் செயல்பாடுகளை சரியான வழியில் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான முக்கிய உதவிகளாக உள்ளன. இது, சட்டங்களைத் தயாரிப்பது, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை நியமிப்பது மற்றும் அவசரநிலைகளில் சட்டங்களைப் பிறப்பிப்பது போன்ற முக்கிய செயல்பாடுகளை முன்னெடுக்க உதவுகிறது.

ஜனாதிபதியின் நிதி அதிகாரங்கள்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்கு அரசின் நிதி மேலாண்மையை குறித்த பல முக்கிய அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இது, நாடாளுமன்றத்தில் மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்துவதில், நிதி கொடுப்பனவுகளுக்கு முன்மொழிவுகள், மற்றும் சீரான நிதி ஒதுக்கீடுகளை நிர்வகிப்பதில் முக்கிய பங்கு வகுக்கின்றது. இவை, நாட்டின் நிதி அமைப்பை, தேவைகளுக்கு ஏற்பத் திட்டமிடவும், சரியான வழியில் செலவுகளை நிர்வகிக்கவும் உதவுகின்றன.

ஜனாதிபதியின் நிதி அதிகாரங்கள்

1. பண மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்தும் அதிகாரம்

- எந்தவொரு பண மசோதாவையும், ஜனாதிபதியின் முன்பரிந்துரையுடன் மட்டுமே நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்த முடியும்.
- இந்த அதிகாரம், மத்திய அரசின் நிதி தேவைகளை விரிவாகப் பின்பற்ற மற்றும் ஒத்துக்கொள்வதில் முக்கியமான பங்கு வகுக்கின்றது.

2. வருடாந்திர நிதிநிலை அறிக்கை (பட்ஜெட்) நாடாளுமன்றத்தில் வைக்க

- குடியரசுத் தலைவர், மத்திய பட்ஜெட்டினை, ஆண்டுதோறும், நாடாளுமன்றத்தில் வைக்கிறார். (பிரிவு 110)
- இந்த பட்ஜெட்டை சமர்ப்பிப்பது, நாட்டின் வரவுகளும் செலவுகளும், திட்டமிடல்களும், நிதி ஒதுக்கீடுகளும் அனைத்தும் சரியான முறையில் பயனுள்ள விதமாக செயல்படுவதை உறுதி செய்யும்.

3. மானியக் கோரிக்கைகளுக்கான பரிந்துரைகள்

- ஜனாதிபதி அவருடைய பரிந்துரை இல்லாமல், மானியத்திற்கான எந்த கோரிக்கையும், நாடாளுமன்றத்தில் வைக்க முடியாது. (பிரிவு 113)

- இதன் மூலம், நாடாளுமன்றம் தன் நிலையான நிதி தேவைகளை, ஜனாதிபதியின் ஆலோசனையோடு எடுக்கிறது, இது நிதி ஒழுங்குமுறை மற்றும் நோக்கங்களை துல்லியமாக நிர்வகிக்க உதவுகிறது.

4. எதிர்பாராத செலவினங்கள்

- எதிர்பாராத செலவினங்களை சமாளிக்க, ஜனாதிபதி இந்தியாவின் தற்செயல் நிதியிலிருந்து முன்பணம் செலுத்தலாம். (பிரிவு 267)
- இந்த அதிகாரம், அவசர தேவைகளுக்காக பொருளாதார நடவடிக்கைகள் எடுக்க உதவுகிறது, குறிப்பாக அவசர அல்லது திட்டமிடப்படாத செலவுகளுக்கு.

5. நிதி ஆணையத்தை அமைக்க

- மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையிலான வருவாய்ப் பகிர்வை பரிந்துரைக்க, ஜனாதிபதி ஒவ்வொரு ஐந்து வருடங்களுக்கும் ஒரு நிதி ஆணையத்தை அமைக்கிறார். (பிரிவு 280)
- இந்த ஆணையம், நாட்டின் வருவாய்ப் பகிர்வில் உள்ள ஒழுங்குமுறை, அதாவது, மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு இடையிலான நிதி பகிர்வு மற்றும் தேவைகளை தெளிவாகத் திட்டமிடுவதை உறுதி செய்கின்றது.

சார்ந்த பிரிவுகள்

- பிரிவு 110: ஜனாதிபதி, வருடாந்திர நிதி அறிக்கையை நாடாளுமன்றத்தில் வைக்கிறார்.
- பிரிவு 113: மானியக் கோரிக்கைகள், ஜனாதிபதியின் பரிந்துரையுடன் மட்டுமே நாடாளுமன்றத்தில் வைக்கப்பட வேண்டும்.
- பிரிவு 267: எதிர்பாராத செலவினங்களை சமாளிக்க, இந்தியாவின் தற்செயல் நிதியிலிருந்து முன்பணம் செலுத்தும் அதிகாரம்.
- பிரிவு 280: மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கிடையிலான வருவாய்ப் பகிர்வை பரிந்துரைக்க ஒரு நிதி ஆணையத்தை அமைக்கும் அதிகாரம்.

குடியரசுத் தலைவரின் நிதி அதிகாரங்களின் தாக்கம்

இந்த நிதி அதிகாரங்கள், நாட்டின் நிதி நிலைமை மற்றும் செலவினங்களை சரியாக கட்டுப்படுத்துவதற்கான சீரான முறையை உருவாக்குகின்றன. இது, நாடாளுமன்றத்தில் நடைபெறும் பொருளாதார பணிகள் மற்றும் நிதி திட்டங்களை எளிதாக நடத்த உதவுகிறது. மேலும், அவசரச் செலவுகளுக்கு முன்பணம் வழங்கும் அதிகாரம், அவசரமான சூழ்நிலைகளில் துல்லியமான நிதி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள உதவுகின்றது.

இராஜதந்திர அதிகாரங்களும் செயல்பாடுகளும்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர், நாட்டின் இராஜதந்திர நடவடிக்கைகளில் முக்கியப் பங்காற்றுகிறார். அவருடைய இராஜதந்திர அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள், சர்வதேச தொடர்புகளை, இந்தியாவின் வெளிநாட்டு கொள்கைகளை பராமரிப்பதுடன், நாட்டின் சர்வதேச பார்வையை மேலும் உறுதிப்படுத்த உதவுகின்றன.

ஜனாதிபதியின் இராஜதந்திர அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

1. சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் ஒப்பந்தங்கள்

- இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர், சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் ஒப்பந்தங்களை வகுக்கும் மற்றும் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறார்.
- எனினும், இந்த ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் ஒப்பந்தங்கள், பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுக்கு உட்பட்டவை. (பிரிவு 253)
- இதன் மூலம், ஜனாதிபதி சர்வதேச அரசியல் மற்றும் வணிக உறவுகளை இந்தியாவின் தேசிய பாதுகாப்பு மற்றும் நலனுக்கு ஏற்பவும், பாராளுமன்றத்தின் கண்காணிப்புடன் கூடியதாகவும் பின்பற்றுவதாக உறுதி செய்கிறார்.

2. சர்வதேச மன்றங்களில் இந்தியாவின் பிரதிநிதித்துவம்

- ஜனாதிபதி, சர்வதேச மன்றங்களில், ஆசிய மற்றும் உலகளாவிய முக்கிய கூட்டங்களில் இந்தியாவைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்.

- அவர், இந்தியாவின் சர்வதேச உறவுகளை மேம்படுத்த, முக்கியமான தூதர்களையும், உயர் ஸ்தானிகர்களையும் நியமித்து அவர்களை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புகிறார்.
- இந்த நடவடிக்கைகள், இந்தியாவின் வெளிநாட்டு கொள்கைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு, மேலும் இந்தியா உலக அளவில் ஒரு முக்கிய சக்தியாக இருக்கக் கொடுக்கும்.

சார்ந்த பிரிவுகள்

- பிரிவு 253: சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் ஒப்பந்தங்களை, பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் மேற்கொள்ளும் அதிகாரம்.
- சர்வதேச மன்றங்களில் இந்தியாவைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதல் : இந்தியா மற்றும் பிற நாடுகளின் இடையிலான உறவுகளை பராமரிப்பது.

இராஜதந்திர அதிகாரங்களின் தாக்கம்

இந்த இராஜதந்திர அதிகாரங்கள், இந்தியா சர்வதேச அளவில் தன் நிலையை மேலும் உறுதி செய்யும் வழியை திறக்கின்றன. சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் துறைகள், இந்தியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன, மேலும் இந்த அதிகாரம், இந்தியாவின் வெளிநாட்டு கொள்கைகளை நன்கு நடைமுறைப்படுத்த உதவுகிறது.

இராணுவ அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர், நாட்டின் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் முக்கிய பங்காற்றுகிறார். அவர் இந்திய பாதுகாப்புப் படைகளின் உச்சத் தளபதி ஆவார், மேலும் அவனின் இராணுவ அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் இந்தியாவின் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளின் முக்கியமான பகுதியாகும்.

ஜனாதிபதியின் இராணுவ அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

1. பாதுகாப்புப் படைகளின் உச்ச தளபதி

- இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர், இந்தியாவின் பாதுகாப்புப் படைகளின் உச்சத் தளபதியாக செயல்படுகிறார்.
- இத்தகைய பொறுப்பில், அவர் இராணுவம், கடற்படை மற்றும் விமானப்படைத் தலைவர்களை நியமிக்கிறார்.
- (பிரிவு 53(2))
- இது, இந்திய பாதுகாப்பு அமைப்பின் மேலாண்மையில் ஜனாதிபதிக்கு முக்கியமான அதிகாரத்தை வழங்குகிறது, மேலும் அவர் நாட்டின் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளில் தொடர் மூலமாக செயல்படுவார்.

2. போர் அறிவிப்பு மற்றும் சமாதானம்

- பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுக்கு உட்பட்டு, ஜனாதிபதி போரை அறிவிக்கலாம் அல்லது சமாதானத்தை முடிக்கலாம்.
- இந்த அதிகாரம், இந்திய அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்பு மற்றும் வெளிநாட்டு கொள்கைகளை மேற்பார்வையிடும் தகுதியான ஒரு அமைப்பாகவும், தேவையான நிலையில் திடீர் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் வழியையும் வழிகாட்டுகிறது.

சார்ந்த பிரிவுகள்

- பிரிவு 53(2): பாதுகாப்புப் படைகளின் உச்ச தளபதி ஆவது, இராணுவம், கடற்படை மற்றும் விமானப்படைத் தலைவர்களை நியமிக்க அதிகாரம்.
- போரின் அறிவிப்பு மற்றும் சமாதானம்: பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுக்கு உட்பட்டு போர் அறிவிப்பு அல்லது சமாதானத்தை முடிக்க அதிகாரம்.

இராணுவ அதிகாரங்களின் தாக்கம்

இந்த இராணுவ அதிகாரங்கள், நாட்டின் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு நேரடி வழிகாட்டியாக செயல்படுகின்றன. குடியரசுத் தலைவர் இந்த அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி, இந்தியாவின் பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்துவதற்கான முக்கிய நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்கிறார், மேலும் இது அவசியமான சமயங்களில் சர்வதேச மற்றும் உள்ளக பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தும் பங்காற்றுகிறது.

அவசரகால அதிகாரங்கள் மற்றும் ஜனாதிபதியின் அதிகார வரம்புகள்

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், குறிப்பிட்ட அவசரநிலைகள் நிலவும்போது குடியரசுத் தலைவருக்கு அசாதாரண அதிகாரங்களை வழங்குகிறது. அவசரநிலைகளின் ஏற்பாடு மற்றும் அவற்றின் மூலம் ஜனாதிபதி மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள் கீழ்காணும் மூன்று முக்கியமான வகைகளில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன:

1. அவசரநிலைகள் மற்றும் அதற்கான அதிகாரங்கள்

தேசிய அவசரநிலை (பிரிவு 352)

- தேசிய அவசரநிலை என்பது நாட்டின் பாதுகாப்பை மீறிய அல்லது அதன் புறக்கோடுகளை மிளிரப்போகும் நிலைகளின் போது அறிவிக்கப்படும் அவசரநிலை ஆகும்.
- இந்த அவசரநிலையின் போது, ஜனாதிபதி அதிகாரத்தை அதிகரித்து, பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளில் முன்னுரிமை அளிக்கும் திறன் பெற்றார்.

ஜனாதிபதி ஆட்சி (பிரிவு 356 & 365)

- மாநில அரசின் செயல்பாடுகளை நிறுத்தி, மாநிலத்தில் மைய அரசு நேரடியாக ஆட்சி செய்வதற்கு உரிய அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
- இது, எந்த மாநிலம் தன்னைச் சரியாக நிர்வகிக்க இயலாது என உணர்ந்தால், அந்த மாநிலத்தின் ஆட்சியை மைய அரசு அல்லது ஜனாதிபதி ஒப்புக்கொள்கிறார்.

நிதி அவசரநிலை (பிரிவு 360)

- நிதி அவசரநிலை என்பது, நாட்டின் பொருளாதார நிலையை கவனிக்கும் போது, ஜனாதிபதியால் அறிவிக்கப்படும் அவசரநிலை ஆகும்.
- இதில், ஏதேனும் நிதி திருட்டு அல்லது பொருளாதார குழப்பங்கள் ஏற்பட்டால், அவற்றை சமாளிக்க அரசின் நடவடிக்கைகள் விரைவாக ஏற்படுத்தப்படலாம்.

ஜனாதிபதியின் அதிகார வரம்புகள்

அவரது அதிகாரங்களின் சட்ட நெறிமுறைகள்

- இந்திய அரசியலமைப்பின் சட்டங்களுக்கும், பாராளுமன்றம் ஏற்ற சட்டங்களுக்கும் உட்பட்டதாக ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் அமைந்துள்ளன.
- பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதா, ஜனாதிபதி கையெழுத்திட்டால் அது சட்டமாக மாறும். ஆனால், ஜனாதிபதி திருப்பி அனுப்பியபோது, அந்த மசோதா மீண்டும் பரிசீலனைக்கு உட்பட்டு, பாராளுமன்றத்தின் மறுபடியும் ஒப்புதல் பெற வேண்டும்.

நிர்வாக அதிகாரங்கள்

- ஜனாதிபதி, பிரதமரின் ஆலோசனைக்கு உட்பட்டு மட்டுமே தனது நிர்வாக அதிகாரங்களை பயன்படுத்துகிறார். இந்த செயல்பாடுகள், அரசியலமைப்பின் விதிகளுக்கு ஏற்ப முன்னெடுக்கப்படுகின்றன.

நீதித்துறை பின்விளைவுகள்

- ஜனாதிபதியால் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகள், குறிப்பாக மன்னிப்பு மற்றும் தண்டனைகள் குறித்த முடிவுகள், நீதித்துறையால் மறுஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படலாம்.

சட்டமன்ற அதிகார வரம்புகள்

- ஜனாதிபதிக்கு, நாடாளுமன்றத்தின் கூட்டத்தை கூட்டுதல் அல்லது ஒத்திவைத்தல், அவசரச் சட்டங்களை பிறப்பித்தல், மசோதா ஒப்புதல் அளித்தல் போன்ற சில வரையறுக்கப்பட்ட சட்டமன்ற அதிகாரங்கள் மட்டுமே உள்ளன.

தண்டனை மற்றும் மன்னிப்பு அதிகாரம்

- ஜனாதிபதியின் மன்னிப்பு வழங்கும் அல்லது தண்டனையை குறைப்பதற்கான அதிகாரம், அமைச்சர்கள் குழுவின் ஆலோசனைக்கு உட்பட்டதாகும்.

அவரது பதவிக்காலம் மற்றும் பதவி நீக்கம்

- குடியரசுத் தலைவர் பதவிக்காலம் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மட்டுமே இருக்கிறது.
- அவ்வாறு, அரசியலமைப்பை மீறியதற்காக, ஜனாதிபதியை நாடாளுமன்றம் குற்றஞ்சாட்டலாம்.

அவசரநிலையை அறிவிக்க

- அவசரநிலையை அறிவிக்கும் ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுக்கு உட்பட்டது.

செயல்பாட்டில் இடையூறுகள் மற்றும் சமநிலை

- இந்திய அரசியலமைப்புக்கு ஏற்ப, ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள், அவசரநிலைகளில் சிறிது நேரத்தில் உச்சரிக்கப்பட்டாலும், அவை பாதுகாப்பான மற்றும் சட்டபூர்வமான செயல்பாடுகளாக இருக்க வேண்டும்.
- ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள், அமைச்சர்கள் குழுவின் ஆலோசனை மற்றும் பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுக்கு உட்பட்டவை, எனவே நாட்டின் அரசியல் மற்றும் நிர்வாக அமைப்பில் குறைந்தது ஒரு சமநிலையை பராமரிக்க உதவுகிறது.

கூட்டுத் துணை அதிகாரங்களின் பரவல்

- இந்த வரம்புகள், ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களை எளிதாக நிலைநிறுத்தி, அரசு, அமைச்சர்கள் குழு, மற்றும் நாடாளுமன்றம் இடையே அதிகார பரிமாற்றம் மற்றும் சமநிலையை உறுதி செய்யும் வழியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

சார்ந்த பிரிவுகள்:

- பிரிவு 352: தேசிய அவசரநிலை
- பிரிவு 356 & 365: ஜனாதிபதி ஆட்சி

- பிரிவு 360: நிதி அவசரநிலை

ஜனாதிபதியின் வீட்டோ அதிகாரங்கள்

இந்திய ஜனாதிபதியின் வீட்டோ அதிகாரம், அவை நாடாளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாவுக்கு அவரின் ஒப்புதலுக்கான மூன்று முக்கியமான வழிகளை வழங்குகிறது. ஜனாதிபதி, மசோதாவுக்கு ஒப்புதலை வழங்கும் போது, மசோதாவின் அமலுக்கு மூன்று உத்திகள் இருக்கும். இதை பிரிவு 111 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1. ஜனாதிபதியின் மசோதா ஒப்புதல் அதிகாரங்கள் (பிரிவு 111)

- ஒப்புதலை வழங்குவது:

ஜனாதிபதி மசோதாவை பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றிய பிறகு, அதற்கு ஒப்புதலை வழங்குவதன் மூலம் அது சட்டமாக மாறுகிறது. ஜனாதிபதியின் ஒப்புதல், அது சட்டமாக அமைய வேண்டும் என்பதை உறுதி செய்கின்றது.

- ஒப்புதலை நிறுத்தி வைக்குதல்:

ஜனாதிபதி, பரிசீலனைக்கு அல்லது மேலதிக விவாதத்திற்கு மசோதாவை பாராளுமன்றத்திற்கு திருப்பி அனுப்பலாம். இது, மசோதாவின் முழுமையான ஒப்புதலுக்குப் போகாமல், ஒரு இடைக்கால தீர்வு ஆகும்.

- மறுபரிசீலனைக்காக மசோதாவை திருப்பி அனுப்புவது:

ஜனாதிபதி, மசோதாவை மீண்டும் பரிசீலனைக்காக திருப்பி அனுப்பி, குறிப்பிட்ட சில விவரங்களை மீண்டும் பாராளுமன்றத்தில் சீரமைப்பதை அவசியமாக்க முடியும். இது, முறையாக பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்படாத அல்லது தவறான சட்டங்களை திருத்துவதற்கான வழிமுறையாக செயல்படுகிறது.

2. வீட்டோ அதிகார வகைகள் (MODERN PRESIDENTIAL VETO TYPES)

நவீன மாநிலங்களில், அதாவது நிர்வாக அமைப்புகளில், ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்படும் வீட்டோ அதிகாரத்தை பல வகைகளாகப் பிரிக்க முடியும். அவை கீழ்க்காணும் வகைகளாக வகைப்படுத்தப்படுகின்றன:

1. முழுமையான வீட்டோ (ABSOLUTE VETO):

- இந்த அதிகாரம், சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் அளிக்காததாக அமையும். இதனால், மசோதா அவ்வாறு நிறைவடையாது.
- இந்த அதிகாரம், ஜனாதிபதிக்கு அசாதாரணமான வாய்ப்புகளை வழங்குகிறது, ஆனால் இது நேரடியாக அங்கீகாரத்தை மறுத்து நிராகரிக்கிறது.

2. தகுதிவாய்ந்த வீட்டோ (QUALIFIED VETO):

- இந்த அதிகாரம், பெரும்பான்மையுடன், சட்டமன்றம் மீண்டும் அறிமுகப்படுத்தும் மசோதாவை ஜனாதிபதி நிறுத்தி வைக்க முடியும்.
- இது, அமெரிக்க ஜனாதிபதியிடம் காணப்படும் அதிகாரத்துடன் ஒப்பிடப்படும். இது பொதுவாக அதிக பெரும்பான்மையுடன், மீறப்படக்கூடிய அதிகாரமாக இருக்கிறது.

3. இடைநிறுத்தப்பட்ட வீட்டோ (SUSPENSIVE VETO):

- இதிலிருந்து, ஜனாதிபதி சட்டமன்றத்திற்கு தள்ளிப் போடுவதாகவும், ஆனால் அந்த மசோதா பிறகு மீண்டும் நிறைவேற்றப்பட்டு, அடுத்தவரின் பரிந்துரையுடன் மீண்டும் பாராளுமன்றத்தில் சீரமைக்கப்படும்.
- இது, சிறிய அல்லது சாதாரண பெரும்பான்மையுடன், சம்மதிக்கப்பட்ட மாற்றுகளுக்கான ஒரு விதமாக இருப்பது.

4. பாக்கெட் வீட்டோ (POCKET VETO):

- இந்த அதிகாரத்தில், ஜனாதிபதி சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதா மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருப்பதாக பரிசீலனை செய்யலாம்.
- இதன் மூலம், ஜனாதிபதி ஒரு குறிப்பிட்ட கால அளவிற்குள் மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் அல்லது மறுப்பு அளிக்காமல் இருத்தல் என்கிற நிலையை வகைப்படுத்த முடியும்.

3. இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் வீட்டோ அதிகாரங்கள்

இந்திய ஜனாதிபதிக்கு மூன்று முக்கியமான வீட்டோ அதிகாரங்கள் உள்ளன:

1. முழுமையான வீட்டோ (ABSOLUTE VETO):

இந்த அதிகாரம், பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றிய மசோதாவிற்கு எதிராக, முழுமையாக ஒப்புதல் மறுக்கப்படும்.

2. இடைநிறுத்தப்பட்ட வீட்டோ (SUSPENSIVE VETO):

இதில், ஜனாதிபதி, சாத்தியமான மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு, மசோதாவை மீண்டும் திருப்பி அனுப்புவார். இந்த அதிகாரம், மற்றொரு வாய்ப்பை பரிசீலிக்க உதவுகிறது.

3. பாக்கெட் வீட்டோ (POCKET VETO):

இந்த அதிகாரத்தில், ஜனாதிபதி எவ்வித நடவடிக்கையையும் எடுக்காமல், மசோதாவை தனியொரு காலத்துக்கு வைத்துக்கொள்கிறார்.

4. தகுதிவாய்ந்த வீட்டோ (QUALIFIED VETO)

- இந்திய குடியரசுத் தலைவருக்கு தகுதிவாய்ந்த வீட்டோ அதிகாரம் இல்லை. இது அமெரிக்க ஜனாதிபதிக்கு மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது.

குறிப்புகள்:

- முதன்மை மாற்றம்: இந்திய அரசியலமைப்பில், ஜனாதிபதிக்கு முழுமையான வீட்டோ மற்றும் இடைநிறுத்தப்பட்ட வீட்டோ அதிகாரங்கள் உள்ளன. ஆனால், தகுதிவாய்ந்த வீட்டோ, அதேபோல், அமெரிக்க ஜனாதிபதிக்கே உரிய அதிகாரமாகும்.
- சட்டமன்ற பங்கு: ஜனாதிபதி, சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாவுக்கு நடவடிக்கை எடுக்கும்போது, பாராளுமன்றத்தின் பரிந்துரைகளில் இருந்து முழுமையான தன்னிச்சைத் தன்மையை கொண்டார்.

சார்ந்த பிரிவுகள்:

- பிரிவு 111: ஜனாதிபதியின் மசோதா ஒப்புதல் அதிகாரம்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரின் விருப்புரிமை அதிகாரங்கள்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்கு சில சூழ்நிலைகளில், அவர் பிரதமர் மற்றும் அமைச்சரவை அல்லது மக்களவையின் செயல்பாடுகளை பாதிப்பதற்கான விருப்புரிமை அதிகாரங்கள் உள்ளன. இந்த அதிகாரங்களை "சூழ்நிலை விருப்புரிமை" என்று

அழைக்கப்படுகிறது, ஏனெனில் அவை குறிப்பிட்ட அரசியல் சூழ்நிலைகளில் மாறுபடும். குடியரசுத் தலைவரின் விருப்பரிமை அதிகாரங்களின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. பெரும்பான்மையை இழந்த நாடாளுமன்றம்

- அமைச்சரவை பெரும்பான்மையை இழக்கும்போது: மக்களவையில், எது ஒரு கட்சி அல்லது கூட்டணி பெரும்பான்மையை எடுப்பதில்லை என்ற சூழலில், கட்சி அல்லது கூட்டணி அமைக்காவிட்டால், ஜனாதிபதி அந்தக் கட்சியோ அல்லது கூட்டணியோ தலைவர்களை, அல்லது புதிய கூட்டணியுடன் ஆட்சி அமைக்குமாறு அழைக்கவிடுவார். இது, ஜனாதிபதிக்கு ஆட்சியின் வழிமுறைகளை நிர்ணயிக்கும் ஒரு முக்கிய விருப்பரிமையாகும்.
- மக்களவையின் கூட்டத்தை அழைக்கின்றது: அவ்வாறு பெரும்பான்மையை இழந்த அமைச்சரவை அவசியமாக கூட்டங்கள், அரசியல் பரிசீலனைகளை செய்திடுவதற்கு, புதிய கூட்டணியை அல்லது தலைவரை ஜாகிவிடுவதற்கு, ஜனாதிபதி தீர்மானிக்க முடியும்.

2. மக்களவையைக் கலைக்குதல்

- ஆட்சி வீழ்ச்சி அல்லது பெரும்பான்மையின்மை: இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில், மக்களவையில் அமைச்சரவை பெரும்பான்மையை இழக்கும்போது, மக்களவையை கலைத்தல் என்பது ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தை சார்ந்தது. அவர் அவ்வப்போது புதிய தேர்தல்களை அறிவிக்க முடியும்.
- செயல்திறனற்ற ஆட்சி: அரசு செயல்பாடுகளை நிலைநாட்டாத அல்லது இரண்டாம் நிலை அரசு ஆகியிருந்தால், மக்கள் விருப்பத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுவதை தடுக்கும் முகமாக, ஜனாதிபதி தமது விருப்பரிமையைக் கையாள முடியும்.

3. அமைச்சரவை ஆலோசனை திருப்பி அனுப்புதல்

- ஆலோசனை திருப்பி அனுப்பல்: அரசு மற்றும் அதன் அமைச்சரவை அளிக்கும் ஆலோசனைகளை, ஜனாதிபதி அவ்வப்போது திருப்பி அனுப்பி, மேற்பார்வை செய்ய அல்லது மீண்டும் பரிசீலனை செய்ய அழைக்க முடியும்.
- மறுபரிசீலனையைப் பெறுதல்: அரசு சார்ந்த எந்தவொரு முடிவையும் மறுபரிசீலனைக் கோரல், அந்த முடிவின் சிறப்பும் அவசியமும் அடிப்படையில், ஜனாதிபதியின் விருப்பூரிமையான செயல்பாடாகும். இதை அவ்வப்போது பின்பற்றுவது, அரசியலமைப்பின் வெளிப்படைத்தன்மையைக் காப்பாற்றுவதற்கான சூழ்நிலைகளாக இருக்கும்.

4. சூழ்நிலை விருப்புரிமை அதிகாரங்களின் முக்கியத்துவம்

இந்திய குடியரசுத் தலைவரின் விருப்புரிமை அதிகாரங்கள், இந்திய அரசியலமைப்பின் மேல்-அறிவார்ந்த சட்டத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் ஒரு நிர்வாகத்தின் முக்கிய கருவியாக செயல்படுகின்றன. இந்த அதிகாரம், அரசு பணியாளர்கள் அல்லது அரசு பிரச்சினைகளை நேர்மறை பரிசீலனை மூலம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

சார்ந்த பிரிவுகள்:

- பிரிவு 75 (அமைச்சரவை அமைப்பு)
- பிரிவு 356 (அமைச்சரவை மாற்றம்)
- பிரிவு 111 (ஜனாதிபதி அவசர அதிகாரங்கள்)

ஜனாதிபதி முறை அரசாங்கத்தின் நன்மைகள்

ஜனாதிபதி முறை அரசாங்கம், பல வகையான நன்மைகளை வழங்கும் ஒரு அமைப்பாக பார்க்கப்படுகிறது. இது அரசு நிர்வாகம் மற்றும் அதன் செயல்பாடுகளில் பல முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது. கீழே, இந்த அமைப்பின் முக்கிய நன்மைகளைப் பற்றி விரிவாக பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது:

1. நிலைத்த நிர்வாக பதவிக் காலம்

- நிலைத்தன்மை மற்றும் நிர்வாகத்தின் உறுதி: ஜனாதிபதி முறை அரசாங்கத்தில், நிர்வாகத்திற்கு 4 ஆண்டுகள் நிலைத்த பதவிக்காலம் வழங்கப்படுகிறது. இந்த அமைப்பு, சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மை இல்லாத சூழ்நிலையிலும் நிர்வாகத்தை எளிதில் மாற்ற முடியாது என்பதால், நிர்வாகத்தின் நிலைத்தன்மையை உறுதி செய்கிறது.
 - அதன் மூலம், அரசாங்கம் கொள்கைகளைத் திட்டமிட்டு, நிலையாக செயல்பட முடியும்.
 - இவை அரசாங்கத்தின் முடிவுகளை மாறாத மற்றும் நிரந்தரமாக கையாள உதவுகின்றன.

2. சக்திவாய்ந்த நிர்வாக அதிகாரம்

- குழப்பம் மற்றும் செயல்திறன்: ஜனாதிபதி முறை, பெயரளவு மற்றும் உண்மையான நிர்வாக அதிகாரங்களை ஒரே கையில் குவிக்கின்றது, இதன் விளைவாக, அது ஒரு சக்திவாய்ந்த நிர்வாக அமைப்பாக செயல்படுகிறது.
 - இது குழப்பம் மற்றும் செயல்பாடுகளின் தாமதத்தை குறைக்கிறது.
 - முடிவெடுக்கும்போது விரைவான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன, ஏனெனில் அந்த நிர்வாக அமைப்பில் விரைவான முடிவுகள் எடுக்கப்படுகின்றன.
 - தேசிய தசர்த்தில், அரசாங்கம் மற்றும் மாநிலங்களின் தலைவராக இருக்கும் ஜனாதிபதி விரைவில் அவசர சூழ்நிலைகளில் தீர்வு காண முடியும்.

3. பல்வேறு குழுக்கள் மற்றும் கட்சிகளுக்கான பொருத்தம்

- கூட்டாட்சி அரசு அமைப்பிற்கு ஏற்றது: ஜனாதிபதி முறை, பல்வேறு குழுக்களையும் மற்றும் பல கட்சிகளையும் கொண்ட நாடுகளுக்கு ஏற்றதாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அமைப்பில், அரசு உறுப்பினர்களுக்கு இடையே அதிகாரங்கள் தெளிவாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

- இதன் மூலம், கூட்டாட்சி வகை அரசாங்கத்திற்கு ஏற்றது மற்றும் பலவகையான பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு காண உதவுகிறது.

4. கட்சி அதிகாரத்திலிருந்து விடுபட்டது

- பெரும்பான்மையற்ற நிலை: ஜனாதிபதி முறை, கட்சி அதிகாரம் மற்றும் மனப்பான்மையிலிருந்து ஒப்பீட்டளவில் விடுபட்டுள்ளது.
 - இந்த அமைப்பில், ஜனாதிபதி சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் ஆதரவுடன் இருக்க வேண்டியதில்லை.
 - இதனால், சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மையை அனுபவிக்கும் கட்சியினருக்கு அளிக்கும் வெகுமதியின் தீமைகள் முற்றிலுமாக நீக்கப்படுகின்றன.

5. பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கமாக கருதப்படும் அமைப்பு

- மக்களின் வாக்கின் அடிப்படையில் ஆட்சி: சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாகம் இரண்டும் மக்களின் வாக்குகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும். எனவே, இந்த அமைப்பு பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கமாக கருதப்படுகிறது.
 - இந்த அமைப்பில், நிர்வாகத்தின் பன்மை வடிவம் இல்லை, மேலும் அது ஒற்றை, கையொப்பமான மற்றும் முழுமையான நிர்வாகத்தை உருவாக்குகிறது.

கூட்டுறவு

- அரசியலமைப்பின் உறுதி: இந்த வகை அரசாங்க அமைப்புகள், நமக்கு ஒரு நிலையான, சக்திவாய்ந்த மற்றும் துல்லியமான நிர்வாக அமைப்பை வழங்குகின்றன. ஜனாதிபதி முறை, நாட்டின் அரசியலில் ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கும் எனினும், அதன் செயல்பாடுகள், நிர்வாக முடிவுகள் மற்றும் அதன் தொடர்பு போன்ற அம்சங்களில் கூடுதல் சுதந்திரத்தை வழங்குகிறது.

சார்ந்த பிரிவுகள்:

- பிரிவு 52 (அரசாங்க அமைப்பு)
- பிரிவு 53 (ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள்)

- பிரிவு 55 (ஜனாதிபதியின் பதவிக் காலம்)

ஜனாதிபதி அரசாங்க வடிவத்தின் தீமைகள்

ஜனாதிபதி முறை அரசாங்கம் பல நன்மைகள் வழங்குவதோடு, சில தீமைகளும் கொண்டுள்ளது. இவை நவீன அரசியல் அமைப்புகளில் அதன் செயல்பாடுகளை மேம்படுத்தும் முனையில் முக்கிய அம்சங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. கீழே, இந்த அமைப்பின் முக்கிய தீமைகளை விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது:

1. அதிகாரக் குவிப்பு மற்றும் சர்வாதிகாரம்

- அதிகாரப் பிரிவுகள் இடையே மோதல்: ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையில், அனைத்து அதிகாரங்களும் ஒரே தலைமை நிர்வாகி (ஜனாதிபதி) குவிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால், தலைமை நிர்வாகி, சர்வாதிகாரமாக மாறக்கூடும்.
 - இந்த அமைப்பில், சட்டமன்றமும் நிர்வாகமும் முற்றிலும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, இரு பிரிவுகளுக்கும் இடையே ஒத்துழைப்பு இல்லாததால், இதன் விளைவாக குழப்பம் மற்றும் மோதல்களும் ஏற்படலாம்.
 - இந்த பிரிவுகளின் செயல்பாடுகளில் ஒருங்கிணைவின்மை ஏற்படும், மேலும் ஒரே கட்சியின் பெரும்பான்மையுடன் இல்லாமல் இரண்டு பிரிவுகளும் வெவ்வேறு கட்சிகளால் கட்டுப்படுத்தப்படலாம்.

2. ஜனாதிபதி மற்றும் சட்டமன்றத்திற்குள் பொறுப்புமுறை உறவு இல்லாதது

- சட்டமன்றத்தில் விமர்சனத்திற்கு அடுத்த அதிகாரம்: ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையின் மற்றொரு முக்கிய குறைபாடு என்னவென்றால், ஜனாதிபதி சட்டமன்றத்தின் ஒரு பகுதியாக இல்லாததால், சட்டமன்றத்திலிருந்து எதிர்மறை விமர்சனங்கள் ஜனாதிபதியை நேரடியாக பாதிக்காது.
 - எனவே, அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு மற்றும் குறைபாடுகளை சரிசெய்வது மிகவும் கடினமாகிவிடுகிறது.

- இந்த அமைப்பில், ஜனாதிபதி எந்த நேரத்திலும் சட்டமன்றத்தில் ஏற்பட்ட குறைபாடுகளுக்கு பொறுப்பாக இருக்கவோ, அவற்றை சரிசெய்வதற்கான வழிமுறைகளை எடுத்துக்கொள்ளவோ முடியாது.

3. சட்டம் மற்றும் நிர்வாகம் இடையே குறைவான தொடர்பு

- சட்டமன்றத்துடன் தொடர்பின்மை: ஜனாதிபதி சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பானவர் இல்லாததால், இது பொறுப்பற்ற மற்றும் ஆபத்தானதாக மாறக்கூடும்.
 - இதன் விளைவாக, நிர்வாகம் தேவையான சட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியாது. நிர்வாகத்திற்கு சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை தூண்டுவதைவிட சட்டமன்றத்தின் முடிவுகளை மாற்றுவது கடினமாக இருக்கும்.
 - ஜனாதிபதி, சட்டமன்றத்தில் தனிப்பட்ட பங்குகளைப் பெற்றிருக்கவில்லை, எனவே விரும்பிய சட்டங்களை நிர்வாகம் முன்னெடுக்க முடியாது.

4. வெளிப்புற இடையூறுகளுக்கு ஏற்பாடுகளின் குறைபாடு

- போரின் அறிவிப்பு மற்றும் சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள்: ஜனாதிபதி முறை, வெளிப்புற இடையூறுகளுக்கு பொருத்தமாக இல்லை.
 - வெளிப்புற இடையூறு (போர்) போன்ற அவசரநிலைகளில், ஜனாதிபதி போரை அறிவிக்க முடியாது. போர் அறிவிக்கும் அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு உட்பட்டது.
 - அதேபோல், சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் மீது அமுல்படுத்தப்படுவதற்கான அதிகாரமும், சட்டமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் மட்டுமே இருக்க வேண்டும்.

5. பொறுப்பற்ற அரசாங்கம் மற்றும் பதவி நிலைத்தன்மையின் குறைபாடு

- பொறுப்புள்ள அரசாங்கம் வேண்டியிருந்தது: இரு அரசாங்க வடிவங்களும் (ஜனாதிபதி முறை மற்றும் பாராளுமன்ற முறை) தங்களுக்கான நன்மைகள் மற்றும் தீமைகளைக் கொண்டுள்ளன.

- இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள், பாராளுமன்ற வடிவ அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவாக முடிவு செய்தனர். அவர்கள் நிலையான அரசாங்கத்தை விட, பொறுப்பான அரசாங்கத்தை விரும்பினர்.
- எனவே, பாராளுமன்ற முறை அரசாங்கம், மக்கள் நேரடியாக தீர்மானிக்கும் வகையில் நிதானமாக செயல்படுகிறது, இது ஜனாதிபதி முறை அரசாங்கத்தின் போட்டியிடும் வகையாக அமைகிறது.

கூட்டுறவு

- ஆதிகார விஷயங்கள்: இந்த அமைப்பின் தீமைகள், அதன் செயல்பாடுகளில் தடைகளை ஏற்படுத்தும் மற்றும் மற்றொரு அரசியல் அமைப்புக்கு ஆபத்தானதாக மாறக்கூடும். அதனால், சமநிலை ஏற்படுத்தும் வகையில், பொறுப்பான மற்றும் சீரான அரசாங்கம் உருவாக்குவது முக்கியமாகும்.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்வி

- நாடாளுமன்ற மற்றும் ஜனாதிபதி நிர்வாக அமைப்புகளின் இடையேயான முக்கியத்துவம் காண்க.
- ஜனாதிபதி நிர்வாக அமைப்புகளின் நிறைகள் மற்றும் குறைபாடுகளை விளக்கவும்.
- நிர்வாகம் என்றால் என்ன? அதன் முக்கிய பணிகள் யாவை?
- நாடாளுமன்ற நிர்வாக வடிவம் என்பது என்ன? அதன் சிறப்பம்சங்கள் என்ன?
- ஜனாதிபதி நிர்வாக வடிவம் என்பது என்ன? அதன் சிறப்பம்சங்களை விளக்குக.
- நாடாளுமன்ற மற்றும் ஜனாதிபதி நிர்வாகங்களுக்கிடையே உள்ள முக்கிய வித்தியாசங்கள் யாவை?
- இந்திய நிர்வாக அமைப்பு எந்த வகை நிர்வாக வடிவத்தை பின்பற்றுகிறது? ஏன்?
- நிர்வாகத்தின் சட்ட செயல்பாடுகள், நிர்வாக செயல்பாடுகள் மற்றும் நீதித்துறையுடன் உள்ள தொடர்புகள் பற்றி எழுதுக.
- நிர்வாகத்தின் அதிகாரங்கள் எவை? அவை எவ்வாறு செயல்படுகின்றன?
- நாடாளுமன்ற நிர்வாக வடிவத்தின் முக்கிய நிறைகள் யாவை?
- ஜனாதிபதி நிர்வாக அமைப்பில் காணப்படும் குறைபாடுகள் குறித்து விவரிக்கவும்.

இயல் - ஐந்து

நீதித்துறை ஆட்சி சட்டத்தின் :- நிர்வாகச் சட்டம் - நீதித்துறையின் செயல்பாடுகள் - நீதித்துறையின் சுதந்திரம் - நீதித்துறை மதிப்பாய்வு

நோக்கங்கள்

- நீதித்துறைசட்டத்தின் ஆட்சி :
- நீதித்துறையின் செயல்பாடுகள்
- நீதித்துறையின் பணிகள்

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் உருவாக்கம் மற்றும் அதன் முக்கியத்துவம்: ஒரு பகுப்பாய்வு

1946ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 13 அன்று, இந்திய சுதந்திரம் விரைவில் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கும் காலகட்டத்தில், சட்டப்பேரவையில் இந்தியாவின் முதல் பிரதமராக இருந்த ஜவஹர்லால் நேரு, “கொள்குறி தீர்மானம்” என அழைக்கப்படும் ஒரு வரைவுத் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். இது இந்திய அரசியலமைப்பின் அடித்தளக் கோட்பாடுகளையும், இலட்சியங்களையும் விளக்கும் ஒரு முக்கிய ஆவணமாகும். தனது உரையில் நேரு, இந்தியாவின் 5,000 ஆண்டுகால வரலாற்றை ஒரு விடியலாகக் காண்பதாக குறிப்பிடுகிறார். அவர் மேலும், உலக நாடுகளின் அரசியல் மாற்றச் செயல்களை எடுத்துக்காட்டி, அவற்றின் வெற்றியிலிருந்து பயின்று, தோல்விகளை தவிர்க்கவேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தினார்.

இரண்டு ஆண்டுகள் நீண்ட விவாதங்களுக்குப் பிறகு, இந்திய அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இது அமைப்பு, இயல்பு மற்றும் பண்புகளில் இந்தியத் தன்மையை பிரதிபலிக்கிறது. அதே நேரத்தில், பிற நாடுகளின் அரசியல் மரபுகளையும் நோக்கி, அவற்றில் முழுமையாக மூழ்கிவிடாமல், அவற்றின் முக்கிய அம்சங்களை இந்தியக் கோட்பாடுகளுடன் இணைத்துக்கொள்வதில் இந்த அரசியலமைப்பு திறமையாக செயல்பட்டது. இந்த முறையே இந்திய அரசியலமைப்பின் தனிச்சிறப்பாக விளங்குகிறது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் மற்றுமொரு முக்கிய அம்சம் அதன் பன்முகத்தன்மை மற்றும் இனப்பல்வேறுபாடு ஆகும். இது இந்திய வரலாற்றின் நீண்ட போராட்டங்கள், போர்கள், மற்றும் இனங்களின் ஒன்றிணைவு ஆகியவற்றின் விளைவாக உருவானது. இந்த பன்முகத்தன்மை, இந்திய மதங்கள், சிந்தனைகள் மற்றும் வாழ்க்கை முறைகளில் வெளிப்படுகிறது. இந்த அம்சங்கள் அரசியல் அமைப்புகளிலும், குறிப்பாக சட்ட அமைப்புகளிலும் வேரூன்றியுள்ளன.

நேரு தனது கொள்குறி உரையில், அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதே இந்திய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான திருப்புமுனை என்று கூறியிருந்தாலும், அதே சமயம் அதனை ஒரு மாற்றத்திற்கான அறிகுறியாகவும் விவரித்தார். இந்த அரசியலமைப்பு, பல நூற்றாண்டுகளாக வனங்களில், நதிகளில், மலைப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த சமூகங்கள், மற்றும் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் நடத்திய சிந்தனைகளின் தொடர்ச்சியாகும். அது பழைய சட்ட மரபுகளை முற்றிலும் ஒழிக்காமல், அதனுடன் ஒத்திசைந்து புதிய சட்டக் கட்டமைப்பை உருவாக்கியுள்ளது.

இதனால், 1949ஆம் ஆண்டில் இறுதியாக எழுதப்பட்ட இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை நாம் வெறும் ஒரு சட்டப்பிரதியாக அல்ல, இந்திய வரலாற்றின் நீண்ட சட்ட மரபுகளுக்கு மரியாதை செலுத்தும், மற்றும் அதன் அடிப்படையில் உருவான ஒரு கையெழுத்துப் பிரதிச் சட்டமாக பார்க்க வேண்டும். இது நேர்த்தியாக உருவாக்கப்பட்டதும், இந்தியாவின் தனிச்சிறப்பை பிரதிபலிக்கக் கூடியதும், நீடித்த சிந்தனையின் விளைவாகிய சட்டமாகும். இது, இந்தியாவின் சட்ட வரலாற்றின் ஓர் முக்கியமான அத்தியாயமாகவே கருதப்பட வேண்டும்.

இந்தியாவில் நீதித்துறை - ஒரு விரிவான பார்வை

இந்திய நிர்வாக அமைப்பு மூன்று முக்கியமான பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: சட்டமன்றம், நிர்வாகம், மற்றும் நீதித்துறை. இதில், சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாகம் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை, ஆனால் நீதித்துறை ஒரு சுயாதீனமான மற்றும் தனி தூணாகக் கருதப்படுகிறது. இந்திய அரசமைப்பின் அடிப்படையான கொள்கைகளில் ஒன்று, நீதித்துறையின் சுதந்திரம் ஆகும். இதன் மூலம், நீதித்துறை மற்ற இரு அரசாங்கப் பிரிவுகளின்

தலையீடு இல்லாமல், தன்னிச்சையாகச் செயல்படும். இது ஜனநாயகத்தின் முக்கிய அங்கமாகவும், சட்டத்தின் ஆட்சியை நிலைநாட்டும் ஒரு முக்கிய அமைப்பாகவும் விளங்குகிறது.

இந்திய நீதித்துறை, நாட்டில் சட்டத்தின் மேலாதிக்கம், சட்டநூல்களை பாதுகாப்பது, அரசாங்கத்தின் செயல்களை ஆய்வு செய்தல், மற்றும் மக்களின் உரிமைகளை பாதுகாப்பது போன்ற பல்வேறு முக்கியமான பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொள்கிறது. இந்த அமைப்பின் வாயிலாக சட்டத்தை மீறிய செயல்கள் கண்டறியப்படுகின்றன மற்றும் நீதிமுறை தீர்வுகள் வழங்கப்படுகின்றன. இது குடிமக்களுக்கு நியாயம் கிடைக்கும் என்பதற்கான நம்பிக்கையையும் நிலைநாட்டுகிறது.

இந்தியாவில் பலவகையான நீதிமன்ற அமைப்புகள் உள்ளன. உச்ச நீதிமன்றம் (SUPREME COURT) நாட்டின் மிக உயர்ந்த நீதிமன்றமாகும். இது இந்திய அரசியலமைப்பின் காவலனாகவும் செயல்படுகிறது. மாநிலங்களுக்கு ஒவ்வொன்றாக உயர் நீதிமன்றங்கள் (HIGH COURTS) உள்ளன. இவை மாநிலங்களில் உயர்ந்த நீதிமன்றங்களாக செயல்படுகின்றன. கூடுதலாக, மாவட்ட நீதிமன்றங்கள், முக்கிய நீதிமன்றங்கள், தண்டனை நீதிமன்றங்கள், மற்றும் நுகர்வோர் நீதிமன்றங்கள் போன்ற பல்வேறு நிலைகளில் நீதிமன்ற அமைப்புகள் உள்ளன.

இந்த நீதித்துறை அமைப்பு, இந்தியாவின் ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்டுவதில் மற்றும் குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை உறுதி செய்வதில் முக்கியப் பங்காற்றுகிறது. இந்நிலைமை, ஒரு நவீன ஜனநாயக நாட்டின் அடையாளமாகவும், மக்கள் நம்பிக்கையை ஈர்க்கக்கூடியதாகவும் அமைந்துள்ளது. எனவே, இந்திய நீதித்துறையின் சுதந்திரம் மற்றும் அதன் செயல்பாடுகள் குறித்து நம் மாணவர்கள் தெளிவாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்திய நீதித்துறை அமைப்பு: அறிமுகம்

இந்திய அரசமைப்பின் முக்கியமான மூன்று தூண்களில் ஒன்றாக நீதித்துறை கருதப்படுகிறது. சட்டமன்றம் சட்டங்களை உருவாக்கும் பொறுப்புடன் செயல்படுகின்றது; நிர்வாகம் அவற்றை நடைமுறையில் அமல்படுத்துகிறது; ஆனால் நீதித்துறை அந்த சட்டங்களைப் பரிசீலித்து விளக்குகிறது, சர்ச்சைகளைத் தீர்க்கிறது, மேலும் மக்களுக்கு நீதி வழங்கும்

முக்கியமான பங்கை வகிக்கிறது. இந்த மூன்றிலும் நீதித்துறை தனித்தன்மையுடைய ஒரு சுயாதீன அமைப்பாக விளங்குகிறது.

இந்திய ஜனநாயகத் தோற்றத்தில், நீதித்துறை நியாயம் மற்றும் நீதியை நிலைநிறுத்தும் முக்கிய அதிகாரமாக உள்ளது. இது, மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாக்கும், மேலும் அரசாங்கத்தின் எந்தவொரு பிரிவும் சட்டத்தின் எல்லையை மீறாமல் செயல்படுவதை உறுதி செய்யும். இந்திய நீதித்துறை, பொதுமக்களுக்கு நீதியை எளிதாகக் கிடைக்கச் செய்யும் நோக்கத்தில், பல்வேறு நிலைகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது: உச்சநீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்றங்கள், மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் மற்றும் சிறப்பு நீதிமன்றங்கள்.

மேலும், இந்திய நீதித்துறை இந்திய அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலராக கருதப்படுகிறது. ஏனெனில், அரசியலமைப்பில் உள்ள சட்டங்களை மட்டுமின்றி, நீதிமன்றங்களில் வழங்கப்படும் தீர்ப்புகள் மூலம் அரசியலமைப்பின் உண்மை அதிபதியாக மக்களை நிலைநிறுத்துகிறது. அரசியல் மற்றும் நிர்வாக துறைகள் தங்கள் அதிகார வரம்பை மீறும் போது, நீதித்துறை அதை சீர்செய்யும் வாயிலாகவும் பயன்படுகிறது.

இதனால், இந்தியாவின் சட்டத் துறை மற்றும் ஜனநாயக அமைப்பில் நீதித்துறையின் பங்கு மிகவும் முக்கியமானது. இது, நாட்டின் நம்பிக்கையை நிலைநாட்டும் ஒரு சக்தியாகவும், சட்டத்தின் ஆட்சியை உறுதி செய்யும் அதிகாரத்தையும் கொண்டதாகும். எனவே, இந்திய நீதித்துறை அமைப்பின் அடிப்படை அறிமுகமும், அதன் சுதந்திரமும், செயல்பாடுகளும் பற்றி மாணவர்கள் தெளிவாக அறிந்து கொள்வது முக்கியமாகிறது.

இந்தியாவில் சுதந்திர நீதித்துறை

இந்திய ஜனநாயகத்தின் மூன்று முக்கியத் தூண்களில் ஒன்று நீதித்துறை. இதில், சுதந்திரம் என்பது மிக முக்கியமான நெறிமுறை ஆகும். இந்திய நீதித்துறை, அரசாங்கத்தின் மற்ற இரண்டு கிளைகளான சட்டமன்றமும் நிர்வாகமும் தலையிட முடியாத, ஒரு சுயாதீனமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற அமைப்பாக இருக்க வேண்டும். இது ஒரு நியாயமான, பொருத்தமான மற்றும் நீதியை நிலைநிறுத்தும் வழிமுறையாக விளங்குகிறது.

இந்த நீதித்துறையின் சுதந்திரம், நீதிபதிகள் எந்த ஒரு அரசியல் அழுத்தத்துக்கும், தனிப்பட்ட விருப்பங்களுக்கும் உட்படாமல், சீர்மையான முறையில் தங்களின் கடமைகளை இயற்ற முடியும் என்பதைக் குறிக்கிறது. நீதிபதிகள், சட்டத்தின் அடிப்படையில் தீர்ப்பளிக்கவேண்டும் என்பதோடு, அவர்களின் தீர்ப்புகள் அரசியல் தலையீடுகளிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பது சுதந்திர நீதித்துறையின் அடிப்படை உறுதி ஆகும்.

இந்திய அரசியலமைப்பு, நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தை பல வழிகளில் உறுதி செய்துள்ளது. நீதிபதிகளின் நியமனம், பதவிக்காலம், பதவி நீக்கம், சம்பள வசதிகள் மற்றும் செயலாற்றும் சூழ்நிலைகள் ஆகிய அனைத்தும் சுயாதீனத்தை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம், நீதிமன்றம் எந்தவொரு அதிகாரமும் அல்லது தனிநபரின் தாக்கத்தாலும் பாதிக்கப்படாமல், நேர்மையாக செயல்படுகிறது.

ஆனால், இந்திய நீதித்துறை சுதந்திரமானது என்றாலும், அது தன்னிச்சையான அமைப்பு அல்ல என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது, இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ் இயங்கும் ஒரு பொறுப்புள்ள அமைப்பாகும். நீதிமன்றங்கள், அவர்களது தீர்வுகள் மூலம், மக்கள் நலன்களை முன்னிலைப்படுத்த வேண்டும். அவை, மக்கள் நம்பிக்கையை நிலைநிறுத்தும் வகையில், பொறுப்புடன் மற்றும் மக்களுக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக செயல்பட வேண்டும். எனவே, இந்திய நீதித்துறை ஒரு சுயாதீன அமைப்பாக இருந்தாலும், அது ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையில் பொறுப்போடு செயல்படவேண்டும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த நிலையில், நீதித்துறையின் சுதந்திரம் என்பது, நாட்டின் சட்டத்தின் மேலாதிக்கத்தையும், குடிமக்களின் உரிமைகளையும் பாதுகாக்கும் கருவியாக விளங்குகிறது. இது, ஒரு நாட்டின் ஜனநாயகத் திணைப்பாட்டை நிலைநிறுத்தும் முக்கியமான கூறாகும். எனவே, இந்திய நீதித்துறை சுதந்திரமாகவும், பொறுப்புடனும் செயல்படவேண்டும் என்பதே மாணவர்கள் உணர வேண்டிய முக்கிய நோக்கம்.

இந்திய நீதித்துறை அமைப்பின் அமைப்பு

இந்தியாவின் நீதித்துறை அமைப்பு, ஒருங்கிணைந்த மற்றும் ஒருமுகநோக்கான (UNITARY AND INTEGRATED) அமைப்பாக இருக்கிறது. இது ஒரு பிரமிடு வடிவமைப்பைப் போன்று கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அமைப்பின் உச்சியில், இந்தியாவின் உச்ச நீதிமன்றம் (SUPREME COURT OF INDIA) உள்ளது. இது நாட்டின் மிக உயர்ந்த நீதிமன்றமாகும் மற்றும் அனைத்து மாநிலங்களிலும் உள்ள உயர் மற்றும் கீழ் நீதிமன்றங்களின் மேற்பார்வை அதிகாரம் கொண்டது. இந்த உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு கீழே, ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அல்லது மாநிலங்களின் குழுவிலும் செயல்படும் உயர் நீதிமன்றங்கள் (HIGH COURTS) உள்ளன. உயர் நீதிமன்றங்கள், அந்த மாநிலத்தின் அல்லது பிராந்தியத்தின் முக்கிய நீதிக்கழகமாக செயல்படுகின்றன. இவை பொதுவாகவும், எந்தவொரு தவறான நீதிநடவடிக்கையின் மீதும் மேல் முறையீடாகவும் செயல்படுகின்றன.

உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு கீழாக, மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் (DISTRICT COURTS) உள்ளன. இவை, குறிப்பிட்ட ஒரு மாவட்டத்தின் எல்லைக்குட்பட்ட மக்களுக்கு, குற்றவியல் மற்றும் சிவில் வழக்குகளின் தீர்ப்புகளை வழங்கும் அதிகாரம் பெற்றவை. மாவட்ட நீதிமன்றங்கள், மாநில அரசு நியமிக்கும் மாவட்ட நீதிபதிகளால் வழிநடத்தப்படுகின்றன.

அதன் கீழே, முதன்மை நீதிமன்றங்கள் அல்லது துணை நீதிமன்றங்கள் (SUBORDINATE COURTS OR LOWER COURTS) உள்ளன. இவை ஒவ்வொரு மாவட்டத்தின்படுத்தும் பகுதிகளிலோ, நகரங்களிலோ அமைந்திருக்கும். இவற்றில், முதல்நிலை நீதிமன்றங்கள், முகாமைத்துவ நீதிமன்றங்கள், குடும்ப நீதிமன்றங்கள், சிறப்பு நீதிமன்றங்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு வகைகளும் அடங்கும்.

இந்த முறையின் பிரதான சிறப்பம்சம் என்னவெனில், அனைத்து கீழ் நீதிமன்றங்களும் மேல் நீதிமன்றங்களின் நேரடி மேற்பார்வையின் கீழ் செயல்படுகின்றன. அதாவது, கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களில் வழங்கப்படும் தீர்ப்புகள் மீது மேல்முறையீடு செய்து, மேல்நிலை நீதிமன்றங்களில் சீராய்வு செய்யப்படலாம்.

இந்த வகையான பிரமிடு அமைப்பு, நாட்டின் சட்ட மேலாதிக்கத்தையும், நீதியின் சரியான செயல்பாட்டையும் உறுதி செய்கிறது. மேலும், அனைத்து நீதிமன்றங்களும், இந்திய அரசியலமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு செயல்படுவதால், இந்தியாவின் நீதித்துறை அமைப்பு ஒன்றிணைந்த மற்றும் ஒத்திசைந்த அமைப்பாக திகழ்கிறது.

நீதித்துறையின் அமைப்பு - இந்திய உச்ச நீதிமன்றம்

இந்திய நீதித்துறை அமைப்பில் மிக முக்கியமான இடத்தை வகிப்பது இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் ஆகும். இது இந்திய அரசியலமைப்பின் பகுதி V, கட்டுரை 124 முதல் 147 வரை அமைந்துள்ள சட்டவிதிகளின் அடிப்படையில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவின் தலைநகரான புதுதில்லியில் அமைந்துள்ள இந்த நீதிமன்றம், நாட்டின் மிக உயர்ந்த நீதிமன்றம் என்பதுடன், இது அனைத்துநிலை நீதிமன்றங்களுக்கும் கடைசி மேல்முறையீட்டு நிலையமாகவும் செயல்படுகிறது. இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகள் மற்றும் கட்டளைகள், அனைத்து மாநில உயர் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் கீழ் நீதிமன்றங்களுக்கும் கட்டாயமானவை. இதற்கான அதிகாரம், இந்திய அரசியலமைப்பின் மூலம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், இது சட்டபூர்வ மதிப்பீடுகளின் மூலம் மாநில உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளை மாற்றும், அல்லது அவர்களை பதவி விலக்கம் செய்யும் அதிகாரத்தையும் கொண்டுள்ளது.

உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு ஒரு விசாரணையை மற்ற நீதிமன்றத்திலிருந்து தன்னிடம் மாற்றி எடுக்கும் அதிகாரம் உள்ளது. இது பொதுவாக, வழக்கின் நீதி நிர்மாணத்திற்கு மிகவும் அவசியமாக இருக்கும் போது பயன்படுத்தப்படுகிறது. இத்தகைய அதிகாரம் வழக்குகளை நேர்மையாக, விரைவாக, அல்லது பாதுகாப்பாக விசாரிக்க உதவுகிறது.

மேலும், உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு மாநில உயர்நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் இருக்கும் வழக்கை மற்றொரு மாநில நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றும் அதிகாரமும் பெற்றுள்ளது. இது வழக்கை மேலும் விசாரணை செய்யும் இடத்தை மாற்றி நீதிக்கான செயல்முறையை மேம்படுத்த உதவுகிறது.

இந்த வகையான அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள், இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தை நாட்டின் நீதித்துறையின் தூணாகவும், அரசியலமைப்பின் காவலனாகவும் நிலைநிறுத்துகின்றன. சட்டத்தின் மேலாதிக்கத்தையும், குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளையும் பாதுகாக்கும் மைய அமைப்பாக இது திகழ்கிறது.

இந்திய உயர் நீதிமன்றம் - அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள்

இந்திய நீதித்துறையில் உயர் நீதிமன்றம் என்பது மிக முக்கியமான அமைப்புகளில் ஒன்றாகும். இது நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் (அல்லது மாநிலக் கூட்டமைப்புகளுக்குமான) முக்கிய நீதிமன்றமாகச் செயல்படுகிறது. இந்திய அரசியலமைப்பின் பகுதி VI (கட்டுரை 214 முதல் 231 வரை) உயர் நீதிமன்றங்களை நிறுவும் மற்றும் இயக்கும் விதிமுறைகளை விளக்குகிறது. இதில், கட்டுரை 141 மற்றும் 226 முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன.

உயர் நீதிமன்றங்கள், அவற்றின் மாநில அல்லது மண்டல எல்லைகளுக்குள் உள்ள அனைத்து கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களையும் மேற்பார்வையிடும் அதிகாரம் கொண்டவை. மேலும், அவை கீழ் நீதிமன்றங்களில் இருந்து வரும் மேல்முறையீட்டு வழக்குகளை விசாரிக்கும் திறனும், அதிகாரமும் பெற்றுள்ளன. இது, நீதியின் பராமரிப்புக்கு மிக முக்கியமான கட்டமாகும்.

ஒரு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு, அரசியலமைப்பின் கட்டுரை 226 இன் படி, அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும் விதமாக ரிட் (WRIT) மனுக்களை பரிசீலிக்கும் அதிகாரம் உண்டு. இது, HABEAS CORPUS, MANDAMUS, CERTIORARI, PROHIBITION மற்றும் QUO WARRANTO போன்ற நீதி பேராணைகள் (WRITS) மூலம் நீதி வழங்கும் சிறப்பான வாய்ப்பாகும்.

உயர் நீதிமன்றங்கள் வழக்கறிஞர்கள் வழியாக வருகிற சட்டவியல் மற்றும் சிவில்முறையியல் வழக்குகளைக் கையாள்கின்றன. அவை மாநிலத்தின் நீதித்துறையின் முக்கிய மூலக்கோட்பாடுகளையும் நடைமுறைகளையும் மேற்பார்வை செய்து, கீழ் நீதிமன்றங்களில் ஏற்படும் தவறுகளை சரி செய்யும்.

மேலும், உயர் நீதிமன்றங்கள், அவற்றின் அதிகார வரம்பிற்குள் உள்ள வழக்குகளை நேரடியாக விசாரணைக்கு எடுத்து கொள்ள முடியும். இது, குறிப்பிட்ட வழக்குகள், நீதிக்கேடு அல்லது பொது நலத்துடன் தொடர்புடையதாக இருக்கும் போது ஏற்படக்கூடும்.

இந்தியாவில், ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒரு உயர்நீதிமன்றம் இருக்கலாம், ஆனால் சில மாநிலங்கள் ஒரே உயர்நீதிமன்றத்தை பகிர்ந்து கொள்ளும் சூழல்களும் உண்டு (எ.கா. பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா).

மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் - அமைப்பும் செயல்பாடும்

இந்தியாவின் நீதித்துறை அமைப்பில் மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. இவை மாநிலத்திற்குள் உள்ள ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் செயல்படும் முக்கிய நீதிமன்றங்களாக இருக்கின்றன. இந்த நீதிமன்றங்கள், பொதுவாக, அந்த மாவட்டத்தின் தலைநகரில் அமைந்துள்ளன. மாவட்ட நீதிமன்றம், சட்டசபையால் மாநிலத்திற்கு வழங்கப்பட்ட அதிகார வரம்புக்குள் வரும் வழக்குகளை விசாரிக்கிற முக்கியமான நீதிமன்றமாகும்.

மாவட்ட நீதிமன்றம், அந்த மாவட்டத்தின் சிவில் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளுக்கான முதன்மை நீதிமன்றமாக செயல்படுகிறது. இந்நீதிமன்றத்தின் முதன்மை நீதிபதிக்கு ("DISTRICT JUDGE") கீழ் பல்வேறு துணை நீதிபதிகள், உதவியாளர்கள் உள்ளிட்ட நீதித்துறை உறுப்பினர்கள் செயல்படுகின்றனர். இந்த நீதிமன்றங்கள், மாநில உயர்நீதிமன்றத்தின் நேரடி மேற்பார்வையின் கீழ் செயல்படுகின்றன.

மாவட்டத்தில் உள்ள கீழ் நீதிமன்றங்கள் வழங்கிய தீர்ப்புகள் மீது மேற்கொள்ளப்படும் மேல்முறையீட்டுத் தீர்வுகளை பரிசீலிக்கும் முக்கிய பொறுப்பும் மாவட்ட நீதிமன்றத்துக்கு உண்டு. இது, நீதித்துறையின் நேர்மை மற்றும் உரிய முறையில் தீர்வு வழங்கும் தகுதிக்கூறுகளை பராமரிக்க உதவுகிறது.

மேலும், கடுமையான குற்றவியல் வழக்குகள் (எ.கா. கொலை, பாலியல் வன்முறை, கொள்ளை) உள்ளிட்ட குற்றவியல் சட்டத்தின் கீழ் விசாரணை செய்யப்படும் வழக்குகளையும்

மாவட்ட நீதிமன்றம் கையாளக்கூடிய திறன் பெற்றுள்ளது. இத்தகைய வழக்குகளுக்கான தண்டனைகளும் மாவட்ட நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்புக்குள் தான் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன.

இந்த நீதிமன்றங்களில் பரிசீலிக்கப்படும் வழக்குகள் பொதுவாக சாதாரண மக்களின் நீதிக்கான தேவை மற்றும் பாதுகாப்பை நேரடியாக தொட்டவை என்பதால், இவை இந்தியாவின் நீதித்துறையின் அடித்தளத்தில் இருக்கின்றன. இது நீதியின் அடிப்படை மட்டத்தில் விரைவான மற்றும் செங்கோலான தீர்வுகளை வழங்கும் வகையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

துணை நீதிமன்றங்கள் மற்றும் நீதித்துறையின் பங்கு

இந்திய நீதித்துறை அமைப்பின் அடித்தளத்திலும், பொதுமக்களுடன் நேரடியாக தொடர்புடைய முக்கியமான அங்கமாக துணை நீதிமன்றங்கள் கருதப்படுகின்றன. இவை நீதித்துறை அமைப்பின் கடைசி கட்டமாக செயல்படுகின்றன. சிவில் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளுக்கான தொடக்கநிலை விசாரணைகள் பெரும்பாலும் இந்நீதிமன்றங்களில்தான் நடைபெறுகின்றன. இவை பொதுவாக ஒரு மாவட்டத்தின் கீழ் உள்ள தாலுகா அல்லது நகர அளவிலான நீதிமன்றங்களாக இருக்கின்றன. மக்கள் நேரடியாகச் சந்திக்கும் நீதித்துறைக் கிளைகள் இவை என்பதால், இவை நீதிக்கான முதல் வாசல் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன.

இந்திய சட்ட அமைப்பில், நீதித்துறை இரண்டு முக்கிய கிளைகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது:

1. குற்றவியல் சட்டம் (CRIMINAL LAW) - இது, ஒரு குடிமகன் அல்லது நிறுவனத்தால் சட்ட விரோதமாக செயல் நிகழ்த்தப்படும் நேரங்களில் செயல்படும். இதில் குற்றப் புகார்கள் காவல்துறையால் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. குற்றச் செயல்கள் நிரூபிக்கப்பட்டால், நீதிமன்றம் குற்றவாளிக்கு தக்க தண்டனையை வழங்கும்.
2. சிவில் சட்டம் (CIVIL LAW) - இது, தனிமனித உரிமைகள் மீறப்பட்ட நிலையில் ஏற்படும் வழக்குகளை கையாள்கிறது. உரிமை மீறல், சொத்து உரிமை, ஒப்பந்த மீறல் போன்ற விவகாரங்களில் இது நீதி வழங்கும் வகையில் செயல்படுகிறது.

இந்திய நீதித்துறையின் பங்கு

1. நீதி நிர்வாகம் (ADMINISTRATION OF JUSTICE):

இந்திய நீதித்துறையின் முதன்மையான பங்கு, மக்கள் இடையே ஏற்படும் சர்ச்சைகளை தீர்ப்பது. இது, வழக்குகளின் உண்மை நிலையை ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் தீர்மானித்து, சம்பந்தப்பட்ட சட்டங்களை பயன்படுத்தி தீர்வு அளிக்கிறது. ஒரு நபர் குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்பட்டால், சட்டப்படி தக்க தண்டனை வழங்கப்படுகின்றது.

2. நீதிபதிகள் உருவாக்கும் வழக்கு சட்டம் (JUDGE-MADE LAW):

வழக்குகள் பல நேரங்களில் தெளிவான சட்டத் தீர்வுகள் இல்லாத நிலையில் இருக்கலாம். அப்போது நீதிபதிகள் தங்கள் அனுபவம், அறிவு மற்றும் நியாயத்தன்மை அடிப்படையில் தீர்ப்பளிக்கின்றனர். இத்தகைய தீர்ப்புகள் எதிர்காலத்தில் வழிகாட்டும் நீதிமுறையாக (CASE LAW) விளங்குகின்றன. இது நீதிமன்ற வழக்குகளின் தொடர்ச்சி நியாயம் உருவாக உதவுகிறது.

3. அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலர் (GUARDIAN OF THE CONSTITUTION):

இந்திய நீதித்துறை, குறிப்பாக உச்ச நீதிமன்றம், நாட்டின் அரசியலமைப்பை பாதுகாக்கும் பொறுப்புடன் செயல்படுகிறது. மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கிடையே ஏற்படும் அதிகார மோதல்களை தீர்ப்பதிலும், சட்டங்கள் அரசியலமைப்புக்கு எதிரானவை எனில் அவற்றை செல்லாது என்று அறிவிப்பதிலும், இது முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

4. அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பவர் (PROTECTOR OF FUNDAMENTAL RIGHTS):

நீதித்துறை, இந்திய குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாக்கும் தலையாய அமைப்பாக உள்ளது. உரிமைகள் அரசியலமைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒருவேளை அரசால் அல்லது வேறு எவரால் அவை மீறப்படுமானால், உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றம் நீதிப்பேராணைகள் (WRITS) மூலம் அவற்றை அமல்படுத்தும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

நீதித்துறையில் நீதிபதிகள்

இந்திய நீதித்துறை அமைப்பில், நீதிபதிகள் மிக முக்கியமான பாத்திரத்தை வகிக்கின்றனர். அரசியலமைப்பின் படி, உச்ச நீதிமன்றம் என்பது நாட்டின் உயர்ந்த நீதிமன்றமாகும். இதில், ஒரு

தலைமை நீதிபதியும் (CHIEF JUSTICE OF INDIA) மற்றும் அதிகபட்சமாக 34 நீதிபதிகளும் (JUDGES OF THE SUPREME COURT) இருக்கலாம். இவர்கள் வழக்குகள் விசாரணை செய்யும் பொழுது, அரசியலமைப்பின் சட்டங்களை உளவுத்திறன் மற்றும் நீதிசெய்தல் ஒழுங்குகள் அடிப்படையில் விளக்கி தீர்ப்பு அளிக்கின்றனர்.

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர், தலைமை நீதிபதியையும், மற்ற நீதிபதிகளையும் நியமிக்கும் அதிகாரம் பெற்றவர். இவரது நியமனம், உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றம் ஆகியவற்றின் மூத்த நீதிபதிகள் மற்றும் சட்ட அமைச்சரின் பரிந்துரை அடிப்படையில் நடைபெறுகிறது. நீதிபதிகளின் பதவிக்காலம், அவர்கள் 65 வயதடைந்தால் (உச்ச நீதிமன்றம்) அல்லது 62 வயதடைந்தால் (உயர்நீதிமன்றம்) இறுதியாகும். இந்த வயது வரையறைகள், நீதி வழங்கும் செயல்பாட்டில் அனுபவமும் அறிவும் முழுமையாக பயன்பட வேண்டும் என்பதற்காக நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

மாநிலங்களின் உயர் நீதிமன்றங்களில், ஒவ்வொன்றிலும் வேறுபட்ட எண்ணிக்கையிலான நீதிபதிகள் உள்ளனர். இது அந்த மாநிலத்தின் வழக்குகளின் எண்ணிக்கை மற்றும் பரப்பளவு ஆகியவற்றைப் பொருத்து மாறுபடுகிறது. உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளும், கூடுதல் மாவட்ட நீதிபதிகளும் மற்றும் தலைமை நீதித்துறை மாஜிஸ்திரேட்டுகளும் உள்ளனர். இவர்கள் அனைவரும் மாநிலத்தில் நீதிமுறை செயற்பாடுகளை நடைமுறையில் கொண்டு வர வேலை செய்கிறார்கள். உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளையும் குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கிறார். இதற்கும், உச்சநீதிமன்றம் அல்லது உயர் நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியின் பரிந்துரை முக்கியமான ஒன்று.

நீதிபதிகள் நாட்டில் சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் அரசியலமைப்பின் பாதுகாப்பு என்பவற்றை உறுதி செய்யும் நபர்கள். நீதிமன்றங்களில் ஏற்படும் தீர்ப்புகள் பொதுமக்களின் அடிப்படை உரிமைகள், சட்டச் சூழல் மற்றும் நியாய உணர்வுகள் என்பவற்றை பிரதிபலிக்கும். அவர்களின் தீர்ப்புகள் வழக்கு சட்டத்தின் (CASE LAW) ஒரு பகுதியாக வளர்ந்து, எதிர்கால வழக்குகளில் வழிகாட்டியாகவும் அமைகின்றன.

அரசியலமைப்புச் சட்டங்களில் சட்டத்தின் ஆட்சி அறிமுகம்

நிர்வாகச் சட்டம், சட்டத்தின் ஒரு முக்கியமான பகுதி ஆகும், இது சமீபத்திய ஆண்டுகளில் மிக முக்கியமான கல்வி துறையாக பரவலாக அறியப்படுகிறது. சட்டத்துறையில், இது தனித்துவமான படிப்பாக விளங்குகின்றது, மேலும் இந்த துறை வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் சட்ட மாணவர்களுக்கான "பொறுப்பான" துறையாக மாறியுள்ளது. அரசியல் மற்றும் சட்டத்தைப் பற்றிய ஒரு முக்கியமான கருத்து "சட்டத்தின் ஆட்சி" ஆகும், இது தனித்துவமான முறையில் செயல்படும் மற்றும் சமூகத்திலுள்ள நியாயம், ஒழுங்கு மற்றும் சட்டம் என்பவற்றின் அடிப்படை ஆக விளங்குகிறது.

ஆங்கிலேயர்கள், டைக்ஸியின் "சட்ட விதி" என்ற கருத்தை அறிமுகப்படுத்தியதன் மூலம், நிர்வாகச் சட்டத்தின் விரிவாக்கத்தை ஒரு ஆயுதமாக பயன்படுத்தினர். இந்த கருத்து, மனித சமூகத்தின் மற்றும் நாகரிகத்தின் இறுதி வெளிப்பாடாகவும், தார்மீக தத்துவத்தின் புதிய உலகளாவிய மொழியாகவும் எளிதாக விளங்கியது. இது அரசியல் அமைப்பில் சட்டத்தின் முக்கியத்துவத்தை நம்புவதன் மூலம், சமூகத்தில் ஒழுங்கு மற்றும் நீதி நிலை பெறுவதாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

"சட்டத்தின் ஆட்சி" என்பது, அரசியலமைப்பின் நிலைத்தன்மையை உறுதி செய்யும் முக்கிய தளமாகும். ஜனநாயக மற்றும் நல்லாட்சியின் செயல்பாட்டிற்கு இது ஒரு முன்னிபந்தனையாக இருக்கிறது. "நமது அடிப்படை ஜனநாயக அமைப்பைப் பராமரிக்கவும் மேலும் வலுப்படுத்தவும் சட்டத்தின் ஆட்சி மதிக்கப்பட வேண்டும்" என்ற கருத்தை லால் பகதூர் சாஸ்திரி வலியுறுத்தியுள்ளதை மேற்கோளாக பயன்படுத்துவது மிகவும் பொருத்தமாகும்.

சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது, நேசமிக்க, நீதியாய மற்றும் பாதுகாப்பான சமுதாயத்தை உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. சட்டங்கள் மட்டுமல்லாமல், அவற்றின் செயல்பாடு, நடுவண் மற்றும் மேலாண்மையின் ஒழுங்கமைப்பு, இது அனைத்தும் ஒரு ஒழுங்கான மற்றும் நியாயமான சமூகத்தை உருவாக்க உதவுகின்றன.

தேர்வுப் பயிற்சிக்கான முக்கிய அம்சங்கள்:

- "சட்டத்தின் ஆட்சி" என்ற கருத்தின் அர்த்தம் மற்றும் அவன் முக்கியத்துவம்.
- நிர்வாகச் சட்டத்தின் மேல் உரிய உரையாடல் மற்றும் அதன் பரப்பளவு.
- இது ஜனநாயகத்தின் செயல்பாட்டில் உள்ள பாதிப்பு மற்றும் அதன் முக்கியத்துவம்.
- லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் கருத்தின் விளக்கம்.

சட்ட விதியின் பொருள் மற்றும் கருத்து

"சட்டத்தின் ஆட்சி" என்பது நவீன ஜனநாயக சமூகத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களில் ஒன்றாகும். இந்திய அரசியலமைப்பில் இந்தச் சொற்றொடர் பரவலாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, மேலும் இந்திய நீதிபதிகள் எப்போது முடிவுகளை எடுக்கும் போது இது அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இது, தனிநபர் மற்றும் அரசின் உரிமைகள் மற்றும் சலுகைகளுக்கு இடையில் பொருத்தமான சமநிலையைப் பராமரிப்பதற்கான தேசிய அரசியல் நெறிமுறைகளின் தத்துவமாக இருக்கின்றது. சட்டத்தின் ஆட்சியின் அடிப்படையில், சுதந்திரம், நீதி, சமத்துவம் மற்றும் பொறுப்புக்கூறல் ஆகிய கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சட்டம் நிலை கொடுக்கப்படுகின்றது.

"LA PRINCIPE DE LEGALITE" என்ற பிரெஞ்சு மொழி சொல், சட்டத்தின் ஆட்சியின் அடிப்படையில் உருவானது. இந்த சொல்லின் பொருள் "சட்டக் கொள்கைகளுக்குப் பின்னால் அரசு" என்பதை குறிக்கின்றது. எட்வர்ட் கோக் (EDWARD COKE) என்பவர், சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற கருத்தை அறிமுகப்படுத்திய பெருமைக்குரியவர். அவர் கூறியபடி, "இளவரசர் கடவுள் மற்றும் சட்டத்தால் ஆளப்பட வேண்டும்." இது, ஆட்சியின் கீழ் சட்டம் எப்போதும் சரியான முறையில் செயல்பட வேண்டும் என்பதைக் கூறுகின்றது.

எட்வர்ட் கோக்கின் "சட்டத்தின் ஆட்சி" கோட்பாட்டின் மூன்று முக்கிய கருத்துக்கள்:

1. முடியாத சர்வாதிகாரக் கட்டுப்பாட்டைத் தடுக்க - சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது, ஆட்சியில் உள்ளவர்களுக்கு அடிப்படை எளிமையான வரையறைகளை வழங்கி, அவர்களின் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்துகின்றது.

2. அரசின் தன்னிச்சையாக செயல்படுவதைத் தடுக்க - அரசு எந்தவொரு விதமான அநீதியையும் செயல் படுத்தாது என்பதை உறுதி செய்கின்றது.
3. மக்களின் உரிமைகளை பாதுகாப்பது - அரசின் ஆட்சி, மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை மிகுந்த கவனத்துடன் பாதுகாத்து நடப்பதாக இருக்க வேண்டும்.

எவ்வர்ட் கோக்கின் "சட்டத்தின் ஆட்சி" கோட்பாட்டின் முக்கிய அம்சங்கள்:

- ஆட்சியில் சர்வாதிகார ஆதிக்கத்தைத் தடுக்க - ஆட்சி எப்போதும் சட்டத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்க வேண்டும்.
- அரசின் கேவலமான அதிகாரத்தை நிராகரிக்க - அரசு தனது அதிகாரத்தை தவறாக பயன்படுத்தாது என்பதைக் உறுதி செய்யும்.
- நிலை அல்லது பதவியைப் பொருட்படுத்தாமல், சட்டங்கள் மற்றும் உத்தரவுகளின் சீரான அமலாக்கம் - சட்டம் எல்லா மக்களுக்கும் சமமான முறையில் செயல்பட வேண்டும்.
- சட்டத்தின்படி செயல்பட வேண்டும் - ஆட்சி மற்றும் அதன் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் சட்டத்தின் கீழ் அமைய வேண்டும்.
- தனிநபர்கள் மற்றும் அவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் - சுதந்திரமான சமூகத்தில், ஒவ்வொரு நபரும் தனது உரிமைகளைக் காப்பாற்றுவதற்கு அரசு உறுதியாக செயல்பட வேண்டும்.
- சட்டம் தான் ராஜா - சட்டம் மட்டுமே உயர்ந்த அதிகாரமாக இருக்க வேண்டும்.

நிர்வாகச் செயல்களை ஆராய சட்டமியற்றுவவர்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு என்பது, எப்போது ஒரு அரசு உத்தரவை அல்லது சட்டத்தை மீறும் போது, அது சட்டத்தின் ஆட்சிக்கு எதிரானதாக கருதப்பட வேண்டும்.

சட்டத்தின் ஆட்சியுடன் தொடர்புடைய முக்கிய கருத்துகள், சுதந்திரம், சமத்துவம், பாகுபாடு காட்டாமை மற்றும் பொறுப்புக்கூறல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஆட்சியின் செயல்பாடுகள் மற்றும் அதன் முழுமையான சமநிலையை உருவாக்குவதாக உள்ளன. "சட்டத்தின் ஆட்சி" என்பது, சமூகத்தில் நீதியையும் ஒழுங்கையும் கொண்டு வருவதற்கான

முக்கிய நெறிமுறையாக விளங்குகிறது, இது அனைத்து மக்களுக்கும் சமநிலை மற்றும் உரிமைகளை உறுதி செய்கிறது.

சட்ட விதியின் அம்சங்கள்

சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது, அரசின் அதிகாரம் மற்றும் அதன் செயல்பாடுகளை சட்டத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் உள்ளே வைக்கின்றது. இது, அந்த அதிகாரிகளுக்கு தங்களின் அதிகாரங்களை தன்னிச்சையாகப் பயன்படுத்த அனுமதிக்காமல், சட்டத்தின் கீழ் செயல்படச் செய்யும்.

சட்டத்தின் ஆட்சி மூலம், சட்டத்தை மீறாதவர்களுக்கு குற்றச்சாட்டுகள் அல்லது துன்பங்கள் ஏற்படக் கூடாது. பகுபடுத்தப்பட்ட அதிகாரம் அல்லது பாகுபாடுகளுக்குப் பிறகு யாருக்கும் சட்டம் மீறாமல் அல்லது அது வழக்காக அங்கீகரிக்கப்படாமல், தண்டனை விதிக்க முடியாது.

சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது சமத்துவத்துடன் நடைபெறும். குறிப்பாக, சமூகத்தில் உள்ள அனைத்து மக்களும், அவர்களது நிலை, பணவாய்ப்பு அல்லது பிற அடிப்படைகளைப் பொருட்படுத்தாமல், சட்டத்தின் கீழ் சமமாக நடத்தப்பட வேண்டும். இது, சட்டத்தின் கீழ் நியாயம், சமத்துவம் மற்றும் ஒழுங்கு அடிப்படையிலான சரியான நடைமுறைகளை உறுதி செய்கின்றது.

மேலும், சட்டத்தின் ஆட்சியின் கீழ், ஒருவர் குற்றம் செய்ததாக குற்றச்சாட்டு தெரிவிக்கப்படும்போது, அந்த குற்றச்சாட்டு நீதிமன்றம் போன்ற ஒரு பாரபட்சமற்ற தீர்ப்பாயத்தினால் மட்டுமே நிரூபிக்கப்பட்டால், அந்த நபருக்கு தண்டனை விதிக்கப்படும். இதன் மூலம், அரசின் அதிகாரம், சட்டத்தின் கீழ் பராமரிக்கப்படுகிறது, மற்றும் எந்தவொரு தனிநபருக்கும் அவருடைய குற்றங்களுக்கு முன்பு எந்தவொரு துன்பம் அல்லது அபராதம் விதிக்கப்படாது.

இதன் மூலம், சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது அனைத்து மக்கள் சமமாக மற்றும் நியாயமாக பராமரிக்கப்படுவதை உறுதி செய்கின்றது. சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் நீதியை முன்னிலைப்படுத்தி, ஒவ்வொரு நபரும் சட்டத்தின் கீழ் சமமாக நடத்தப்பட வேண்டும்.

"சட்டத்தின் ஆட்சி" பற்றிய டைசியின் கருத்து

பிரிட்டிஷ் வழக்கறிஞரும் அரசியலமைப்புச் கோட்பாட்டாளருமான ஆல்பர்ட் வெய்ன் டைசி, 1885 ஆம் ஆண்டு தனது "THE LAW OF THE CONSTITUTION" என்ற புத்தகத்தில் சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற கருத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். டைசி, நிர்வாக நீதியும் சட்டத்தின் ஆட்சியும் இடையிலான வேறுபாட்டை வலியுறுத்தினார். அவர் கூறினார்கள், சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது ஒவ்வொரு நபருக்கும் சமமாகப் பொருந்த வேண்டும், அது சாதாரண மேயர்களாக இருந்தாலும் அல்லது மேலாண்மைக் கோட்பாடுகளுக்கு முன் இருக்கும் அதிகாரிகள் அல்லது அரசாங்க ஊழியர்களாக இருந்தாலும்.

சட்டத்தின் ஆட்சி மிக முக்கியமானது, ஏனெனில் இது பாகுபாடு இல்லாமல் அனைத்து மக்களுக்கும் ஒரு போலியான சட்டத்திற்கு அமைவதாக இருக்க வேண்டும். மேலும், டைசி வலியுறுத்தியபடி, சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது நீதி என்ற இறுதி அதிகாரத்தை நிலைநாட்டும் பொறுப்பை கொண்டுள்ளது. அதாவது, தண்டனை என்பது மட்டுமே சட்டத்தின் மூலம் நிபந்திக்கப்பட்ட ஒரு செயல் ஆகும். இது அரசின் அதிகாரிகள் அல்லது ஏனைய நபர்களுக்கான சலுகைகள் அல்லது தனி தீர்ப்பாயங்களை விடாது, எல்லா நபர்களும் சட்டத்திற்கு உட்பட்டவராக இருக்க வேண்டும் என்கிற கருத்து அடிப்படையாக இருக்கின்றது.

டைசியின் சட்டத்தின் ஆட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகள்

1. தன்னிச்சையான தன்மை அல்லது அதிகப்படியான விருப்புரிமை தேவையில்லை:

டைசி தனது கருத்துக்களில் முதலில் கூறியதாவது, சட்டத்தின் ஆட்சிக்கு தன்னிச்சையான தன்மை அல்லது அதிகாரத்தின் அதிகப்படியான விருப்புரிமை தேவையில்லை. இந்த கொள்கை யாவது ஒவ்வொரு தனிநபரும் சட்டத்திற்கு உட்பட்டவராக இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பொருளாக்குகிறது. இது அரசின் அதிகாரத்தை சட்டத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைக்கிறது.

2. நீதி என்பது இறுதி அதிகாரம்:

சட்டத்தின் ஆட்சியின் இரண்டாவது கொள்கை, நீதி என்றது இறுதி அதிகாரமாக இருப்பதாக கூறுகிறது. மற்ற எந்த காரணிகளும், சட்டத்தை மீறியுள்ளவர்களை தண்டிக்க சுடுகாடாக இருக்க முடியாது. அதன் பொருள், தண்டனை என்பது சட்டத்தின் மூலம் மட்டுமே நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்.

3. சட்டக் கோட்பாடுகளின் மேலாதிக்கம்:

டைசி மூன்றாவது கொள்கையில், சட்டக் கோட்பாடுகள் எவ்வாறு மேலாதிக்கத்தை கொண்டுள்ளன என்பதை விளக்கியுள்ளார். அதாவது, தனிப்பட்ட சுதந்திரம் மற்றும் தன்னிச்சையான கைதுக்கு எதிரான பாதுகாப்பு போன்ற உரிமைகள், நீதிமன்ற முடிவுகளாலும், சட்டம் மூலம் நிறுவப்படுகின்றன. எனவே, அரசியலமைப்பு என்பது நிரந்தரமாக நிறுவப்பட்ட சட்டத்தின் விளைவாக உள்ளது.

டைசியின் கருத்து மற்றும் அதன் தாக்கம்

டாய்சியின் சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய கருத்து, உலகில் பல நாடுகளின் அரசியல் அமைப்புகளுக்கும், சட்டத்தின் அடிப்படையில் ஒரு நியாயமான சமுதாயம் உருவாக்குவதற்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது. இது, அரசின் அதிகாரத்தை சட்டத்தின் கீழ் வைக்கும் மற்றும் அனைவரும் சட்டத்திற்கு சமமாக இருக்க வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டில் முடியுள்ளது. மேலும், இது சமுதாயத்தில் ஒரே நேரத்தில் சட்டம், நீதி, சமத்துவம், மற்றும் பொறுப்புக்கூறல் ஆகியவற்றின் கோட்பாடுகளை உறுதி செய்கின்றது.

டைசியின் கருத்தின் நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள்

நன்மைகள்:

1. நிர்வாக அமைப்புகளின் அதிகாரத்திற்கான எல்லைகளை நிறுவுவது:

ஆல்பர்ட் டைசி தனது சட்டத்தின் ஆட்சி கோட்பாட்டின் மூலம் நிர்வாக அமைப்புகளின் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்தும் ஒரு பரிமாணத்தை உருவாக்கியுள்ளார். அவரது கோட்பாடு, அரசு அதிகாரிகளுக்கு வழங்கப்படும் அதிகாரங்களை சட்டத்தின் கீழ் வரையறுத்து, அவர்களுக்கான தனித்துவமான சலுகைகளை மறுக்கிறது. இதன் மூலம், ஒவ்வொரு

அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளுக்கும் சட்டத்தின் கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்துவது, ஜனநாயக சமூகங்களில் ஆட்சியின் சட்டவிமானத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

2. நிர்வாக நடவடிக்கைகளை மதிப்பிடுவதற்கான அளவுகோல்:

டைசியின் கோட்பாடு, நிர்வாக நடவடிக்கைகளின் நீதி மற்றும் சட்டப் பொருந்துதலை பரிசோதிப்பதற்கான ஒரு அளவுகோலாக செயல்படுகிறது. அது, ஒரு அரசு அல்லது நிர்வாக அமைப்பின் செயல்பாடுகளை, சட்டத்தின் ஆட்சியுடன் ஒத்துக்கொள்வதற்கான வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது. இதனால், நிர்வாகச் செயல்பாடுகளில் உண்மையான நீதிமான்மையை உறுதி செய்ய உதவுகிறது, மேலும் அதிகார சலுகைகளின் மீறல் அல்லது சட்டவிரோத செயல்பாடுகளைத் தடுக்கும்.

குறைபாடுகள்:

1. சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய கருத்தின் ஒப்புதல் நிலை:

டைசியின் சட்டத்தின் ஆட்சி கோட்பாடு, தன் காலகட்டத்தில் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. தன் காலத்தில், சட்டத்தின்படி ஆட்சி செய்வது என்பது பல்வேறு அரசியல் அமைப்புகளின் ரீதியிலும், கட்டுப்பாடுகளுக்கிடையில் செயல்படும் ஒரே வழிமுறையாக கருதப்பட்டேவில்லை. மேலும், இந்த கோட்பாடு அந்த காலத்திலுள்ள சில சமூக மற்றும் அரசியல் சூழல்களில் முழுமையாக செயல்படாததாக இருந்தது.

2. நிர்வாகத்தின் அதிகாரத்தை புறக்கணித்தல்:

டைசி தனது கோட்பாட்டில் தனிநபர் உரிமைகள் மீது அதிக கவனம் செலுத்தியுள்ளார், ஆனால் நிர்வாகத்தின் அதிகாரத்தை குறைவாக மதிப்பிட்டுள்ளார். அவர் அதிகாரத்தின் எல்லைகள் பற்றி கவலைப்பட்டு இருந்தாலும், நிர்வாகக் கட்டமைப்பின் கட்டுப்பாடுகள் அல்லது அதிகாரப் பரிமாணம் குறித்த முழுமையான விளக்கத்தை வழங்கவில்லை. இது, நிர்வாக அதிகாரத்தை சட்டத்தின் கீழ் சமர்ப்பிக்கும்போது, நிர்வாக செயல்பாடுகளின் சரியான இயக்கத்தை அதிகம் கவனிக்க வேண்டியதென்கிறது.

இறுதியாக, டைசியின் சட்டத்தின் ஆட்சி கோட்பாடு, ஒரு நியாயமான அரசியல் அமைப்புக்கான அடிப்படை கொள்கைகளில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. ஆனால் அது, பொதுவாகவும் நிர்வாக நடவடிக்கைகளில் சட்டம் மற்றும் அதிகாரம் இரண்டிற்கும் இடையிலான சரியான சமநிலை விளக்கம் அளிக்க முழுமையாக செயல்படவில்லை.

இந்திய அரசியலமைப்பில் சட்டத்தின் ஆட்சி

இந்திய ஜனநாயகத்தின் முக்கிய தூணாக சட்டத்தின் ஆட்சி அமைந்துள்ளது. இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் போது, வடிவமைப்பாளர்கள் அமெரிக்கா மற்றும் இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளின் அனுபவங்களைப் பின்பற்றினர். குறிப்பாக, இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற கருத்து, இந்திய அரசியலமைப்பின் முக்கிய பகுதியின் ஒன்றாக அமைந்தது. இந்த கொள்கை, அரசாங்கத்தின் அனைத்து கிளைகளிலும் – சட்டமன்றம், நிர்வாகம் மற்றும் நீதித்துறை – ஆதிக்கம் செலுத்தியதாக உள்ளது.

சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது இந்திய அரசியலமைப்பின் முக்கிய கருத்துகளில் ஒன்றாக இருக்கின்றது. அதன் மூலம், ஒவ்வொரு அரசியலமைப்பும் நீதி, சமத்துவம், மற்றும் சுதந்திரம் ஆகியவற்றை உறுதி செய்கிறது. இந்திய அரசியலமைப்பின் முகவுரை, சட்டத்தின் ஆட்சியை வலியுறுத்துகிறது மற்றும் அதன் கொள்கைகளை தெளிவாகக் கூறுகிறது. இது, அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் ஆகியவற்றை உறுதி செய்யும் விதமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரிவு 14 இந்த சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் மற்றும் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பு என்பதையும் உறுதி செய்கிறது. அதேபோல், பிரிவுகள் 13, 14, 15, 19, 21, 22, 25, 28 மற்றும் 31A இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் ஒவ்வொரு இந்திய குடிமகனுக்கும் வழங்கப்படுகின்றன. இவை மீறப்பட்டால், இந்திய குடிமகன்களுக்கு உயர் நீதிமன்றம் அல்லது உச்ச நீதிமன்றம் எனும் நீதிபதிகள் முன்னிலையில் நிவாரணம் பெறும் உரிமை உள்ளது. இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 32 மற்றும் பிரிவு 226 என்ற பிரிவுகள், உரிமைகள் மீறப்பட்டால் நிவாரணம் பெறுவதற்கான வழிகாட்டியாக செயல்படுகின்றன.

மேலும், மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் இயற்றும் எந்தவொரு சட்டமும் இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ் இருக்க வேண்டும். எந்தவொரு சட்டமும், அரசியலமைப்பின் விதிகளை மீறினால், அது செல்லாததாக அறிவிக்கப்படும். இந்திய அரசியலமைப்பின் சட்டப்பிரிவு 32 ஆகும் ஹேபியஸ் கார்பஸ், மண்டமஸ், தடை, குவோ வாரண்டோ மற்றும் செர்டியோராரி போன்ற ரிட்களை பிறப்பிக்க உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கின்றது.

இந்த அதிகாரம், நீதித்துறையின் மறுஆய்வு அல்லது பரிசீலனை என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது, உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சியைப் பாதுகாப்பது, அவ்வாறு அரசியலமைப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட சட்டங்களை செயல்படுத்துவது தடுப்பதாகும். சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது, இந்திய அரசியலமைப்புக்கு இணங்க, அடிப்படைக் கொள்கையாக அமைந்துள்ளது.

இந்திய அரசியலமைப்பில் சட்டத்தின் ஆட்சி எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பது, அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் நீதித்துறையின் மறுஆய்வு உரிமைகளின் மூலம், அரசின் செயல்பாடுகள் சட்டத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதை உறுதி செய்கிறது. இதன் மூலம், இந்திய ஜனநாயகத்தின் அடிப்படை கொள்கைகள் மற்றும் நியாயம் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்

சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது அனைத்து அரசியல் அமைப்புகளிலும் முக்கியமான கொள்கையாக இருக்கின்றது. இது பொதுவாக சில அடிப்படைக் கோட்பாடுகளின் கீழ் செயல்படுகிறது. முதல் கோட்பாடு, சட்டம் உயர்ந்தது, எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது என்பதாகும். அதாவது, எந்தவொரு நபரும், அதிகாரியாக இருந்தாலும் அல்லது சாதாரண மக்களாக இருந்தாலும், சட்டத்திற்கு மேலானவர்கள் அல்ல. இரண்டாவது, எல்லாம் சட்டப்படிதான் நடக்க வேண்டும், விருப்பப்படி அல்ல என்பது, அரசாங்கத்தின் அனைத்து நடவடிக்கைகளும், தனிப்பட்ட விருப்பங்களுக்குப் பிரித்துப் பாராட்டப்படாமல், சட்டத்தின்படி நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கின்றது.

மூன்றாவது, சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் மற்றும் சட்டத்தின் சம பாதுகாப்பு என்பதாகும். இது, அனைத்து நபர்களுக்கும் சம உரிமைகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.

நான்காவது, சட்டத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பகுத்தறிவு வரம்புகளுக்குள் விருப்புரிமை அதிகாரங்கள் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது, அதிகாரிகள் அல்லது அரசாங்கம் எந்தவொரு சட்டத்தையும் மீறாமல், சட்டத்தின் கீழ் செயல்பட வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கின்றது.

ஐந்தாவது, நிர்வாக அதிகாரங்களை துஷ்பிரயோகம் செய்வதற்கு எதிராக போதுமான பாதுகாப்பு என்பதாகும். இதில், நிர்வாகத்தின் அதிகாரங்களைக் குறைக்கும் மற்றும் அநியாயமான செயல்பாடுகளுக்குத் தடைவிதிக்கும் பாதுகாப்பு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆறாவது, சுதந்திரமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற நீதித்துறை என்பது, நீதிபதிகள் எந்தவொரு அரசியல் இச்சையைப் பின்பற்றாமல், நியாயமான தீர்ப்புகளை வழங்க வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கின்றது.

எழுபத்தியாவது, நியாயமான மற்றும் நியாயமான நடைமுறை என்பது, அனைத்து நீதிமன்றங்களும், நிர்வாக நடவடிக்கைகளும் நியாயமான மற்றும் உத்தரவாதமான முறையில் நடைபெற வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கின்றது. எட்டாவது, விரைவான விசாரணை என்பது, நீதிமன்றம் அல்லது நிர்வாகம் விரைவில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.

முக்கிய வழக்குகள்

கேசவானந்த பாரதி ஸ்ரீபடகல்வாரு & மற்றவர்கள் எதிர் கேரள மாநிலம் & அன்ர்2 வழக்கு - இந்த வழக்கில், நீதிமன்றம் இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கட்டமைப்பின் தரத்தை வகுத்து, எந்தவொரு அரசியலமைப்பு பகுதியையும் அதன் அடிப்படை கட்டமைப்பை மாற்றாமல் மேம்படுத்த முடியும் என்றும் தீர்ப்பளித்தது. இது சட்டத்தின் ஆட்சியின் முக்கிய அம்சமாக இருக்கின்றது.

இந்திரா நேரு காந்தி எதிர் ராஜ் நரேன் வழக்கு - இந்த வழக்கில், நீதிமன்றம், சட்டத்தின் ஆட்சியும் அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கட்டமைப்பின் ஒரு பகுதியாகும், எனவே அதைத் திருத்த முடியாது என்று தீர்ப்பளித்தது. இது, சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது, அரசியலமைப்பின் முக்கிய கொள்கைகளில் ஒன்று என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

பீகார் மாநிலம் எதிர் சோனாவதி குமாரி வழக்கு - இந்த வழக்கில், நீதிமன்றம், சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற கருத்தின்படி, நிர்வாக அரசாங்கம் உட்பட மாநிலத்திற்குள் செயல்படும் அனைத்து அதிகாரிகளும் விதிகளுக்குக் கீழ்ப்படியக் கடமைப்பட்டுள்ளன என்று தீர்ப்பளித்தது.

இந்திய ஒன்றியம் எதிர் ரகுபீர் சிங் வழக்கு - இந்த வழக்கில், சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற கொள்கை, மக்களின் வாழ்க்கையை நிர்வகிக்கும் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்பிலிருந்து அரசின் செயல்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்தும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அளவாக இருக்கிறது என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

இந்த வழக்குகள், சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது நீதிக்கான அடிப்படை கொள்கையாகவும், அரசியலமைப்பின் பாதுகாப்பாகவும் செயல்படுவதாக உறுதிப்படுத்துகின்றன. சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது அனைவருக்கும் சமமான பாதுகாப்பு, சுதந்திரமான நீதித்துறை, மற்றும் அதிகாரமாற்றம் இன்றி, சட்டத்தின் கீழ் இயங்கும் அரசை உருவாக்குகிறது.

நவீன அர்த்தத்தில் சட்டத்தின் ஆட்சி

சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற கருத்து, 1959 ஆம் ஆண்டு டெல்லி பிரகடனத்தில் சர்வதேச நீதிபதிகள் ஆணையத்தால் முறையாக வரையறுக்கப்பட்டது. இந்த கருத்து அரசாங்கங்களின் நடவடிக்கைகள் மற்றும் சமூகத்தின் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அணுகுமுறைகளை உணர்த்தும் ஒரு பரந்த இலட்சியமாகும். சட்டத்தின் ஆட்சியின் இந்த நவீன வரையறை, நபரின் கண்ணியத்தை மற்றும் தனிநபர் சுதந்திரத்தை நிலைநிறுத்துவதை வலியுறுத்துகிறது. இது, குற்றவியல் நடவடிக்கைகள் மற்றும் அரசாங்கத் தலையீட்டில் உள்ள குழுக்களை உள்ளடக்கியது. மேலும், இந்தக் கொள்கை பாகுபாடு காட்டாத சட்டங்கள், மத சுதந்திரம் மற்றும் நீதித்துறை அமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

மேயர் கின் டேவிஸ், நவீன சட்டத்தின் ஆட்சியை பரிமாணங்களின் மூலம் விளக்கியுள்ளார். அவர், எட்டு வகையான நவீன சட்டங்களை அடையாளம் கண்டுள்ளார், அதாவது இயற்கை சட்டத்தின் கொள்கைகள், தீர்வு காணப்பட்ட சட்டம், உரிய செயல்முறை, நிர்வாக

அதிகாரத்தை விட நீதித்துறை விருப்பம் மற்றும் நிர்வாக நடைமுறைகளின் நீதித்துறை மறுஆய்வு. இவை, நீதியின் பராமரிப்புக்கு ஒரு முக்கிய அங்கமாக செயல்படுகின்றன.

ஏ.வி. டைசி, முதலில் உருவாக்கிய சட்டத்தின் ஆட்சியுடன், பின்னர் இந்திய அரசியலமைப்பில் இந்த கொள்கை சேர்க்கப்பட்டது. இந்திய அரசியலமைப்பில் சட்டத்தின் ஆட்சி, ஜனநாயக அரசுகளை உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தி, அதன் கொள்கைகள் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் சமத்துவம், நீதி மற்றும் சுதந்திரத்தை உறுதி செய்யும் நோக்கில் பல்வேறு பிரிவுகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. இது, எந்த அதிகாரியோ, எந்த பதவியோ எடுத்துக் கொண்டாலும், சட்டத்திற்கு சமமானபடி செயல்பட வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கின்றது. அதே நேரத்தில், அதிகார துஷ்பிரயோகம் மற்றும் தனிநபர் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் என்பது இதன் முக்கிய அம்சங்களாகும். இதன் மூலம், பதவி உயர்வு அல்லது பதவியின் தனிப்பட்ட நிலைபாட்டை பொருட்படுத்தாமல், யாரும் சட்டத்தை மீறுவதில்லை என்பதை உறுதி செய்ய முடிகிறது.

இந்தியாவில், அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் ஆட்சியை மையமாக கொண்டு செயல்படுகிறது. இதில், நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரங்களால் சட்டத்தின் ஆட்சியை பராமரிப்பதில் நீதித்துறை முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. அதாவது, நீதிமன்றங்கள் எந்தவொரு சட்டம் அல்லது நடவடிக்கையை, அரசியலமைப்பின் எதிராக அல்லது சட்டத்தின் மீது பாதிப்பு செய்யும் வகையில் பார்க்கின்றன.

சமீபத்திய ஆண்டுகளில், வழக்கறிஞர்களுக்கான தேவை பெரிதும் அதிகரித்துள்ளது. இதன் காரணமாக, இந்தியாவின் சிறந்த சட்டக் கல்லூரிகளில் சட்டப் பட்டம் பெறுவது, சட்டத் துறையில் தொழில் வாய்ப்புகளை அதிகரிக்க உதவுகிறது. இந்த துறையில் கல்வி பெறுவதன் மூலம், மாணவர்கள் அறிவு மற்றும் திறன்களை பெற முடியும். மேலும், 12 ஆம் வகுப்பு தேர்ச்சி பெற்ற

மாணவர்கள், தங்கள் திறனுக்கேற்ப, சட்டத்தைத் தேர்வு செய்ய முடியும். இதன் மூலம், அவர்களுக்கு தகுதி அளவுகோல்களை பூர்த்தி செய்தல் மட்டுமே அவசியம்.

இந்தியாவில் சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது, அனைத்து நபர்களுக்கும் சம உரிமைகள் வழங்கும், சுதந்திரமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற நீதிமன்றங்களை உருவாக்கும் ஒரு அடிப்படை கொள்கையாக செயல்படுகிறது. இது, அரசியல் நிலவரத்தை பாதுகாக்கும் மற்றும் சமூகத்தில் நீதி மற்றும் சமத்துவத்தை நிலைநிறுத்தும் ஒரு முக்கிய அடிக்கோடியாக உள்ளது.

டைசியின் கூற்றுப்படி நிர்வாகச் சட்டம்

நிர்வாகச் சட்டம் என்பது ஒரு நாட்டின் சட்ட அமைப்பின் முக்கிய பகுதியாகும். இந்த சட்டம், குறிப்பாக நிர்வாக நிறுவனங்களின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்முறைகளின் மூலம் பராமரிக்கப்படும் சட்டத் துறையை வரையறுக்கின்றது. ஆல்பர்ட் வி. டைசி, நிர்வாகச் சட்டத்தின் முக்கிய கோட்பாடுகளை முன்வைத்தார். அவர், இந்த சட்டத்தை அந்தந்த நாட்டின் அரசு அதிகாரிகள் மற்றும் தனியார் தனிநபர்கள் இடையே உள்ள தொடர்புகளை மற்றும் பொறுப்புகளை பரிசீலிக்கும் ஒரு சட்டமாக வரையறுத்தார்.

நிர்வாகச் சட்டம், அரசு அதிகாரிகளின் அதிகாரங்களை நிர்ணயிக்கின்றது, இதன் மூலம் அவர்களின் செயல்பாடுகள் மற்றும் அவற்றின் சட்டப்பூர்வ நிலை ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. இந்த சட்டத்தின் கீழ், அரசு அதிகாரிகள் மற்றும் பொது அதிகாரிகள் இடையே உள்ள அனைத்து தொடர்புகளும் வழிகாட்டப்படுகின்றன. அவற்றின் உரிமைகள், பொறுப்புகள் மற்றும் அந்த தொடர்புகளை செயல்படுத்தும் விதிகள் இந்த சட்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

நிர்வாகச் சட்டம், குறிப்பாக நிர்வாக நடவடிக்கைகளின் நீதித்துறை மறுஆய்வு (JUDICIAL REVIEW) மூலம் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. இது, நீதிமன்றங்கள் நிர்வாக நடவடிக்கைகளை மதிப்பிடும் மற்றும் அவற்றின் சட்டத்திற்கான ஒத்துவருமா என கண்காணிக்கும் அதிகாரத்தை வழங்குகிறது. எனவே, இந்த சட்டம் அரசின் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் சட்டத்தின் கீழ் இருக்க வேண்டும் என்பதை உறுதி செய்கின்றது.

இந்த சட்டம், நிர்வாக அதிகாரத்தின் பயன்படுத்தப்பட்ட அளவுகளையும் அதன் சட்டப்பூர்வ நிலையை மதிப்பிடும் வழிமுறைகளையும் வகுக்கின்றது. இது, நெறிப்படுத்தப்பட்ட நடைமுறைகள் மூலம், அரசியல் அதிகாரங்களின் முறைப்படி செயல்படும் விதத்தை பரிசீலிக்கிறது.

டைசியின் வரையறையின் குறைபாடுகள்

ஆல்பர்ட் வி. டைசி முன்மொழிந்த நிர்வாகச் சட்டத்தின் வரையறை பல அடிப்படைகளில் குறைபாடுகளை ஏற்படுத்துகிறது. அவரது வரையறை, நிர்வாகச் சட்டத்தின் முழு பரிமாணங்களைப் பதிவு செய்யாதது என்று கூறலாம். டைசி வழங்கிய வரையறை, நிர்வாகச் சட்டத்தின் சில முக்கிய அம்சங்களை மட்டும் கவனத்தில் கொண்டுள்ளது, அதாவது, பொது அதிகாரிகளின் நீதித்துறை கட்டுப்பாடு. இது, நிர்வாகச் சட்டத்தின் மற்ற முக்கிய அம்சங்களைப் புறக்கணிக்கின்றது.

இந்த வரையறையின் குறைபாடுகளில் முதன்மையாக, நிர்வாக செயல்முறைகளின் ஆய்வு மற்றும் நிர்வாக அதிகாரிகளின் பல்வேறு அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளை ஆராய்வது போன்ற அம்சங்கள் மிகக் குறைவாக உள்ளன. அதாவது, அந்த அம்சங்களை இந்த வரையறை கருத்தில் கொள்ளவில்லை. நிர்வாகச் சட்டம், ஒரே நேரத்தில் பல்வேறு இடங்களில் மற்றும் தரப்புகளில் செயல்படும், அதிகத் தொழில்நுட்பம் மற்றும் பல்வேறு நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய விரிவான ஆய்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனவே, நிர்வாகத்தின் விரிவான அடிப்படை மற்றும் அதன் செயல்பாடுகள் பற்றி முழுமையாக கவனம் செலுத்தாத இந்த வரையறை, நிர்வாகச் சட்டத்தின் முழுமையான பாத்திரத்தை வெளிப்படுத்துவதில் தோல்வி அடைகிறது.

மொத்தத்தில், டைசியின் வரையறை நிர்வாகச் சட்டத்தின் எல்லா அம்சங்களையும் அளவிடுவதற்காக போதுமானதாக இல்லை, ஏனெனில் அது சட்டத்தின் பல பகுதிகளை உள்ளடக்காதது.

நிர்வாகச் சட்டத்தின் நோக்கங்களும் பண்புகளும்

நிர்வாகச் சட்டம் ஒரு நாட்டின் நிர்வாக அமைப்பின் அடிப்படை சட்ட முறைகளையும், அரசியல் மற்றும் சட்ட அமைப்புகளின் செயல்பாடுகளையும் ஒழுங்கமைக்கும் முக்கிய சட்டமாகும். இந்த சட்டம், அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது, மற்றும் அந்த அதிகாரங்களை தக்க முறையில் செயல்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளை வகுக்கின்றது.

1. அதிகாரங்களின் குறிப்பிடல்: நிர்வாகச் சட்டம், நிர்வாகிகளின் அதிகாரங்களை மிக முக்கியமாக குறிப்பிடுகிறது. இது, அரசின் நிர்வாக அமைப்பில் உள்ள அதிகாரிகள் எவ்வாறு தங்களுடைய அதிகாரங்களை உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்பதை நிர்ணயிக்கிறது.
2. செயல்முறைகள் மற்றும் வழிமுறைகள்: நிர்வாக அதிகாரங்களை செயல்படுத்தும் மற்றும் பயன்படுத்தும் முறைகள் இந்தச் சட்டத்தில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அரசின் நிர்வாகம், சட்டத்தின் கீழ் பரிசீலனை செய்ய வேண்டிய நடவடிக்கைகளையும், அதன் அடிப்படையில் எடுக்க வேண்டிய முடிவுகளையும் நிர்வாகச் சட்டம் வகுக்கின்றது.
3. அதிகார கட்டுப்பாடுகள்: நிர்வாகச் சட்டம், நிர்வாகிகளின் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதைக் கட்டுப்படுத்தும் முறைகளை நிறுவுகிறது. இதன் மூலம், அதிகாரத்தின் துஷ்பிரயோகம் அல்லது அதிகார MISUSE தடுக்கும் வகையில் ஒரு கட்டுப்பாட்டை நிறுவுகிறது.
4. உதவி பெறும் வழிகள்: நிர்வாகம் தனது அதிகாரத்தை தவறாக பயன்படுத்தும்போது பாதிக்கப்பட்ட நபர்கள் உதவி பெறுவது எப்படி என்பதையும் இந்த சட்டம் குறிப்பிடுகிறது. இது, நிர்வாக நடவடிக்கைகளின் பாதிப்புக்கு எதிராக தனிநபர்களுக்கு வழிகாட்டலையும், நீதியில் சமத்துவத்தை உறுதிசெய்யும் ஒரு முறை உள்ளது.
5. பொதுச் சட்டம் மற்றும் சமூக நலன்: நிர்வாகச் சட்டம், பொதுச் சட்டம், பணியாளர் சுதந்திரம் மற்றும் தனியார் சொத்துரிமைகளை ஒரு சமூக நலன் என்ற கருதுகோளுக்குள்

இணைத்து, செயல்படுகிறது. இந்த வழிமுறைகள், சமூக நலனுக்கான சட்ட பரிந்துரைகளை உருவாக்குவதற்கான அடிப்படையாக அமைகின்றன.

6. நெகிழ்வான தரநிலைகள்: நிர்வாகச் சட்டம், வெட்டப்பட்டு உலர்ந்த சட்ட விதிகளுக்கு பதிலாக, வழக்குகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் பல நெகிழ்வான தரநிலைகளை வகுக்கின்றது. இதன் மூலம், சாதாரண விதிகளுக்கு ஒப்பிடுகையில், ஆற்றலான மற்றும் நெகிழ்வான தீர்வுகள் உருவாகின்றன.

நிர்வாகச் சட்டத்தின் செயல்பாடு மற்றும் அடிப்படை வேலைநிறுத்துகள், சாதாரண நீதிமன்றங்களுக்கு மேலாக நிர்வாக நீதிமன்றங்கள் என அறியப்படும் மையங்களில் செயல்படுகின்றன. இவை முக்கியமாக அரசுக்கு எதிரான உரிமைகோரல்களுக்கு தீர்வு காண்பதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. மேலும், சிவில் சட்டத்திலிருந்து தனித்து ஒரு தனித்துவமான சட்ட அமைப்பை உருவாக்குகின்றன. இந்த சிறப்பு அம்சங்கள், நிர்வாகச் சட்டத்தின் பிரமாணங்கள் மற்றும் சமூகத்தின் நன்மைக்கான பரிமாற்றங்களில் மிக முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

நிர்வாகச் சட்டம் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி: வேறுபாடு

நிர்வாகச் சட்டம் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி இரண்டும் சமுதாயத்தின் நலன் மற்றும் நாகரிக ஒழுங்கினை நிலைநிறுத்துகின்றன, ஆனால் அவை வெவ்வேறு அடிப்படைகளிலும், செயல்பாடுகளிலும் வேறுபடுகின்றன.

1. முறையாக அமைக்கப்பட்ட நீதிமன்றம் மற்றும் "ஹேபியஸ் கார்பஸ்": நிர்வாகச் சட்டம் என்பது ஒரு நாட்டின் நிர்வாக அமைப்பின் கீழ் உள்ள நிர்வாக அதிகாரங்களை மற்றும் செயல்பாடுகளை சட்டப்படி கட்டுப்படுத்துகிறது. இது வழக்குகளை, உரிமைகளை மற்றும் செயல்முறைகளை வழங்குகிறது, குறிப்பாக அரசு நிர்வாகம் மற்றும் பொதுவான மனித உரிமைகளை கையாளும் விதங்களை. உதாரணமாக, ஹேபியஸ் கார்பஸ் என்ற முறையில், குற்றவாளி ஒரு முறையாக அமைக்கப்பட்ட நீதிமன்றத்தில் நிறுவப்படவில்லை எனவும், அந்த நபரை தடுத்து வைக்க முடியாது எனவும்

தீர்மானிக்கின்றது. இந்த முறையான நிர்வாகச் சட்டம், குறிப்பிட்ட கட்டுப்பாடுகளின் கீழ், அதிகாரிகளின் செயல்பாடுகளை கவனிக்கின்றது.

2. சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் சமத்துவம்: சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் என்ற அடிப்படைக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்துகிறது. இதில், அனைத்து நபர்களும் சட்டத்திற்கு சமமாக இருக்கின்றனர், அதாவது எந்த இடத்திலும், எந்த நிலைகளிலும், எந்த அதிகாரத்தில் இருந்தாலும், ஒருவர் மற்றவருக்கும் மேலானவர் அல்ல. இது நிர்வாகச் சட்டம் க்கு மாறாக, அதில் உள்ள அதிகாரங்களை நிறைவேற்றும் அடிப்படைகளை குறிப்பிடுகிறது, இது அனைத்து நபர்களுக்கும் சமமாக இருப்பதை உறுதி செய்யும்.
3. சட்டம் மற்றும் தனிநபர்கள்: நிர்வாகச் சட்டம் பொதுவாக சாதாரண மக்களாகக் கருதப்படும் தனிநபர்களின் உரிமைகளை பாதுகாக்கும் நோக்கத்தை கொண்டது. ஆனால், சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது தனிநபர்கள் அவர்களுடைய உரிமைகளை சட்டப்படி எடுக்கக்கூடாது, என்பதை வலியுறுத்துகிறது. இது, சட்டத்தின்படி நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு, அத்துடன் பாதுகாப்பையும் தீர்வையும் அடைவதாக உள்ளது.
4. பொது அதிகாரிகள் மற்றும் தனியார் அதிகாரிகள்: நிர்வாகச் சட்டம், பொது அதிகாரிகளுக்கு அதிக அதிகாரங்களை வழங்கி, அவர்களை தனியார் தனிநபர்களை விட சாதகமான நிலையில் வைக்கின்றது. இது, அரசு அதிகாரிகளின் செயல்பாட்டின்மூலம், பொதுவான நலனுக்காக வேலை செய்யும் வழிமுறைகளைக் குறிக்கின்றது. இதன் மூலம், அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கு மேலான அதிகாரங்களை அதிகாரிகள் பெறுகின்றனர்.

இதன் மூலம், நிர்வாகச் சட்டம் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற இரு கொள்கைகள், சில சுழற்சி மற்றும் உரிமைகளுக்குள் வேறுபாடுகளை காட்டினாலும், அவை ஒரே நோக்கத்தின்படி செயல்படுகின்றன - அது நீதியின் நிலைபாட்டையும் சமூக ஒழுங்கையும் ஊக்குவிப்பது ஆகும்.

நிர்வாகச் சட்டத்தின் முக்கிய செயல்பாடுகள்

நிர்வாகச் சட்டம் என்பது நிர்வாக அமைப்புகளின் செயல்பாடுகள், அவை வைத்திருக்கும் அதிகாரங்கள் மற்றும் அந்த அதிகாரங்களின் வரம்புகளை தீர்மானிக்கும் ஒரு சட்டப் படைப்பு ஆகும். இந்த சட்டம், அரசின் நிர்வாக அமைப்புகளின் நடவடிக்கைகளையும், அவற்றின் அதிகாரங்களின் முறைகளையும் வழிகாட்டுகிறது.

1. அதிகாரங்களின் வரம்புகளை நிர்ணயித்தல்: நிர்வாகச் சட்டத்தின் முதன்மையான செயல்பாடு, நிர்வாக அமைப்புகளின் அதிகாரங்களை வரையறுத்து, அவற்றின் செயல்பாடுகளை ஒரு வரம்புக்குள் வைத்திருப்பது ஆகும். இதன் மூலம், நிர்வாகிகள் தன்னிச்சையான அதிகாரங்களை பயன்படுத்துவதற்கு எதிராக தடுப்புகள் உருவாகின்றன.
2. நியாயமான நடைமுறைகள்: நிர்வாகச் சட்டம், நிர்வாக செயல்பாடுகளில் நியாயமான மற்றும் சரியான நடைமுறைகளை வழிகாட்டுவதற்காக செயல்படுகிறது. இது, நிர்வாகிகளின் அதிகாரங்களை முறையாக பயன்படுத்துவதற்கும், அவர்களது செயல்பாடுகளை கண்காணிக்கவும் உதவுகிறது. இதன் மூலம், ஆட்சியில் தனிநபர்களுக்கு எதிரான துஷ்பிரயோகங்கள் அல்லது நியாயமின்மையான நடவடிக்கைகள் தடுப்பதாக இருக்கும்.
3. சட்டத்தின் ஆட்சியினை உறுதிப்படுத்துதல்: நிர்வாகச் சட்டம், தன்னிச்சை அதிகாரத்தை தவிர்ப்பது, மற்றும் அதன் பதிலாக சட்டத்தின் ஆட்சியை ஊக்குவிப்பதை முன்வைக்கின்றது. இதன் மூலம், நிர்வாக அதிகாரிகள் சட்டப்படி மட்டுமே செயல்படும் வாய்ப்பு கிடைக்கிறது, மேலும் அதன் மூலம் அவர்கள் தனிப்பட்ட விருப்பங்களுடன் செயல்படுவதற்கான திறன் குறைக்கப்படுகிறது.

இதன் மூலம், நிர்வாகச் சட்டம், அரசின் செயல்பாடுகளை கட்டுப்படுத்தி, தனிநபர்களின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுவதை உறுதி செய்கின்றது.

இந்தியாவில் நிர்வாகச் சட்டம்

இந்தியாவில் நிர்வாகச் சட்டம் என்பது பிரதிநிதித்துவச் சட்டத்தை கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம், அரசின் நிர்வாக நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தவும், ஒழுங்குபடுத்தவும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில், நாடு முழுவதும் அரசு மற்றும் அதன் அலுவலகங்கள் நிர்வாக நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்கின்றன. இந்த சட்டம், அந்த நடவடிக்கைகள் சரியான முறையில் நடந்து, சட்டப்படி செயல்படுகிறதா என்பதை கண்காணிப்பதாகவும், அரசின் தலையீட்டின் அளவு முறையானதாக இருக்குமாறு உறுதி செய்யும் வகையில் செயல்படுகிறது.

இந்தியாவில், நிர்வாகச் சட்டம் என்பது வெறும் அதிகாரப் பங்கீடுகளை மட்டுமல்லாமல், அந்த அதிகாரங்களை பயன்படுத்தும் முறைகள், அதிகாரிகள் செயற்படும் விதங்கள் மற்றும் அவை சட்டத்திற்குள் எவ்வாறு செயல்பட வேண்டும் என்பதை விளக்குகிறது. முக்கியமாக, இந்த சட்டம், நிர்வாகம் அரசின் விருப்பத்திற்கேற்ப செயல்படாமல், அதன் நடவடிக்கைகள் நீதித்துறை மறுஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. இது ஒரு வகையில் அரசின் சக்தியை கட்டுப்படுத்துகிறது, அதனைச் சார்ந்த தனிநபர்களின் உரிமைகளை பேணுகிறது.

இந்தியாவில், நிர்வாகச் சட்டம் நீதித்துறை மூலம் நடைமுறைகளுக்குள் இருந்து அவற்றின் சட்டபூர்வமான மேம்பாட்டை உறுதி செய்யும் ஒரு மூலமாக செயல்படுகிறது, இது நியாயமான நடைமுறைகள் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சியை முன்னெடுப்பதற்கான அடிப்படை கொள்கைகளுடன் இணங்குகிறது.

நிர்வாகச் சட்டம் மற்றும் அரசியலமைப்புச் சட்டம்

அரசியலமைப்பு என்பது ஒரு நாட்டின் (இந்தியா) உச்ச சட்டமாக விளங்குகிறது. இந்திய அரசியலமைப்புக்கு மேலாக எந்தச் சட்டமும் நிலைக்க முடியாது. அதாவது, எந்தச் சட்டம் என்றாலும், அது இந்திய அரசியலமைப்பில் குறிப்பிட்டுள்ள விதிகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் மற்றும் அதை மீறக்கூடாது. இதன் மூலம், அரசியலமைப்பு அனைத்து சட்டங்களுக்கும் ஒரு அடிப்படைக் கொள்கையாக அமையும்.

அரசியலமைப்புச் சட்டம் முழுமையாக அரசு அமைப்புகள், அதன் அதிகாரங்கள், கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் செயல்பாடுகளைக் கையாள்கிறது. ஆனால் நிர்வாகச் சட்டம் என்பது, குறிப்பாக நிர்வாகிகளின் அதிகாரங்களை மற்றும் அவர்கள் செயல்படக்கூடிய நெறிமுறைகளை மட்டுமே கையாள்கிறது. எனவே, நிர்வாகச் சட்டம் என்பது அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில் செயல்படும் ஒரு தனிப்பட்ட சட்டமாகும்.

சுருக்கமாக, நிர்வாக அதிகாரிகள் அரசியலமைப்புக்கு முன்னுரிமை அளித்து, அதன் அடிப்படையில் நிர்வாகச் சட்டங்களின் கீழ் செயல்பட வேண்டும். இது, நிர்வாகச் சட்டம் ஒரு வழிமுறை அல்லது கட்டுப்பாட்டு சட்டமாக செயல்படுகிறதையும், சாதாரண குடிமக்களை விட நிர்வாகிகளுக்கு ஒரு சில சிறப்பான அதிகாரங்கள் அல்லது சலுகைகள் வழங்குகிறது என்ற கருத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

நிர்வாகக் கடமைகள் மற்றும் அதிகாரங்களின் செயல்பாடுகளை அரசியலமைப்புச் சட்டம் உட்படுத்தும் பின்புலத்தோடு, நிர்வாகச் சட்டம் என்பது அந்த கட்டமைப்பின் ஒரு தனித்துவமான பகுதியாக மாறிவிடுகிறது. இது சட்டத்தின் ஆட்சியை முன் வைத்து, அரசு ஊழியர்களுக்கு சில இடங்களில் விருப்புரிமை அதிகாரங்கள் வழங்குகிறது.

நிர்வாகச் சட்டம் என்பது ஒரு நாட்டின் சட்ட அமைப்பின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக இருக்கிறது. ஆனால், அதை ஒரு வரம்பாக மதிப்பதற்கு பதிலாக, அந்த வரம்புகளை கடந்து செல்லக்கூடிய வழிமுறைகளையும், குடிமக்களிடையே ஒட்டுமொத்த சமூக உணர்வை சட்டத்தின் ஆட்சியின் கீழ் சமாளிப்பதற்கு உதவும் வகையில் செயல்படுத்துகின்றது.

நிர்வாகச் சட்டத்தின் அறிமுகம்

சட்டம், அதன் பாரம்பரிய செயல்பாடுகளைவிட, இன்று நவீன உலகில் மேலும் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. பின்வட்டார சட்டங்கள், உரிமைகள் மற்றும் அந்தஸ்துகளை பராமரிக்கும் பொறுப்புகளுடன், சமூகத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் பாதிக்கும் பல்வேறு நடவடிக்கைகள், திட்டங்கள் மற்றும் நலத்திட்டங்களை அரசு செயல்படுத்தியுள்ளது. இதன்

மூலம், மாநிலம் அதன் எல்லைகளில் துறைகளின் செயல்பாடுகளை வரையறுக்கும் முறைபாட்டின் அடுத்த கட்டமாக மாறியுள்ளது.

இந்த காலத்தில், நாடுகள் பல்வேறு சமூக, பொருளாதார, மற்றும் கலாச்சார வளர்ச்சியை முன்னெடுத்து, பொதுவாக மக்களுக்கு நலன் மற்றும் சேவைகளை வழங்கும் நோக்குடன் செயல்படுகின்றன. இந்த செயல்பாட்டின் போது, அரசாங்கத்திற்கு பெரிய அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும். அதாவது, அரசின் நலன்புரி நோக்கங்களை நிறைவேற்ற, அதன் அதிகாரங்களை பரிமாறி, பொதுச் செயல்பாடுகளை மேற்கொள்ளக் கூடுதல் அதிகாரங்கள் அவசியமாக்கப்படுகிறது.

இந்த விதமான அதிகாரங்களை கட்டுப்படுத்த மற்றும் ஒழுங்குபடுத்த, நிர்வாகச் சட்டம் உருவானது. நிர்வாகச் சட்டம் என்பது, சமூகத்தின் வளர்ச்சியை நோக்கி, அரசு மேற்கொள்ளும் பல்வேறு நடவடிக்கைகளுக்கு, சட்டத்தின் கீழ் அதிகாரங்களையும், செயல்பாடுகளையும் வரையறுக்கும் வகையில் செயல்படுகிறது. இது, பொது நலனின் செயல்பாடுகளை ஆதரிக்கும் விதமாக, அரசின் அதிகாரங்களை சட்டவிதிகளை பின்பற்றக்கூடிய முறையில் கட்டுப்படுத்துகிறது.

இந்தச் சட்டம், அரசு மற்றும் பொதுமக்களின் இடையே ஒரு திட்டமிடல் மற்றும் தகவல் பரிமாற்றம் நிலைத்திருக்க, அதன் செயல்பாடுகளை சீரான முறையில் உறுதிப்படுத்துகிறது. அதன் மூலம், நிர்வாகச் சட்டம் என்பது மாநிலத்தின் விரிவடைந்த சமூகப் பொருளாதார செயல்பாடுகளின் மற்றும் அதன் அதிகரித்த அதிகாரங்களின் துணை விளைபொருளாகும்.

நிர்வாகச் சட்டத்தின் கருத்து மற்றும் வரையறை

நிர்வாகச் சட்டம் என்பது பொதுச் சட்டத்தின் ஒரு துணைக்குழுவாகும், இது அரசு நிறுவனங்களின் நடவடிக்கைகளை, அதிகாரங்களை, பொறுப்புகளை, உரிமைகளை மற்றும் அவற்றின் செயல்பாடுகளைக் கையாள்கிறது. அது, பொதுவாக, நிர்வாகத்தின் செயல்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்தும் விதமாக, அரசின் அதிகாரம் மற்றும் அதன் பயன்பாட்டை வழிமொழிகின்றது.

இந்தச் சட்டத்திற்கு தெளிவான மற்றும் உறுதியான ஒரு வரையறை வழங்க பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன, ஆனால் எதுவும் பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. இதன் காரணமாக, நிர்வாகச் சட்டம் என்பது ஆளாட்சி அல்லது அரசின் அதிகாரத்தை சரியான முறையில் பயன்படுத்தவும், அதனுடன் கூடிய பொறுப்புகளையும் உரிமைகளையும் தீர்மானிக்கவும் நோக்கிடுகிறது.

ஆஸ்டின் என்ற புகழ்பெற்ற சட்டதியவாளர், நிர்வாகச் சட்டத்தை வரையறுக்கும்போது, இது "இறையாண்மை கொண்ட அதிகாரங்களின் நோக்கங்களையும், அந்த அதிகாரங்கள் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதையும் தீர்மானிக்கின்றது" என்று கூறியுள்ளார். இதில், இறையாண்மை கொண்ட உறுப்பினரின் மன்னர், குறிப்பிட்ட அதிகாரங்களை நேரடியாக பயன்படுத்தும் போது, அது பரவலாக அறியப்படுகிறது. மேலும், கீழ்நிலை அரசியல் அதிகாரிகளின் ஊடாக, அவற்றின் பகுதிகள் மற்றவர்களுக்கு ஒப்படைக்கப்படும்போது, இந்த சட்டம் அதன் முழுமையான செயல்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது.

ஜென்னிங்ஸ் என்ற அறிஞர், நிர்வாகச் சட்டத்தை "நிர்வாக அதிகாரிகளின் நிர்வாகம், அதிகாரங்கள் மற்றும் கடமைகள் தொடர்பான ஒரு சட்டம்" என்று வரையறுத்தார். இதன் மூலம், நிர்வாகச் சட்டம் என்பது, அரசு அதிகாரிகளின் அதிகாரத்தை ஒழுங்குபடுத்தி, அவர்களின் கடமைகளை செயலில் ஒருங்கிணைக்கும் சட்டமாக விளங்குகிறது.

இதனை முழுமையாக புரிந்துகொள்ள, நிர்வாகச் சட்டம் ஒரு நாட்டின் அரசாங்கத்தின் அனைத்து பகுதிகளின் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்தும் மற்றும் சரியான முறையில் செயல்படுத்தும் முக்கிய அமைப்பாக திகழ்கிறது.

நிர்வாகச் சட்டத்தின் தன்மை மற்றும் நோக்கம்

நிர்வாகச் சட்டம் என்பது, வகையறாக ஒரு சட்டமாக மட்டுமே வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இருப்பினும், அது "சொத்துச் சட்டம்", "நிலச் சட்டம்", "தொழிலாளர் சட்டம்" போன்ற சட்டங்களின் பொருளில் ஒரு சட்டம் அல்ல. நிர்வாகச் சட்டம், தனியார் சட்டத்துடன் ஒப்பிடும் போது, பொதுச்

சட்டத்தின் ஒரு கிளையாக உள்ளது. இது அரசாங்கத்தின் கட்டமைப்பு, அதன் செயல்பாடுகள், மற்றும் அதிகாரப் பிரபஞ்சங்கள் போன்றவற்றின் கட்டுப்பாடுகளை ஆராய்கிறது.

நிர்வாகச் சட்டம், "சுற்றறிக்கைகள்", "கொள்கை அறிக்கைகள்", "தீர்மானங்கள்", "குறிப்பாணைகள்" போன்ற தொழில்நுட்ப ரீதியான சட்டங்கள் அல்லாத விஷயங்களை உள்ளடக்குகிறது. இவை, நிர்வாக செயல்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்தும் விதத்தில், அதன் நோக்கமாகின்றன. நிர்வாகச் சட்டத்தின் கட்டுப்பாடு, பொதுச் சட்டத்தின் கீழ் செயல்படும் அரசின் அதிகாரங்களை மட்டுமே பின்பற்றுகிறது. அதனால், இந்த சட்டத்தின் ஆராய்ச்சி "உயர் சட்டம்" மற்றும் "இயற்கை நீதி" போன்ற தத்துவ அடிப்படைகளை கொண்டுள்ளது.

பொதுவாக, நிர்வாகச் சட்டம் என்பது, தனிநபர்களின் உரிமைகளை பாதிப்பதற்குப் பதிலாக, அமைப்புகளின் மற்றும் அதிகார பங்குகளின் நிர்வாகத் திட்டங்களை ஆய்வு செய்யும் சட்டமாக வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இது, அரசு அல்லது நிர்வாக அமைப்புகளின் அதிகாரங்கள், நலன்கள், பொறுப்புகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் என்பவற்றின் தொடர்பில், குறிப்பிட்ட கொள்கைகள் மற்றும் கட்டுப்பாடுகளைத் தொடங்குகிறது.

நிர்வாகச் சட்டத்தின் நோக்கம், சமூகத்தின் பல்வேறு வகையான நிர்வாக அமைப்புகளின் செயல்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக அதிகாரங்களை வழங்கி, அந்த அதிகாரங்களை ஒரு கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைக்க வேண்டும் என்பதாகும். நிர்வாகச் சட்டம் என்பது குறிப்பிட்ட அரசியல், பணியாளர், மற்றும் தனியார் துறைகளின் செயல்பாடுகளை, மேம்படுத்தும் விதத்தில் வழிகாட்டுகிறது. இந்தச் சட்டம், அமைப்புகளின் அரசியல் மேலாண்மையில் ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது.

நிறுவனங்கள் மற்றும் நிர்வாக அமைப்புகள், அவற்றின் செயற்பாடுகளுக்கு கட்டுப்பாடுகளை வகுத்து, அவற்றின் மூலம் அதிகாரப் பிரபஞ்சங்களை அடிப்படையாக கொண்ட நிர்வாகக் கொள்கைகளை உருவாக்கும் வகையில் செயல்படுகின்றன. இதன் மூலம், நிர்வாகச் சட்டம் பொதுவாக அரசு, நிறுவனங்கள், மற்றும் பல்கலைக்கழகங்கள் போன்ற அமைப்புகளின் அடிப்படை அமைப்புகளின் கட்டுப்பாடுகளை முன்வைக்கின்றது.

நோக்கம்:

நிர்வாகச் சட்டத்தின் முக்கிய நோக்கம், அரசின் அதிகாரங்களை ஊக்குவிக்கும் மற்றும் ஒழுங்குபடுத்தும் விதத்தில் அதனை மனித உரிமைகள் மற்றும் சமூக நலன் முன்வைக்கும் வகையில் செயல்படுத்துவதாகும்.

நிர்வாகச் சட்டம் பொதுவாக நிர்வாக செயல்பாடுகளுடன் தொடர்புடைய அனைத்து வகையான அதிகாரப்பூர்வ நடவடிக்கைகளையும் பரிசீலிக்கும் சட்டமாகும். இதில், விதிகள் உருவாக்குதல், தீர்ப்பளிப்பது, அல்லது விதிகள் மூலம் முடிவெடுத்தல் போன்ற முக்கிய நடவடிக்கைகள் அடங்கும். இவை மட்டுமல்லாமல், விசாரணைகள், மேற்பார்வைகள், ஆலோசனைகள் மற்றும் அறிவிப்புகள் போன்ற ஆதிக்கமான செயல்பாடுகளும் இதனுடன் இணைக்கப்படுகின்றன. நிர்வாகச் சட்டம், நிர்வாக நிறுவனங்களை அவற்றின் வரம்புக்குள் கட்டுப்படுத்தி, அவை பொதுமக்களுக்கு திறம்பட சேவைகளை வழங்க உறுதி செய்யும் வழிமுறைகளை உள்ளடக்கியது.

இதன் தொழில்நுட்ப விளக்கம், மறுஆய்வு செயல்முறை எனப்படும், இந்த நிர்வாகச் கட்டுப்பாட்டு முறையின் அடிப்படையாகும். அதனை நோக்கி, நிர்வாகச் சட்டம் பல்வேறு நிர்வாக நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்கிறது, உதாரணமாக, ஹேபியஸ் கார்பஸ், மாண்டமஸ், சான்றிதழ் எழுத்துகள் மற்றும் தடை உத்தரவுகள் போன்றவை. வழக்குகள், தடை உத்தரவுகள் மற்றும் அறிவிப்பு நடவடிக்கைகள் ஆகியவை, நீதிமன்றங்களால் பொதுவாக நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன, அவை சாதாரண நீதித்துறையின் அதிகாரத்தை பயன்படுத்துகின்றன.

நிர்வாகச் சட்டம், உயர்மட்ட நிர்வாக அதிகாரிகளின் செயல்பாடுகளை கவனிக்கின்றது. மேலும், இருபதாம் நூற்றாண்டில், பொதுமக்கள் மற்றும் ஊடகங்கள், நிர்வாகச் செயல்களில் முக்கியமான கட்டுப்பாடுகளாக விளங்கியுள்ளன. பொதுவாக, பொது அதிகாரத்தின் தவறான பயன்படுத்துதலுக்கான தடையாகவும், அதற்கான நீதிமுறைகளையும் நிர்வாகச் சட்டம் வழிகாட்டுகிறது.

நிர்வாகச் சட்டத்தின் முக்கிய குறிக்கோள், அரசாங்கத்தின் நிர்வாக நடவடிக்கைகளின் போது ஜனநாயக பாதுகாப்புகளை உறுதி செய்தலும், நியாயமான விளையாட்டுத் தரங்களை பயனுள்ள மற்றும் திறம்பட நடத்தும் அரசாங்க நடவடிக்கைகளுடன் இணைப்பதாகும்.

நிர்வாகச் சட்டத்தின் முதன்மை கோட்பாடு, அரசாங்க அதிகாரியின் நடவடிக்கைகள் சட்டப்பூர்வமாக செல்லுபடியாகும் தன்மையைத் தீர்மானிப்பதாகும். இதன் மூலம், அந்த அதிகாரியின் செயல்பாட்டிற்கான சட்டப்பூர்வ ஆதாரத்தை அளிக்கும் சட்டம் சரியானதா என்பதை ஆராயப்படுவது முக்கியமாக இருக்கும். இதுவே, அந்த நிர்வாக அதிகாரியின் செயல்பாடுகள் சட்டத்தின்படி சட்டபூர்வமாகத்தான் இருக்க முடியும் என்பதை உறுதி செய்யும்.

அரசியலமைப்புச் சட்டம், குறிப்பாக, எந்த அமைப்பினருக்குத் எந்த வகை அதிகாரத்தை வழங்குவது என்ற கேள்வியில் மையமாக இருக்கும். அது அதிகாரம் வழங்கும் சட்டத்தைப் பற்றி பேசுகின்றது. இதன் காரணமாக, அரசியலமைப்பு மற்றும் நிர்வாகச் சட்டம் முற்றிலும் தொடர்புடையவை, ஏனெனில், நிர்வாகச் சட்டம் அரசியலமைப்பின் கீழ் வருவன ஆகும். நிர்வாகச் சட்டம், அந்த சட்டத்தின் கீழ் அதிகாரம் வழங்கப்பட்ட அரசாங்க அதிகாரிகளின் நடவடிக்கைகளை மட்டுமே பரிசீலிக்கும்.

இது வரிசைப்படுத்துவது முக்கியமாக, ஒரு அரசாங்க அதிகாரி எடுக்கும் எந்தவொரு நடவடிக்கையும், அந்தச் சட்டம் அரசியலமைப்புக்கு முரணாக இருக்குமானால், அந்த நடவடிக்கை செல்லாது என்று அறிவிக்கப்படலாம். இதனால், அந்தச் செயல்பாடுகள் பாதிக்கப்பட்ட நபர், தன் உரிமைகளை மீறப்பட்டு எனில், சட்டபூர்வமாக நிவாரணத்தைப் பெற முடியும்.

இதனால், நிர்வாகச் சட்டம் ஒரு பாதுகாப்பு முறையாக செயல்பட்டு, அரசாங்க நடவடிக்கைகள் சட்டத்தின் கீழ் அமல்படுத்தப்படுவதை உறுதி செய்யும், மற்றும் தனிநபர்களின் உரிமைகள் காப்பாற்றப்படுகின்றன.

சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது ஒரு முக்கியமான கோட்பாடு, இது மக்களுக்கு சேவை செய்யும் போது, அரசாங்கம் அதன் அதிகாரங்களை தன்னிச்சையாக பயன்படுத்தி, சட்டத்தின் அடிப்படையில் நீதிமன்றங்களுக்கு முன் வரும் வழக்குகளை தீர்ப்பதில் பாரபட்சமின்றி, இயற்கை

நீதியை ஆதரிக்க வேண்டும் என்பதை பிரதிபலிக்கிறது. இந்த கோட்பாடு, அதிகாரத்தின் துஷ்பிரயோகம் அல்லது அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தின் தவறான பயன்படுத்துதலை தவிர்க்கிறது. ஆகையால், இந்தக் கட்டுப்பாட்டு விதி, நீதி, மற்றும் பரிந்துரைக்கப்பட்ட சட்டங்களை முன்னிலைப்படுத்தி, எந்தவொரு தீர்ப்பும் நிலையான சட்டங்களை மற்றும் உண்மைகளை அடிப்படையாக கொண்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என உறுதி செய்கிறது.

சட்டத்தின் ஆட்சி, குறிப்பாக, நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்தையும், நிர்வாக அதிகாரிகளின் துஷ்பிரயோகவிலக்குகளை கட்டுப்படுத்தும் பொறுப்பையும் மிக முக்கியமாகக் கருதுகிறது. இந்தக் கட்டுப்பாட்டில், நீதிமன்றங்கள் அனைத்து நிர்வாக நடவடிக்கைகளுக்கும் தகுந்த சட்ட விளக்கங்களை அளிக்க முடியும். ஆனால், நிர்வாக செயல்பாடுகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சட்டத்திற்குள் சரியான விளக்கம் கிடைக்காத பங்கு இருந்தால், அதை உரிய முறையில் விளக்க முடியாது.

இன்றைய சூழலில், நிர்வாகச் செயல்பாடுகள் விரிவடைவதற்கோ, குறிப்பாக தனியார்மயமாக்கல் முன்னேறுவதற்கோ, தனியார் ஒப்பந்தச் சட்டங்களின் கீழ் செய்யப்படுகின்றன. இதில், சில அரசு செயல்பாடுகள் பொதுவாக நிர்வாகச் சட்டத்தைப் புறக்கணித்து, தனியார் ஒப்பந்த சட்டங்களால் பராமரிக்கப்படுகின்றன. அதனால், இவ்வாறு செயல்படும் சூழலில், நீதிமன்றங்கள் அந்த செயல்பாடுகளுக்குத் தீர்மானம் அளிக்க முடியாது என்பதும், பொதுவாக சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் அதன் எதிரொலியாக செயல்படும் நிலையான கட்டுப்பாடுகள் முக்கியமானவை என்பதைப் பின்பற்றுகிறது.

நிர்வாகத் துறையில், அரசு அதிகாரிகள் மக்களின் உரிமைகளை மீறுவதைத் தடுப்பது சட்டத்தின் ஆட்சியின் முக்கிய நோக்கம். ஆகையால், நிர்வாகம், தனது அதிகாரத்தை தவறாக பயன்படுத்தாமல், மக்கள் மற்றும் அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை சரியான முறையில் நடத்த வேண்டும்.

அதிகாரப் பகிர்வு

அதிகாரப் பகிர்வு என்பது அரசாங்க செயல்பாடுகளின் முக்கியத்துவத்தை முன்னிறுத்தும் ஒரு அடிப்படை கோட்பாடாகும். ஒரு நாட்டின் அனைத்து பிரச்சினைகளையும் நாடாளுமன்றத்தால் தீர்மானிப்பது சாத்தியமாகாது, ஏனெனில் பல்வேறு முடிவுகள் எடுக்கப்பட வேண்டியிருக்கும். இதனால், சட்டமன்ற உறுப்பினர்களிடமிருந்து நிர்வாகிகளுக்கு அதிகாரங்களை ஒப்படைப்பது அவசியமாகிறது. அது அவற்றின் செயல்பாடுகளில், குறிப்பாக உடனடி, முக்கியமான முடிவுகள் எடுக்க வேண்டிய நேரங்களில் உதவுகிறது.

அதிகாரங்களை ஒப்படைப்பதற்கான மற்றொரு காரணம், சட்டங்கள் தங்களின் சொற்களில் அனைத்து குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளையும் சரியாக பராமரிக்க முடியாது என்பது ஆகும். சட்டங்கள் பரந்த விளக்கத்துடன் உருவாக்கப்பட வேண்டும், ஏனெனில் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளுக்குள் அவர்கள் பொருந்த முடியாது. எனவே, இந்தக் காரணமாக, சட்டங்களை அமல்படுத்துவதற்கு சில விருப்புரிமைகள் தேவைப்படுகின்றன. இந்த விருப்புரிமைகள், நியாயத்தையும் நிலைத்தன்மையையும் உறுதி செய்யும் வகையில் வரையறுக்கப்பட வேண்டும்.

அதிகாரங்களை ஒப்படைக்கும்போது, பாராளுமன்றம் பொதுவாக எளிதாக முடிவெடுக்க முடியும் என்பதையும், குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப அவற்றின் பயன்பாட்டினைத் தீர்மானிப்பதற்கான சட்ட வழிகாட்டுதல்களையும் உருவாக்குகிறது. இதன் மூலம், பாராளுமன்றம் அல்லது அரசாங்கம், நிர்வாகிகளுக்கு அதிகாரங்களை ஒப்படைக்கும் போது, அவர்களது பொறுப்புகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் குறிப்பிடுகிறது.

இந்தப் படியில், மக்களின் நலன் மற்றும் அரசு செயல்பாடுகளின் நிலைத்தன்மையை உறுதி செய்ய, அதிகாரப் பகிர்வு மிகவும் முக்கியமாகிறது. இதற்காக, அமைச்சரவை, அரசு ஊழியர்கள் அல்லது நீதிமன்றம் போன்ற பல்வேறு அரசு நிறுவனங்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் தங்கள் அதிகாரங்களின் கீழ் செயல்படுகின்றனர்.

நிர்வாகச் சட்டத்தின் தன்மை மற்றும் நோக்கத்தைக் கையாளும் முக்கியமான வழக்குச் சட்டங்கள்:

1. ராம் ஜவயா கபூர் எதிர் பஞ்சாப் மாநிலம், 1955: இந்த வழக்கில், மனுதாரரின் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளதா அல்லது நிர்வாக அதிகாரத்தின் அளவு என்ன என்பது குறித்த தீர்ப்பினை உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கியது. உச்ச நீதிமன்றம், அரசு நடவடிக்கை பிரிவு 19(1)(C) மற்றும் 19(1)(G) ஆகியவற்றை மீறப்படவில்லை என கூறியது. பிரிவு 77/162 இன் கீழ், அதிகாரங்களை பிரித்து, நிர்வாகம், சட்டமன்றம் மற்றும் செயல்பாடுகள் எடுக்கப்பட்ட பிறகு, அரசாங்கத்தின் எஞ்சியிருக்கும் செயல்பாடுகளை குறிக்கிறது.
2. ஆசிஃப் ஹமீத் எதிர் ஜம்மு காஷ்மீர், 1989: இந்த வழக்கில், மாநில அரசுக்கு 'சட்டப்பூர்வ அமைப்பை' அமைப்பதற்கான உத்தரவு பிறப்பிக்க உயர்நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு என்பதை தீர்மானிப்பது குறித்து வழக்கு நடந்தது. வழக்கில், அரசியலமைப்புச் சட்டம் மற்றும் சட்டப்பூர்வ அதிகாரங்கள் மீறாமல், நீதிமன்றம் எந்தவொரு அரசியலமைப்பின் கீழ் உள்ள விஷயங்களையும் வழிநடத்தவோ அல்லது ஆலோசனை வழங்கவோ அனுமதிக்காது என்று கூறப்பட்டது. மேலும், நீதித்துறை மறுஆய்வு ஒரு முக்கிய கருவியாக இருப்பதாகவும், அதிகாரப் பிரிப்பு கடுமையான கருத்து அல்ல என்றும் கூறப்பட்டது.
3. எம்.பி. நிலை எதிர் பரத் சிங்: இந்த வழக்கில், உயர்நீதிமன்றத்தின் உத்தரவை உச்ச நீதிமன்றம் உறுதி செய்து, சட்டத்தின் 3(1)(B) அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானதாக நிரூபிக்கப்பட்டது. எந்தவொரு நடைமுறை பாதுகாப்புகளும் இல்லாமல், ஒரு நபரை வாழ்வாதாரத்திற்கு எந்த வழியையும் இல்லாமல் ஏழையாக மாற்றக்கூடிய இடத்தில் அடைக்க முடியும் என்று கூறப்பட்டது, இது அரசாங்கத்திற்கு மிகப்பரந்த விருப்புரிமையை அளித்தது. இது இயற்கை நீதியின் கொள்கைகளை மீறியது எனவும், சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் பிரிட்டிஷ் பொதுச் சட்ட அமைப்புடன் தொடர்புடைய கேள்விகள் விரிவாக ஆராயப்பட்டது.

தீர்மானம்: இந்த வழக்குகளில், நிர்வாகச் சட்டத்தின் இயல்புகளையும், நீதிமன்றங்களின் செயல்பாடுகளையும், நிர்வாக அதிகாரங்களின் வரம்புகளையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அந்த வழக்குகள், நிர்வாக நடவடிக்கைகள், அதிகாரப் பிரிப்பு மற்றும் நிர்வாகத் துறையின் வரம்புகள் குறித்த கேள்விகளை முழுமையாக விளக்குகின்றன.

கோவிந்த் சாகன் லால் படேல் எதிர் APM கமிட்டி AIR 1976 SC 263:

இந்த வழக்கு, குஜராத் வேளாண் விளைபொருள் சந்தைச் சட்டம், 1964-ன் பிரிவு 6(5)-ன் கீழ் வெளியிடப்பட்ட அறிவிப்பின் சட்டத்தின்படி, கூடுதல் வகை வேளாண் விளைபொருட்கள் (இஞ்சி மற்றும் வெங்காயம் போன்றவை) குறித்து வெளிப்படுத்தப்படும் அறிவிப்பின் பதிப்பு முறையை விவரிக்கின்றது. இந்த வழக்கில், இத்தகைய அறிவிப்புகள் அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் மட்டுமல்ல, உள்ளூர் மொழியிலும் (குஜராத்தி செய்தித்தாளில்) வெளியிடப்பட வேண்டுமா என்பது முக்கிய பிரச்சினையாக அமைந்தது.

சட்டமன்றத்தின் நோக்கத்தின் அடிப்படையில், இதை கட்டாயமாக அல்லது அடைவரிமையாக வகைப்படுத்துவது முக்கியமாகும். இதன் போது, "சிலை கட்டாயமா அல்லது அடைவரிமையா என்பது சட்டமன்றத்தின் நோக்கத்தைப் பொறுத்தது, அது வெளிப்படுத்தப்படும் மொழியைப் பொறுத்தது அல்ல" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில், உள்ளூர் செய்தித்தாளில் வெளியிடுவது கட்டாயமாக இருந்தது. இதன் விளைவாக, வர்த்தகர்கள், விவசாயிகள் மற்றும் பொதுமக்களுக்கு அவர்களது உரிமைகளைப் பாதுகாக்குவதற்கான வாய்ப்புகளை வழங்க வேண்டிய அவசியம் இருந்தது, ஏனெனில் அறிவிப்பின் போதுமான விளம்பரம் மற்றும் ஆய்வுக்குழுவின் பற்றாக்குறை காரணமாக, அவர்களின் உரிமைகள் பாதிக்கப்பட்டதாகும்.

நீதிமன்றம் குறிப்பிடுகிறது, OG (அதிகாரம் அரசிதழ்) விட செய்தித்தாளில் வெளியிடுவது பொதுமக்களின் அதிக கவனத்தை ஈர்க்கும் என்பதால், இது முக்கியமாகும். "நிர்வாகச் சட்டம், இந்தப் பதம் குறிப்பிடுவது போல, நிர்வாக நிறுவனங்களின் அதிகாரங்கள் மற்றும் நடைமுறைகளை நிர்வகிக்கும் சட்டத்திற்கு மட்டுமே" என்று பேராசிரியர் கே.சி. டேவிஸ்

கூறுகிறார். இது நிறுவனம் வழியாக உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களை, குறிப்பாக வழக்கறிஞர்களின் புரிதலுக்கு அப்பாற்பட்டவை எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

நீதித்துறை, அரசாங்கத்தின் மூன்றாவது உறுப்பினராக செயல்படுகிறது, மற்ற இரண்டு உறுப்பினர்கள் சட்டமன்றம் மற்றும் ஆட்சித்துறையாக உள்ளன. நீதித்துறை, சட்டங்களுக்கு விளக்கம் அளிப்பதும், அரசமைப்பை பாதுகாப்பதையும் அதன் பணியாகக் கொண்டிருக்கின்றது. நீதித்துறை, தனி மனித உரிமைகள் மற்றும் அரசின் மீறல்களில் இருந்து பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கான முன்மாதிரியையும் நிரூபிக்கின்றது. மேலும், இந்தியா போன்ற கூட்டாட்சி அரசுகளுக்கு, மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கிடையே எழும் அதிகார வரம்பு கருத்துவேறுபாடுகளுக்குத் தீர்வு காண்பது மிகவும் முக்கியமாக இருக்கின்றது.

சுதந்திரமான மற்றும் பாகுபாடற்ற நீதித்துறை உருவாக்கம், நாகரிக அரசின் செயல்பாட்டுக்கு அடிப்படை தேவை என்பதுடன், இந்த வழக்கு நமது சட்ட அமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குகிறது.

இந்திய நீதித்துறையின் பரிணாம வளர்ச்சி

பண்டைய இந்தியாவில் நீதிமுறையமைப்பு

இந்தியா பல்வேறு இனங்கள், பண்பாடுகள், மொழிகள் மற்றும் அரசியல் அமைப்புகளைக் கொண்ட ஒரு மாநிலம். பண்டைய இந்தியாவில், அரசின் சட்டம் மற்றும் நீதியியல் நடைமுறை எந்த ஒரு தனியான ஆட்சித் துறையிலிருந்து பிரிக்கப்படவில்லை. வேதகாலத்தில், குடும்பத் தலைவனின் அதிகாரம் மன்னர்களின் வரையறைகளிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தது. குறிப்பாக கிராமங்களில், குலவகைகளின் மற்றும் இனக்குழுக்களின் சட்டப் பணிகள் அடிப்படையாக இருந்தன. மன்னர்களின் செயல்பாடுகள் பெரும்பாலும் நீதிமுறையின் அடிப்படையாக இருந்தது, அதாவது, அவர்களின் வார்த்தையே சட்டமாகவும், இறுதி தீர்ப்பாகவும் இருந்தது.

கிராமத்துறையின் சட்டம்

பண்டைய இந்தியாவில், கிராமப் பகுதிகளில் வழக்குகள் சாதி அமைப்புகள் மற்றும் உள்ளாட்சி நிர்வாக அமைப்புகளின் கீழ் தீர்க்கப்பட்டன. முறைபடுத்தப்பட்ட நீதிமுறை

இல்லாததால், மிக தீவிரமான வழக்குகள் மட்டுமே அரசவையின் பார்வைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. குற்றவாளிகளை தண்டிக்க கடுமையான முறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. கூரிய சோதனைகள் போன்றவை, குற்றவாளியின் குற்றத்தை நிரூபிப்பதற்கான வழி ஆக இருந்தது. தண்டனைகள் கடுமையாக இருந்தன, மேலும் அவற்றை பரிகாரம் அல்லது குறைபாடுகளை நீக்குவது குறித்த வழிமுறைகள் இல்லை.

ஸ்மிருதி குற்றச்சாட்டுகள்

பண்டைய இந்திய சட்ட அமைப்புகளில், பிராமணர்கள் அதிகப்படியான தாக்கத்தை உடையவர்கள் என்ற நிலையில், அவர்களுக்கு விதிவிலக்கு வழங்கப்பட்டது. அவற்றில், அவர்களுக்கு உடல் ரீதியான துன்புறுத்தல்கள், தலையை துண்டித்தல், அல்லது மரண தண்டனை போன்ற கடுமையான தண்டனைகள் விதிக்கப்படவில்லை. மற்றவர்கள், குறிப்பாக ஒடுக்கப்பட்ட சாதி மக்களுக்கு, அதிகப்படியான தண்டனைகள் அளிக்கப்பட்டன. மேலும், சாதி அடிப்படையிலான தொழில்கள் மாற்றப்படுவது என்பது மிகக்கோடையான குற்றமாக கருதப்பட்டது.

அசோகப் பேரரசு மற்றும் புத்த பேரரசுகள்

அசோகப் பேரரசு போன்ற புத்த பேரரசுகள், ஸ்மிருதி முறைமைகளை புறக்கணித்துப் புதிய வழிமுறைகளை அறிமுகப்படுத்தின. அசோகரின் ஆட்சியில், கொடிய தண்டனைகள் நீக்கப்பட்டன, மேலும் அவரது அதிகாரிகள் கைதிகளை மிகவும் மனிதாபிமானமான முறையில் கையாள வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்பட்டது.

இடைக்கால இந்தியாவில் முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்கள்

இடைக்கால இந்தியாவில், முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்கள் குறிப்பிட்ட தனித்தன்மையுடன் செயல்பட்டனர். அவர்கள் தமது ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்த பெரும்பாலான மக்களிடம் முஸ்லீம் அல்லாதவர்களாக இருந்தனர். முஸ்லீம் வழக்குகளில், இஸ்லாமிய சட்டங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு, முஸ்லீமல்லாதவர்களின் சமூக மற்றும் மத பிரச்சனைகளில் தலையிடாமல் இருந்தனர். இது கிராமப்புற பாரம்பரிய விசாரணை முறையை ஏற்றுக்கொள்ளவும் உதவியது.

சட்டத்தின் நிலை

பண்டைய மற்றும் இடைக்கால இந்தியாவில், சட்டத்தின் ஆட்சி கெட்ட வழக்குகளுக்கே உட்பட்டிருந்தது. அரசுகளின் ஆட்சியில், வர்க்க ரீதியான ஆதிக்கம் மற்றும் சீரற்ற சட்டம் அதிகம் இருந்தது. ஸ்மிருதிகள் மற்றும் சட்ட வழிகாட்டிகள், பொதுவாக ஆட்சியில் உள்ள பிராமணர்களின் கருத்துக்களையும், அவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கக்கூடிய அடிப்படையையும் திடமாகக் கொண்டு இருந்தன.

இந்த பரிணாம வளர்ச்சியில், இந்திய நீதித்துறை நிலையான சட்ட அமைப்புகளின் பக்கவாட்டில் கட்டமைக்கப்பட்டது, இப்போது சமுதாயத்தில் வழி காணும் சரியான நடத்தை மற்றும் பொதுவான சீருடலை அளிக்கின்றது.

இடை கால இந்தியாவில் நீதித்துறை அமைப்பு

இடை கால இந்தியாவின் ஆட்சியாளர்கள், பொதுவாக, நீதித்துறை நிர்வாகத்தை குறிக்கொண்டு அரசின் உயர்ந்த அதிகாரப்பூர்வங்களைக் கையாள்ந்தனர். இங்கு, சுல்தான் அல்லது சுல்தானி ஆட்சியாளர்கள் அவர்களுக்குரிய அதிகாரத்தைக் கொண்டு நீதி நிர்வாகத்தைப் பின்பற்றினர். இந்தப் பணி பல்வேறு நிலைகளில் பங்குபற்றிய அதிகாரிகளால் செய்யப்பட்டிருந்தது, அவை பின்வருமாறு: திவான்-இ-குவாசா (நடுவர்), திவான்-இ-மசலிம் (அதிகாரத்துவத்தின் தலைவர்), மற்றும் திவான்-இ-ரியாசத் (தலைமை தளபதி). இடைக்கால இந்தியாவின் நீதித்துறை அமைப்புகள் பெரும்பாலும் அரசின் நிர்வாக அமைப்புகளின் கீழ் இருந்தன, எனவே, இவை தத்துவாதாரமாகவே அரசியலிலும், நிர்வாகத்திலும் இரட்டையாக செயல்பட்டன.

சுல்தானின் தலைநகரில் முக்கியமான நீதிமன்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த நீதிமன்றங்கள் பொதுவாக, அரசின் தலையீடு இல்லாமல் செயல்படவில்லை; அனைத்தும் அரசின் மேலாண்மையின் கீழ் இருந்தன. நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பு நகரம், மண்டலம், மாவட்டம், பர்கானா (வட்டம்) மற்றும் கிராமம் ஆகிய பகுதிகளின் அடிப்படையில் வரையறுக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு, அரசின் சட்டங்கள் மற்றும் நீதியின் நிர்வாகத் தன்மைகள் பகுதிநேரத்தில் பிரிக்கப்பட்டு செயல்பட்டன.

அதிகபட்சமாக, மன்னர் நீதிமன்றம், மேல்முறையீட்டு உச்ச நீதிமன்றம் (திவான் - அல் - மசாலிம்), குடிமையியல் வழக்குகளுக்கான உச்ச நீதிமன்றம் (திவான் - இ - ரியாசத்) போன்ற ஐந்து முக்கிய நீதிமன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இந்த நீதிமன்றங்கள் பெரும்பாலும் அரசின் வல்லுநர்களால் நடத்தப்பட்டன. மன்னர் நீதிமன்றம், சுல்தானால் தலைமையிலான நீதிமன்றமாக செயல்பட்டது, இது அதிகாரவரம்பானது மற்றும் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாகவும் இரட்டையாக இருந்தது. இதில் முப்தி (சட்ட வல்லுநர்) என்ற சட்ட ஆலோசகர்கள், சுல்தானுக்கு வழிகாட்டியுள்ளார்கள்.

திவான்-இ-மசாலிம் மற்றும் திவான்-இ-ரியாசத் ஆகிய நீதிமன்றங்கள் தேசதுரோக வழக்குகளை மற்றும் மேல்முறையீட்டு வழக்குகளை விசாரித்தன. இவை, சுல்தானின் கீழ் இருந்தாலும், சுல்தான் தனிப்பட்ட முறையில் குற்றவியல் வழக்குகளுக்கே மட்டுமே கலந்து கொண்டார். சுல்தான் இல்லாத போதிலும், குவாசி-உல்-குசாட் எனும் அரசின் நீதிமன்ற தலைமை அலுவலர் அவற்றை நடத்தின. பின்னர், சத்ரே ஜகான் என்ற புதிய பதவி உருவாக்கப்பட்டு, நீதித்துறையின் உண்மையான தலைமை அலுவலராக செயற்பட்டது.

சத்ரே ஜகான் மற்றும் தலைமை நீதிபதி நீதிமன்றங்கள், பல ஆண்டுகள் தனித்தே இயங்கி வந்தன. இது, அலாவுதீன் கில்ஜி ஆட்சியின் போது இணைக்கப்பட்டது. தலைமை நீதிபதி நீதிமன்றம் குடிமையியல் மற்றும் குற்ற வழக்குகளை கையாள்ந்தது. இதில் திறமையான, நேர்மையான, மதிக்கப்பட்ட உதவி நீதிபதிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். முப்தி, பண்டிட் மற்றும் மொக்டாசிப் போன்ற அரசுப் பணி அதிகாரிகள், இந்த நீதிமன்றத்துடன் இணைந்திருந்தனர்.

திவான்-இ-ரியாசத் பெரும் தேசதுரோக வழக்குகளை விசாரிக்கும் நீதிமன்றமாக இருந்தது. இதன் கீழ், மிக மிக முக்கியமான வழக்குகள் விசாரிக்கப்பட்டன. இந்த அமைப்பு, அரசின் அதிகாரம் மற்றும் சட்டத்தின் கீழ் மக்கள் விரோதமான செயல்களை தடுக்கவும், வழக்குகளை நீதிமுறையில் சமர்ப்பிக்கவும் வற்புறுத்தியது.

இவ்வாறு, இடைக்கால இந்தியாவின் நீதித்துறை அமைப்புகள் சுல்தான் ஆட்சியிலிருந்து மேற்கொள்ளப்பட்ட சட்ட மற்றும் நிர்வாக சட்டங்களைப் பின்பற்றும் ஒரு வலுவான அமைப்பாக இருந்தது.

நவீன இந்தியாவில் நீதித்துறை அமைப்பு

கிழக்கிந்திய கம்பெனி 1600-ஆம் ஆண்டில் முதலாம் ராணி எலிசபெத்தினின் சாசன சட்டம் மூலம் பதிவு செய்யப்பட்டது. இந்த சட்டத்தின் மூலம், கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள தேவையான ஒழுங்கு முறைகள் மற்றும் அங்கீகாரம் அரசினால் அளிக்கப்பட்டது. மதராஸ் நிர்வாகத்தின் தொடர்பாக 1661-ஆம் ஆண்டில் சாசன சட்டம் மூலம் ஒரு ஆளுநர் மற்றும் ஒரு குழுவின்மை நியமித்து, அவர்கள் வழக்குகளை விசாரிப்பதற்கான அதிகாரம் பெற்றனர். இதன் மூலம், கிழக்கிந்திய கம்பெனி மதராஸ் பகுதியில் ஒரு ஆளுகை சக்தியாக உரிய அடிப்படையில் உள்ளூர் நீதி நிர்வாக முறையை பின்பற்றுவதாக இருந்தது. இங்கிலாந்து சட்டத்தின் கீழ் ஆளுநரும் அவரது குழுவும் குடிமையியல் மற்றும் குற்ற வழக்குகளை தீர்மானிப்பதற்கான அதிகாரம் கொண்டனர். இதனால், உள்நாட்டு வழக்குகளில் உள்ளூர் பாரம்பரிய முறைகளே பின்பற்றப்பட்டன.

கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கீழ் நடைபெறும் நீதி விசாரணைகள் பாக்ஸ் க்ராப்ட் ஆளுநராக இருந்த போது 1665-ஆம் ஆண்டில் அசென்டினா வழக்குடன் தொடங்கின. பின்னர் 1678-ஆம் ஆண்டு ஸ்டிரெய்ன்ஷாம் மாஸ்டர் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டு, மதராஸ் நீதிமன்ற அமைப்பின் மறுசீரமைப்புக்கு வழிகாட்டினார். இந்த மறுசீரமைப்பின் மூலம், ஆளுநர் மற்றும் அவருடைய குழுவும் உயர் நீதிமன்றத்தின் உறுப்பினர்களாக செயல்படின. ஆங்கிலம் இந்த நீதிமன்றத்தில் அதிகாரபூர்வ மொழியாக அறிவிக்கப்பட்டது. 1683-ஆம் ஆண்டில், கடல் குற்றங்களை விசாரிக்க கடற்படை நீதிமன்றம் நிறுவப்பட்டது.

1687-ஆம் ஆண்டில், சாசன சட்டம் மதராஸ் மாநகராட்சி அமைப்பதற்கும், மேயர் நீதிமன்றம் இணைக்கப்படுவதற்கும் வழிவகுத்தது. இதன் மூலம், மதராஸ் நகரத்தில் ஒரு முழுமையான நீதிமன்ற அமைப்பு உருவானது. இதோடு, பம்பாயின் நீதித்துறை அமைப்பும் 1668-

ஆம் ஆண்டு சாசன சட்டத்தின் மூலம் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. 1672-ஆம் ஆண்டில், பிரகடனத்தின் மூலம் ஆங்கில சட்டம் பம்பாயில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பம்பாயின் நீதிமன்றம் குடிமையியல், குற்றவியல் மற்றும் நிரூபிப்பு வழக்குகளில் அதிகாரம் பெற்றது.

சாத்தியமான வழக்கு விசாரணைகளை விரைவாக முடிக்க 1718-ஆம் ஆண்டில் புதுப்பிக்கப்பட்ட பம்பாய் நீதிமன்றம், வாரத்திற்கு ஒருமுறை கூடனாலும், துரிதமான விசாரணைகளுக்கும் பாகுபாடற்ற தீர்ப்புகளுக்கும் புகழ் பெற்றது. ஆனால், 1690-ஆம் ஆண்டில் ஜரோப்பிய மாலாயர் கடற்படை தளபதி சித்தி யாக்கூபின் படையெடுப்பால் பம்பாய் நீதிமன்றம் கலைக்கப்பட்டது.

இதன்படி, கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கீழ், மதராஸ் மற்றும் பம்பாயில் நீதித்துறை அமைப்பு அவற்றின் சாசன சட்டங்களின் மூலம் நிலையானது. இவை, அந்தகாலத்தின் சட்ட அமைப்புகளையும், அந்தநேர சட்டச் செயல்பாடுகளையும் பிரதிபலிப்பதாகக் கருதப்படுகின்றன.

கல்கத்தா மாகாணத்தில் நீதித்துறை அமைப்பு

கல்கத்தா மாகாணத்தின் தொடர்பாக, கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஆளுநருக்கும், அவருடைய ஆட்சிக் குழுவுக்கும் நீதித்துறை அதிகாரங்களை வழங்கியது. இந்த நிலவரம், முதலில் முகலாய நாட்டின் நீதித்துறை நிர்வாக முறையை பின்பற்றியது. கிழக்கிந்திய கம்பெனி, குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளின் தீர்ப்புகளை முகலாயா நீதிமன்ற முறைகளை பின்பற்றக் கண்டது. இந்த வழக்குகள், மாவட்ட ஆட்சியரின் மூலம் மூன்றாம் நடுவர் தீர்ப்பாயத்திற்கு பரிந்துரைக்கப்பட்டு, பாஜ்தாரி நீதிமன்றம் தலைமையில் விசாரிக்கப்பட்டன. கல்கத்தா நீதித்துறை நிர்வாகத்தில் மாவட்ட ஆட்சியர் மிக முக்கியப் பங்கு வகித்தார், அவர் தனது அலுவலகத்தை குடிமையியல், குற்றவியல் மற்றும் வருவாய் வழக்குகளை விசாரிக்கும் அமைப்பாக அமைத்தார். இந்தியாவின் மற்ற பகுதிகளிலும், சாசன சட்டம் 1687-ஆம் ஆண்டில் மதராஸ் மாகாணத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதே நேரத்தில் 1726-ஆம் ஆண்டில், இந்தச் சட்டம் மூன்று மாகாணங்களிலும் ஒவ்வொரு மேயர் நீதிமன்றத்தை அமைத்தது. 1753-ஆம் ஆண்டில் சாசன

சட்டம், 1726-ஆம் ஆண்டு சட்டத்தை மேலும் சீர்த்திருத்தம் செய்தது. இதன் மூலம், ஐந்து முக்கிய நீதிமன்றங்களை நிறுவியதாகும். அவை, கோரிக்கைகள் நீதிமன்றம், மேயர் நீதிமன்றம், குடியரசுத்தலைவர் நீதிமன்றம், ஆட்சிக்குழு கொண்ட நீதிமன்றம் மற்றும் அரசர் தலைமையிலான நீதிமன்றம் ஆகும்.

இந்திய நீதித்துறையின் மற்றொரு முக்கியமான வளர்ச்சி 1772-ஆம் ஆண்டில் வாரன் ஹேஸ்டிங்கின் முயற்சியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவர், நீதித்துறை நிர்வாகத்தை ஒழுங்கு செய்யும் திட்டத்தை உருவாக்கி, மாகாண நீதிமன்றங்களை சீரமைத்தார். 1780-ஆம் ஆண்டுகளில், அவர் மாகாண நீதிமன்றங்களை மேலும் ஆழமாக சீரமைத்து, இந்திய நீதித்துறையின் முன்னேற்றத்திற்கு முன்னுரிமை அளித்தார்.

இதனால், இந்தியாவில் நீதித்துறை அமைப்பு விரிவடைந்து, பல்வேறு மாற்றங்களின் மூலம் வளர்ந்து, அதிகாரம் மற்றும் செயல்திறன் என்ற இரண்டு மாறுநிலைகளில் முன்னேறியது. காலனி ஆட்சிக் காலத்தில் இந்திய நீதித்துறையில் ஏற்பட்ட மேம்பாடுகள்

காலனி ஆட்சியில் இந்திய நீதித்துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மிக முக்கியமான மேம்பாடுகளில் ஒன்று உள்ளூர் சட்டங்களை தொகுத்தல் ஆகும். முதலாவது கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் இந்து சட்டங்களை தொகுத்துச் சேர்க்க காரணமானவர். அவரது முயற்சிகளின் அடிப்படையில், இந்தியாவில் நீதித்துறை நிர்வாகம் வலுப்பெற்றது. இதனை தொடர்ந்து கார்ன் வாலிஸ் சட்டத் தொகுப்பை உருவாக்கினார், இது இந்தியாவில் மற்றொரு முக்கியமான சட்டத் தொகுப்பாக அறியப்படுகிறது. மேலும், இஸ்லாமிய சட்டங்களும் தொகுக்கப்பட்டு, நீதிமன்றங்களில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

1773-ஆம் ஆண்டில், கல்கத்தாவில் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டதன் மூலம், ஒரு உச்ச நீதிமன்ற நீதி நிர்வாக அமைக்க மன்னருக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. இதன் பின்னர், 1774-ஆம் ஆண்டு சாசன சட்டம் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்புகளை விரிவாக்கியது. எனினும், மதராஸ் மற்றும் பம்பாய் உச்ச நீதிமன்றங்கள் உடனடியாக

நிறுவப்படவில்லை. மதராஸ் உச்ச நீதிமன்றம் 1801-ஆம் ஆண்டு, பம்பாய் உச்ச நீதிமன்றம் 1824-ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது.

1793-ஆம் ஆண்டில், கார்ன் வாலிஸ் 'சட்ட விதிகள் தொகுப்பு' ஒன்றினைத் தயாரித்து, அதை 'கார்ன்வாலிஸ் சட்டத் தொகுப்பு' எனப் புகழ்பெற்றது. இந்த சட்டத் தொகுப்பு குடிமை மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளுக்கான இரு விசாரணை முறைகளையும் கையாள்வதாக இருந்தது. அவர் குடிமையியல் நீதிமன்றங்களை அங்கீகரித்து, நீதிமன்றக் கட்டணங்களை ஒழித்து, குற்றவியல் நீதிமன்றங்களில் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டார்.

1807-ஆம் ஆண்டில், வங்காளத்தின் கவர்னர் ஜெனரலாக பதவியேற்ற மின்டோ பிரபு, பல்வேறு நீதிமன்றங்களின் அதிகாரங்களையும், அதிகார வரம்பினையும் அதிகரித்து, இந்திய நீதித்துறையின் வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கினை வகித்தார். 1813-ஆம் ஆண்டில், ஹாஸ்டிங்க்ஸ் பிரபு கவர்னர் ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் நாட்டின் குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் நீதித்துறை நிர்வாகத்தில் மேலும் பல சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தினார்.

இந்த நேரத்தில், நீதிமன்றங்களில் நிலவும் சிவப்பு-நாடா முறையைத் தடுக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. இவரைத் தொடர்ந்து, பெண்டிங் பதவியேற்றார். அவர் இந்தியாவில் நீதித்துறை நிர்வாகத்தை மறுசீரமைத்து, முக்கியமான தொகுதிகளை புதுப்பித்தார். மாகாண மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்களை மூடி, அப்பணிகளை மாவட்ட நடுவர் நீதிமன்றங்களுக்கு மாற்றினார்.

1834-1861-ஆம் ஆண்டுகளில், இங்கிலாந்து மன்னர் நீதிமன்றம் மற்றும் இந்தியாவில் கம்பெனி நீதிமன்றம் இரு தனித்தனி அதிகார வரம்புகளுடன் இரட்டை நீதி அமைப்பை உருவாக்கியது. இது இந்திய நீதித்துறையின் தனித்துவமான வளர்ச்சிக்கான அடிப்படையாக அமைந்தது.

இந்திய உயர் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் அதன் வளர்ச்சி

இந்திய உயர் நீதிமன்றங்கள் 1861-ஆம் ஆண்டு இந்திய உயர் நீதிமன்ற சட்டம் மூலம் அமைக்கப்பட்டன. இதன் மூலம், கல்கத்தா, மதராஸ், பாம்பாய் ஆகிய நகரங்களில் நீதி வழங்கும்

அதிகாரம் கொண்ட உயர் நீதிமன்றங்களை அமைக்க மன்னருக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. இது இந்தியாவின் நீதித்துறை அமைப்பில் ஒரு முக்கிய மாற்றம் ஆகும், ஏனெனில் இதனால் உச்ச நீதிமன்ற முறையை ஒழித்து, உயர் நீதிமன்றங்களின் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்த அமைப்பை இந்தியாவில் உயர் நீதிமன்றங்களின் தோற்றமாகக் கருதுகிறோம், இது உச்ச நீதிமன்றத்தின் செயல்பாடுகளை நகர நிலைகளில் நிலைத்துவைத்தது.

1935-ஆம் ஆண்டில், இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், இந்திய உயர் நீதிமன்றங்களின் தன்மை மற்றும் அதிகார வரம்பில் முக்கியமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. இந்த மாற்றங்கள், உயர் நீதிமன்றங்களின் செயல்பாடுகளை மேலும் விரிவாக்கி, அவற்றின் அதிகாரத்தை பரவலாக்கியன. இந்தியா விடுதலை பெற்ற பின்பு, அரசமைப்பு ஏற்கப்பட்டதும், பஞ்சாப், அசாம், ஒடிசா, ராஜஸ்தான், திருவாங்கூர், மைசூர் மற்றும் ஜம்மு-காஷ்மீர் போன்ற மாநிலங்களில் ஏழு புதிய உயர் நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட்டன. பின்னர், மற்ற மாநிலங்களிலும் உயர் நீதிமன்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

இந்திய அரசமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்தபின், ஏற்கெனவே இயங்கிய உயர் நீதிமன்றங்கள் அங்கீகாரம் பெற்றன. இதன் மூலம், அனைத்து மாநிலங்களும், ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளும் உயர் நீதிமன்றம் பெறும் வகையில், ஒவ்வொரு மாநிலம் அல்லது ஒரு சில பகுதிகள் இணைந்து உயர் நீதிமன்றங்களை நிறுவ நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது.

1976-ஆம் ஆண்டு, 42-வது அரசமைப்பு திருத்தச்சட்டம், உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பில் பெரிய மாற்றங்களை கொண்டு வந்தது. இத்தரம், நீதித்துறை அமைப்பில் அதிக முறைமை மற்றும் வகைப்படுத்தப்பட்ட செயற்பாடுகளை உருவாக்கியது.

இவ்வாறாக, இந்திய நீதித்துறை அமைப்பில், ஆரம்ப காலத்தில், கல்கத்தா, சென்னை மற்றும் பம்பாய் என மூன்று உயர் நீதிமன்றங்களே இருந்தன. ஆனால், சுதந்திரம் பிறகு, சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்கு விதிகளின் மட்டத்தில் மட்டுமல்லாமல், உயர் நீதிமன்றங்கள் அமைப்பிலும், அதிகார வரம்பிலும் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. இதன் மூலம், உயர்

நீதிமன்றங்கள் தங்களின் சுதந்திரத்தையும், பாகுபாடற்றத் தன்மையையும் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டன.

இந்திய அரசமைப்பின் நடைமுறைக்கு வருவதற்குப் பிறகு, உயர் நீதிமன்றங்கள் நாடு முழுவதும் குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளை விசாரிப்பதற்கான நிலையான அசல் மற்றும் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்களாகும். இவை, மேலும், அரசமைப்பின் பாதுகாவலர்களாகவும், அதன் விதிகளையும் பொருள் விளக்கங்களையும் உறுதிப்படுத்தும் அதிகாரம் கொண்டதாகவும் செயல்படுகின்றன.

இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் அதன் பரிணாமம்

இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1935 என்பது இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தின் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான மைல்கல் சட்டமாகும். இந்த சட்டம் இந்திய அரசாங்க அமைப்பை மாற்றுவதற்கான முதன்மை முயற்சியாக விளங்குகிறது. இதில், இந்தியாவில் ஒற்றையாட்சி முறையிலிருந்து கூட்டாட்சி முறைக்கு மாறிய காலத்தில், ஒரு கூட்டாட்சிமுறை சார்ந்த நீதிமன்றம் அமைக்கும் தேவையே அதிகரித்தது. அதனூடே, 1937-ஆம் ஆண்டில் இந்த கூட்டாட்சிமுறை சார்ந்த நீதிமன்றம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்த நீதிமன்றம், ஒரு தலைமை நீதிபதியையும் மற்றும் ஆறு நீதிபதிகளையும் கொண்டிருந்தது. இந்த நீதிமன்றம் 1950-ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவின் உச்ச நீதிமன்றமாக மாறியது, அதன் மூலம் இந்திய நீதித்துறை புதிய பரிமாணம் அடைந்தது.

இந்த 12 ஆண்டுகளின் குறுகிய காலத்தில், கூட்டாட்சிமுறை சார்ந்த நீதிமன்றம் இந்திய சட்ட வரலாற்றில் அழியாத விளைவுகளைப் பிறப்பித்தது. இது தேசிய அதிகார வரம்பை கொண்ட முதல் நீதிமன்றமாக விளங்கியது. இதில் இருந்த நீதிபதிகள், சுதந்திரம், நேர்மை மற்றும் பாகுபாடற்ற விசாரணை ஆகிய மரபுகளை பெற்று, இந்திய நீதிமன்றங்களில் ஒரு வலிமையான அடிப்படையை ஏற்படுத்தினர். இந்த நீதிமன்றம், 1726 மற்றும் 1883-ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் பிரபுக்களின் நீதிமன்ற மேலவை (PRIVY COUNCIL) வகித்த பங்கையும் முக்கியமாகக் கூறுகிறது. இந்த காலகட்டத்தில், அந்த மேலவை இந்திய நீதித்துறை முறைக்கு அடிப்படையான

கோட்பாடுகளை வழங்கியது, இது இன்று வரை இந்திய நீதிமன்றங்களில் வழிகாட்டியாக இருக்கின்றது.

இந்திய சுதந்திரம் பெற்ற 1947-ஆம் ஆண்டு, இந்திய அரசியல் அதிகாரம் மாற்றப்பட்டபோது, நாட்டில் தனித்த, சுதந்திரமான நீதித்துறை அமைப்பின் அவசியம் உணரப்பட்டது. இதன் பிரேரணையாக, 1949-ஆம் ஆண்டில் பிரபுக்கள் நீதிமன்ற மேலவை ஒழிப்பு, கூட்டாட்சிமுறை சார்ந்த நீதிமன்ற அதிகார விரிவாக்க சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. இதன் மூலம், இந்திய கூட்டாட்சிமுறை சார்ந்த நீதிமன்றம், நாட்டின் உயர்ந்தபட்ச நீதி அதிகாரமாக வலுவடையும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது.

1950-ஆம் ஆண்டு, இந்திய அரசமைப்பு அமலுக்கு வந்த பிறகு, அரசமைப்பு உறுப்பு 124 பிரிவின் கீழ், இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் நிறுவப்பட்டது. இது உச்ச நீதிமன்றத்தை தேசிய நீதிமன்றமாக வலுப்படுத்தியது, மற்றும் அதன் அதிகாரத்தை விரிவாக்கியது. இதன் மூலம், இந்திய நீதிமன்ற அமைப்பு மெதுவாகவும், படிப்படியாகவும் பரிணாமம் அடைந்தது. இந்த பரிணாமத்தின் மூலம் இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் தனது செயல்பாடுகளை சிறப்பாக முன்னேற்றி, அரசியலமைப்பு, சட்டம் மற்றும் நீதியுடன் ஒத்துழைத்தது.

இந்த பரிணாமம், இந்திய நீதிமன்ற அமைப்பின் நிலையான வளர்ச்சிக்கு ஒரு முக்கிய அடுத்த கட்டமாக விளங்குகிறது, இது காலத்தோடு பொருந்தி சிறப்பாக வளர்ந்து, தன்னை நிரூபித்துக் கொண்டுள்ளது.

இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் - தனித்தன்மை, சட்ட மூலவளங்கள், அதிகார வரம்பு மற்றும் நிறுவனமயம்

இந்திய அரசமைப்பின் முக்கியமான கூறாகிய இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் நாட்டின் உயர்ந்தபட்ச நீதிமன்றமாகும். இது, சட்டத்தின் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தும் முக்கிய ஊன்றுக்கோலாக செயல்படுகிறது. இந்திய அரசமைப்பு, மூன்று அடுக்கு நீதித்துறை அமைப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அவை: (1) இந்திய உச்ச நீதிமன்றம், (2) மாநில அரசமைப்புப்படி

உருவாக்கப்பட்ட உயர் நீதிமன்றங்கள், மற்றும் (3) ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் மாவட்ட மற்றும் அமர்வு நீதிமன்றங்கள் என வகுக்கப்படுகின்றன.

இந்த நீதித்துறை அமைப்பில், சட்டமன்றம் மற்றும் செயற்குழுத் துறைகளின் தலையீட்டின்றி, நீதிமன்றங்கள் சுதந்திரமாக செயல்படக் கூடிய அமைப்பை இந்திய அரசமைப்பு உறுதிப்படுத்தியுள்ளது. இவ்வகை நீதித்துறையின் சுதந்திரம், ஜனநாயகத்தின் ஒரு முக்கிய அடித்தளமாக விளங்குகிறது. இந்தியா போன்ற கூட்டாட்சி மக்களாட்சியில், உச்ச நீதிமன்றம் அரசமைப்பின் காவலனாக செயல்படுகிறது. இது மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகள் இடையே எழும் மோதல்கள், மாநிலங்களுக்கிடையிலான சிக்கல்கள், குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளின் மேல்முறையீடு ஆகியவற்றில் தீர்ப்பளிக்கும் தனித்துவ வாய்ந்த பங்களிப்பை வழங்குகிறது.

மேலும், இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாப்பது, அவற்றின் அமலாக்கம், மற்றும் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் உரிய சுதந்திரத்தை உறுதிசெய்வது போன்ற மிக முக்கியமான பொறுப்புகளை ஏற்கின்றது. இந்த வகை செயல்பாடுகள், நீதித்துறையின் மனித உரிமைப் பரப்பு மற்றும் ஜனநாயக நெறிமுறைகளை நிலைநிறுத்துகிறது.

இது தவிர, இந்திய நீதித்துறை அமைப்பு, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் காணப்படும் இரட்டை நீதித்துறை அமைப்பை பின்பற்றவில்லை. அங்கு, கூட்டாட்சிக்கான நீதிமன்றம் ஒன்று, மாநிலங்களுக்கான நீதிமன்றம் மற்றொன்று என இரு தனித்தனி அமைப்புகள் உள்ளன. ஆனால், இந்தியாவில் ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பே காணப்படுகிறது. அதன்படி, இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் 'தலைமை நீதிமன்றம்' (APEX COURT) என அழைக்கப்படுகிறது. இது நாட்டில் உள்ள அனைத்து நீதிமன்றங்களின் மீது உயர் அதிகாரம் கொண்டது மற்றும் அவற்றின் தீர்ப்புகள் அனைத்தும் உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளுக்கு கட்டுப்படுகின்றன.

இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தின் தனித்தன்மை என்பது அதன் நிறுவனத்திலும், அதிகார வரம்பிலும், சட்ட அடிப்படையிலும் வெளிப்படுகிறது. இது இந்தியக் குடிமக்களின் உரிமைகளை பாதுகாத்து, சட்டத்தின் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தும் கருவியாக விளங்குகிறது. நேர்மை, சுதந்திரம்

மற்றும் பொறுப்புணர்வு ஆகியவை, இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தின் அடிப்படையான நெறிமுறைகள் ஆகும். இது தான் இந்திய நீதித்துறையின் உறுதியான அடித்தளமாகவும், ஜனநாயகத்தின் புனிதமாகவும் விளங்குகிறது.

சட்ட மூலவளங்கள்

இந்தியாவில் சட்ட ஆட்சி என்பது அரசின் அனைத்து செயல்பாடுகளும் சட்டத்தின் கீழ் நடைபெறவேண்டும் என்ற அடிப்படைக் கோட்பாட்டில் அமைந்துள்ளது. இந்தக் கொள்கைக்கு அடித்தளமாக அமையுவது இந்திய அரசமைப்பு ஆகும். அதாவது, இந்தியாவில் சட்டத்தின் முதன்மையான மூலவளமாக அரசமைப்பு அமைந்துள்ளது. அரசமைப்பில் உள்ள விதிகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்களின் அடிப்படையில் நாடாளுமன்றம், மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்கள் மற்றும் ஒன்றியப் பகுதியின் சட்டமன்றங்கள் சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளன.

இந்திய அரசமைப்பின் கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்களுக்கு உட்பட்டே இவை செயல்பட வேண்டும். நாடாளுமன்றம் பொதுத் தேவைகளுக்கேற்ப சட்டங்களை உருவாக்கும் திறனைக் கொண்டுள்ளது. அதேபோல், மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களும் தங்களது பிராந்திய தேவைகள் மற்றும் அதிகார வரம்புக்குள் சட்டங்களை இயற்றலாம். இவை அனைத்தும் முதன்மையான சட்ட மூலவளங்கள் எனக் கருதப்படுகின்றன.

இதனுடன் கூடுதலாக, துணைச் சட்டங்கள் (SUBORDINATE LEGISLATION) என்ற வகைமையில் உறுப்புகள், ஒழுங்குமுறைகள் மற்றும் நிர்வாகச் சட்டங்கள் போன்றவை உருவாக்கப்படுகின்றன. இவை நிர்வாக அமைப்புகளின் செயல்திறனை மேம்படுத்தும் வகையில் இயற்றப்படுகின்றன. அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளில் வழிகாட்டியாகவும், பொதுநலன் சார்ந்த தீர்வுகளை எளிமையாகவும் செயல்படுத்த இத்துணைச் சட்டங்கள் பயன்படுகின்றன.

இவ்வாறு, இந்திய சட்ட அமைப்பில் மூன்று முக்கியமான சட்ட மூலவளங்கள் உள்ளன:

1. அரசமைப்பு - முதன்மையான சட்ட ஆதாரம்,
2. நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களால் இயற்றப்படும் சட்டங்கள்,
3. துணைச் சட்டங்கள் (RULES, REGULATIONS, NOTIFICATIONS, ORDERS).

இந்த மூலவளங்கள் அனைத்தும் நடவடிக்கைக் கட்டுப்பாடுகளுடன் செயல்படுகின்றன. அவை இந்திய ஜனநாயக அரசமைப்பின் சட்டம் சார்ந்த முழுமையையும் ஒழுங்கையும் உறுதி செய்கின்றன.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பும் அதிகாரங்களும்

இந்தியாவின் உச்ச நீதிமன்றம், நாட்டின் உயர்ந்தபட்ச நீதிமன்றமாகவும், அரசமைப்பின் பாதுகாவலனாகவும் செயல்படுகிறது. இந்நீதிமன்றம் மூன்று முக்கியமான அதிகார வரம்புகளைக் கொண்டுள்ளது. அவை: அசல் நீதித்துறை அதிகாரம், மேல்முறையீட்டு அதிகாரம், மற்றும் ஆலோசனை வழங்கும் அதிகாரம்.

அசல் நீதித்துறை அதிகாரம் என்பது, சில வழக்குகள் உச்ச நீதிமன்றத்திலேயே முதன்முதலாக விசாரிக்கப்படும் என்பதைக் குறிக்கிறது. இதன் அடிப்படையில், மத்திய அரசு மற்றும் ஒரு அல்லது அதற்கும் மேற்பட்ட மாநில அரசுகளுக்கு இடையே உருவாகும் சிக்கல்களும், மாநிலங்களுக்கிடையே ஏற்படும் முரண்பாடுகளும் நேரடியாக உச்ச நீதிமன்றத்தில் விசாரணைக்கு உட்படுகின்றன. இதனால், கூட்டாட்சியின் ஒற்றுமையை பாதுகாக்கும் பணியையும் உச்ச நீதிமன்றம் மேற்கொள்கிறது.

அதனுடன், அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாகவும், உச்ச நீதிமன்றம் நேரடியாக வழக்குகளை விசாரிக்கிறது. இதற்காக நீதிப்பேராணைகள் (WRITS) எனப்படும் ஐந்து வகையான ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்படுகின்றன. அவை:

1. ஆட்கொணர்வு ஆணை (HABEAS CORPUS)
2. தடை ஆணை (PROHIBITION)
3. நெறியுறுத்தும் ஆணை (MANDAMUS)
4. தகுதிமுறை வினவல் (CERTIORARI)
5. விளக்கம் கோரி ஆணையிடுதல் (QUO WARRANTO)

இந்த நீதிப்பேராணைகள், அரசு நடவடிக்கைகள் காரணமாக அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படும் சூழலில், அவற்றைத் திருத்தும் வகையில் உச்ச நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்படுகின்றன.

மேல்முறையீட்டு அதிகாரம் என்பது, மாநில உயர் நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகளுக்கு எதிராக மேல்முறையீடு செய்யும் அதிகாரமாகும். குடிமை மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளில் மாநில நீதிமன்றங்கள் வழங்கும் தீர்ப்புகள் தொடர்பாக இறுதி முறையீட்டு நிலையமாக உச்ச நீதிமன்றம் செயல்படுகிறது. இது, நாட்டில் சமன்மை மற்றும் ஒற்றுமை மிக்க நீதிச் சீர்திருத்தத்தை உறுதி செய்கிறது.

ஆலோசனை வழங்கும் அதிகாரம் என்பது, இந்திய குடியரசுத் தலைவர் சட்டம் அல்லது அரசியலமைப்புச் சிக்கல் சார்ந்த எந்தவொரு விஷயத்திலும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனையை கோரி அணுகலாம் என்பதைக் குறிக்கிறது. இவ்வகையில் கோரப்படும் ஆலோசனைகள் கட்டாயமாகப் பின்பற்ற வேண்டியதல்ல; அவை விருப்ப அடிப்படையில் இருக்கின்றன.

முடிவாக, உச்ச நீதிமன்றம் அரசமைப்பிற்கு விளக்கம் அளிக்கும் இறுதி அதிகாரம் கொண்ட ஒரே நீதிமன்றமாகும். எந்த ஒரு சட்டத்தோடும் நிர்வாகத் தீர்வோடும் அரசமைப்பின் அடிப்படை நோக்கங்கள் முரணாக உள்ளதெனத் தீர்மானிக்கப்படுமானால், அவற்றை செல்லாதவையாகத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம், நீதியின் உயர்ந்த நிலை, சட்ட ஒழுங்கு, மற்றும் மக்களாட்சியின் பாதுகாப்பு ஆகியவை உறுதிசெய்யப்படுகின்றன.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் அமைப்பு

இந்தியாவின் உச்ச நீதிமன்றம், அரசமைப்புப் பகுதி 5, அத்தியாயம் 4-இன் கீழ் நிறுவப்பட்டுள்ளது. இந்திய அரசமைப்பின் உறுப்புகள் 124 முதல் 147 வரை, உச்ச நீதிமன்றத்தின் அமைப்பு, அதிகார வரம்புகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் குறித்து விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.

அரசமைப்பின் ஆரம்பகட்டத்தில், உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு தலைமை நீதிபதி மற்றும் ஏழு கீழ்நிலை நீதிபதிகளை கொண்டதாக இருந்தது. நாடாளுமன்றத்துக்கு, தேவையின்படி நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கும் அதிகாரம் அரசமைப்பால் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

அதன் அடிப்படையில், 2008 ஆம் ஆண்டு, உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் 30 ஆக உயர்த்தப்பட்டனர் (தலைமை நீதிபதியைத் தவிர).

நீதிபதிகள் நியமனம் என்பது ஒரு திட்டமிட்ட நடைமுறைப்படி நடைபெறுகின்றது. உச்ச நீதிமன்றத்துக்கான தலைமை நீதிபதி மற்றும் இதர நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படும்போது, “கொல்லீஜியம்” (COLLEGIUM) எனப்படும் குழு மூலம் பரிந்துரை செய்யப்படுகிறது. இந்தக் குழுவில், தலைமை நீதிபதி மற்றும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் நான்கு மூத்த நீதிபதிகள் அடங்குவர். அவர்கள் ஒருமித்த கருத்தில் வந்த பின்னரே பரிந்துரை அரசு முறைப்படி சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. அதன் பின்னர், மத்திய அமைச்சரவையுடன் கலந்தாலோசித்து, இந்திய குடியரசுத் தலைவர் நீதிபதியை நியமிக்கிறார்.

ஒரு நீதிபதி, 65 வயது வரையிலான காலத்திற்கே பதவியில் இருக்க அனுமதிக்கப்படுகிறார். நீதிபதியான ஒருவர் தன்னிச்சையாக பதவி விலக விரும்பினால், கையொப்பமிட்ட எழுத்து வடிவ பதவி விலகல் கடிதம் மூலம் குடியரசுத் தலைவருக்கு அறிவிக்க வேண்டும். அதேபோல், நீதிபதியின் மீது முறையான முறையில் நாடாளுமன்றத்தில் கண்டன தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டால், அவர் பதவியிலிருந்து நீக்கப்படலாம்.

ஒருவரை உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்க சில தகுதிகள் அவசியம். அவர்:

1. இந்தியக் குடியுரிமையாளர் ஆக இருக்க வேண்டும்.
2. குறைந்தது ஐந்து ஆண்டுகள், உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக பணியாற்றியிருக்க வேண்டும் அல்லது
3. குறைந்தது 10 ஆண்டுகள், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உயர்நீதிமன்றங்களில் வழக்குரைஞராக செயல்பட்டிருக்க வேண்டும்.
4. அல்லது, தலைசிறந்த சட்ட நிபுணராக குடியரசுத்தலைவரின் பார்வையில் இருப்பவர் ஆனாலும்தான் நியமிக்க முடியும்.

இவ்வாறு, இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு அமைப்புசார், சட்டப்படி வலுவான, நேர்மையான அமைப்பாக நிறுவப்பட்டு, நாட்டின் நீதியமைப்பை உறுதிப்படுத்தும் தலைமை நிலையமாக செயல்படுகிறது.

உயர் நீதிமன்றங்கள் - அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள்

உயர் நீதிமன்றங்கள், ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் தலைமை நீதித்துறைக் கட்டமைப்பாகும். இந்திய அரசமைப்பின்படி, ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்கும் தனித்தனி உயர் நீதிமன்றம் இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இருப்பினும், தற்போதைய நிலவரப்படி நான்கு மாநிலங்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்காகச் செயல்படும் உயர் நீதிமன்றங்களை கொண்டுள்ளன. ஒன்றிய ஆளுகை பகுதிகளில், டில்லி மட்டுமே தனிப்பட்ட உயர் நீதிமன்றத்தைக் கொண்டுள்ளது. மற்ற ஆறொன்றிய பகுதிகள் அருகிலுள்ள மாநிலங்களின் உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பிற்குள் வருகின்றன.

நியமன முறை மற்றும் பதவி காலம்

- ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றத்திலும் ஒரு தலைமை நீதிபதி மற்றும் பல இதர நீதிபதிகள் இருக்கின்றனர்.
- குடியரசுத் தலைவர், உச்ச நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி மற்றும் மாநில ஆளுநர் ஆகியோருடன் ஆலோசித்து தலைமை நீதிபதியை நியமிக்கிறார்.
- பிற நீதிபதிகள் நியமனத்திலும், உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியின் பரிந்துரை முக்கியப் பங்காற்றுகிறது.
- உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் 62 வயது வரை பதவியில் இருக்க அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள்.
- அவர்களின் பதவி நீக்கம், உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் பதவி நீக்க நடைமுறையைப் போன்றே இருக்கும்.

தகுதிகள்

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட விருப்பமுள்ள ஒருவர்:

1. இந்தியக் குடியுரிமை பெற்றவராக இருக்க வேண்டும்.

2. குறைந்தபட்சம் 10 ஆண்டுகள் நீதித்துறையில் சேவை செய்திருக்க வேண்டும் அல்லது
3. 10 ஆண்டுகள் உயர் நீதிமன்ற வழக்கறிஞராக பணியாற்றிய அனுபவம் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

அதிகாரங்கள் மற்றும் உரிமைகள்

- உயர் நீதிமன்றங்களுக்குப் பழங்கால (ORIGINAL) மற்றும் மேல்முறையீட்டு (APPELLATE) அதிகார வரம்புகள் உள்ளன.
- அவை தங்களின் கீழுள்ள கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களின் மேல்நோக்கி அதிகாரம் கொண்டுள்ளன.
- உயர் நீதிமன்றங்கள், அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாப்புக்கு நீதிப் பேராணைகள் (WRITS) வழங்கும் அதிகாரம் கொண்டவை.
- எனினும், அவை முற்றிலும் சுதந்திரமான நீதித்துறை நிறுவனங்களாகச் செயல்படுவதற்கான சூழல் இன்னும் முழுமையாக இல்லை.

நிறுவனச் சுதந்திரம்

- உச்ச நீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்றங்களின் மீது நேரடி நிர்வாகக் கட்டுப்பாடு ஏதும் இல்லாமல் இருந்தாலும்,
- நீதிபதிகள் இடமாற்றம் போன்ற விஷயங்களில் உச்ச நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியுடன் ஆலோசித்து குடியரசுத்தலைவர் முடிவெடுக்கலாம்.
- மாநில சட்டமன்றம் அல்லது மாநில ஆட்சி மையம், உயர்நீதிமன்றத்தின் மீது அதிகார கையூறுகள் செலுத்த இயலாது.

அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்கான சட்ட வழித்தீர்வுகள்

இந்திய அரசமைப்பின் பகுதி 3-ல் அடிப்படை உரிமைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இந்த உரிமைகள் மீறப்படும் சந்தர்ப்பங்களில், நபர் நேரடியாக நீதிமன்றத்தை அணுகும் உரிமையைக் கொண்டிருக்கிறார். இது நீதி பயணத்தின் ஒரு முக்கியக் குரிய வாயிலாக அமைகிறது.

இந்த நோக்கத்தில், உச்ச நீதிமன்றம் (அரசமைப்புப் பிரிவு 32) மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் (பிரிவு 226) ஆகியவை உரிமைகள் மீறப்படும்போது நீதிப் பேராணைகள் (WRITS) வழங்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளன. இந்த நீதிப் பேராணைகள் ஐந்து வகைப்படும் :

1. ஆட்கொணர்வு நீதிப் பேராணை (HABEAS CORPUS)

- இதன் பொருள், "உயிருடன் உடனே முன்னிலையாக்கவும்" என்பதாகும்.
- ஒருவரை சட்டவிரோதமாக கைது செய்திருப்பதோ, சிறையில் அடைத்திருப்பதோ போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.
- அந்த நபரை உடனே நீதிமன்றத்தில் முன்னிலைப்படுத்த உத்தரவிடப்படுகிறது.
- இது தனிநபர் சுதந்திரத்தை பாதுகாக்கும் மிக முக்கியமான நீதிப் பேராணையாகும்.

2. காரணம் காணப்பட்டு உத்தரவிடு (MANDAMUS)

- இதன் பொருள், "செய்ய உத்தரவிடு" என்பதாகும்.
- இது அதிகாரப் பதவியில் உள்ள அரசு அல்லது பொது நிறுவனங்கள் தங்கள் கடமைகளை செய்ய மறுப்பதை எதிர்த்து உத்தரவிடப்படுகிறது.
- நிர்வாக அலட்சியத்துக்கு எதிரான வழியொன்று ஆகும்.

3. தடைசெய் (PROHIBITION)

- இது கீழ்நிலை நீதிமன்றங்கள் அல்லது உட்கட்டமைப்புகள், தங்கள் அதிகார வரம்பு மீறிச் செயல்படும்போது அதனை நிறுத்தச் செய்யும் நீதிப் பேராணையாகும்.
- இது செயல்படும் போது வழக்குத் தீர்ப்பதற்கு தடை விதிக்கப்படுகிறது.

4. தீர்மானத்தைத் தடை செய் (CERTIORARI)

- இதன் பொருள், "ஆணையை மேல் நீதிமன்றம் தன் வசம் வாங்கும்" என்பதாகும்.
- கீழ்நிலை நீதிமன்றம் அல்லது அதிகாரம் பெற்ற நிறுவனம், தவறாக தீர்ப்பு அளித்திருந்தால், அந்த தீர்ப்பை இரத்துசெய்யும் வகையில் உச்ச/உயர் நீதிமன்றம் நடவடிக்கை எடுக்க முடியும்.

5. உரிமை வழங்கும் (QUO WARRANTO)

- இதன் பொருள், "எந்த அதிகாரத்தின் பேரில் அந்த பதவியில் இருக்கிறாய்?" எனக் கேட்கும் நீதிப் பேராணை.
- அரசுப் பதவியை தவறாக கைப்பற்றிய நபருக்கு எதிராக வழக்கு தொடரும் வழியாக இது பயன்படுகிறது.
- இது பொது நலனுக்காகவும் சட்ட ஒழுங்கை நிலைநாட்டவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இந்த ஐந்து விதமான நீதிப் பேராணைகள், இந்திய குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாக்கும் முக்கியமான சட்டக் கருவிகள் ஆகும். இவை, சட்டம் வழியாக ஜனநாயகத்தை உறுதிப்படுத்தும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

நெறியுறுத்தும் நீதிப்பேராணை (MANDAMUS)

நீதிமன்றங்கள் உரிமைகள் மீறப்படும்போது அவற்றை பாதுகாக்கும் வகையில் பலவிதமான நீதிப்பேராணைகளை வழங்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளன. அவற்றில் ஒன்று நெறியுறுத்தும் நீதிப்பேராணை ஆகும். இந்த நீதிப்பேராணையானது சட்டப்படி செய்யப்பட வேண்டிய அதிகாரம் கொண்ட ஒருவரை, தனது சட்டபூர்வமான கடமைகளைச் செய்ய உத்தரவிடும் நோக்கத்துடன் வழங்கப்படும். இது குறிப்பாக ஒருவர் சட்டத்தின் கீழ் செய்ய வேண்டிய கடமையை தவிர்க்கும், அல்லது செய்ய மறுக்கும் சூழ்நிலையில், நீதிமன்றம் அவருக்கு உத்தரவிடும் சட்ட நடவடிக்கையாகும்.

இந்த நீதிப்பேராணை, பொதுமக்களின் நலனை பாதுகாக்கும் வகையிலும், அரசியல் அதிகாரிகள், அரசு அலுவலர்கள், அல்லது அரசு துறைகளால் பொறுப்பற்ற செயல்கள் நடைபெறும் நேரங்களில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. குறிப்பாக, அரசு நிர்வாகத்தில் உள்ள அலுவலர்கள், தங்கள் கடமைகளை முறையாக செய்ய மறுக்கும் போதும், பொதுமக்கள் தங்களது உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத சூழ்நிலையில் இருப்பினும், இந்த பேராணை வழியாக நீதிமன்றம் தலையிட்டு நியாயம் வழங்கும்.

இந்த நீதிப்பேராணை ஒருவரின் தனிப்பட்ட நலனுக்காக மட்டுமின்றி, பொதுநலனுக்காகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது அரசாங்க அலுவலர்கள், சுயாட்சி நிறுவனங்கள், கல்வி நிறுவனங்கள் உள்ளிட்ட சட்டபூர்வ அமைப்புகள் மீது வழங்கப்படலாம். ஆனால், தனிநபரின் தனிப்பட்ட வேலைகள் அல்லது விருப்பத்தின் அடிப்படையில் இப்பேராணை வழங்கப்படுவதில்லை.

எனவே, நெறியுறுத்தும் நீதிப்பேராணை என்பது ஒரு நபர் அல்லது நிறுவனம் தங்களது சட்டப்பூர்வமான கடமைகளை செய்ய மறுக்கும் போது, நீதிமன்றம் அவர்களுக்கு அவை செய்யுமாறு கட்டாயப்படுத்தும் அதிகாரத்தை கொண்ட பேராணையாகும். இது, அரசு இயந்திரங்கள் சட்டத்தின் அடிப்படையில் செயல்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் மிக முக்கியமான நீதிமுறை கருவியாகும்.

தடை நீதிப்பேராணை (PROHIBITION)

தடை நீதிப்பேராணை என்பது உயர்மட்ட நீதிமன்றமான உச்சநீதிமன்றம் அல்லது உயர்நீதிமன்றம், கீழ்நிலை நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயங்கள் தங்களது சட்டபூர்வ அதிகார வரம்புகளை மீறி செயல்படுவதை தடுக்க வழங்கப்படும் முக்கியமான ஒரு நீதிமுறை கருவியாகும். இது ஒரு தடை ஆணையாக செயல்பட்டு, நீதித்துறை அமைப்புகள் தங்களுக்குக் குடியல்லாத அல்லது தங்களது அதிகார வரம்புக்கு அப்பாற்பட்ட வழக்குகளை விசாரிப்பதைத் தடுத்துவைக்கிறது.

இந்த நீதிப்பேராணை வழியாக, உயர் நீதிமன்றங்கள் கீழ்நிலை நீதிமன்றங்கள் அல்லது நீதித்துறைகளால் ஏற்கப்படும் தவறான அல்லது சட்டத்திற்கு மாறான நடவடிக்கைகளைத் தடுக்க முடியும். குறிப்பாக, கீழமை நீதிமன்றம் ஒரு வழக்கில் தங்கள் அதிகார வரம்புக்கு மீறி விசாரணை நடத்தும் போது அல்லது சட்டப்படி அவர்களுக்கு வழங்கப்படாத விசாரணை அதிகாரத்தை பயன்படுத்தும் சூழ்நிலையில், தடை நீதிப்பேராணை வழங்கப்படுகிறது.

இப்பேராணை மூலம், கீழ்நிலை நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயம் ஒரு வழக்கை தொடர்வதையே நிறுத்துமாறு உயர்மட்ட நீதிமன்றம் உத்தரவிடும். இது வழக்கின் விசாரணை

நடந்து முடிவதற்கு முந்தைய நிலையில் வழங்கப்படும். ஆனால் ஒரு வழக்கு விசாரிக்கப்பட்டு தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட பிறகு, அதனைத் தடுக்க இந்த பேராணையை வழங்க முடியாது. அதற்கு மாற்றாக செர்டோராரி பேராணை பயன்படுத்தப்படும்.

தடை நீதிப்பேராணை நீதித்துறை அமைப்புகளுக்கு எதிராக மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது. இதை சார்பு நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு அல்லது அரசாங்கத்துக்கு எதிராக வழங்க முடியாது. எனவே இது ஒரு நீதிமன்றம் அல்லது நீதிமன்றம் தான் தங்களது அதிகார வரம்பை மீறிச் செயல்படுவதாகக் கருதப்படும் சூழ்நிலையில் மட்டுமே பொருந்தக்கூடியது.

தடை நீதிப்பேராணை, இந்திய அரசமைப்பின் மூலக் கோட்பாடுகளான அதிகாரப்பகிர்வு மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி ஆகியவற்றை நிலைநிறுத்துவதற்கும், பொதுமக்களுக்கு நியாயமான நீதிச் சேவையை வழங்குவதற்கும் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

தகுதி முறை வினவும் நீதிப்பேராணை (QUO WARRANTO)

தகுதி முறை வினவும் நீதிப்பேராணை என்பது, ஒரு நபர் அரசு பதவியிலோ அல்லது பொது அலுவல் சார்ந்த பதவியிலோ இருப்பதற்கான சட்டபூர்வ தகுதி அவருக்கு உள்ளதா? என்பதை வினவும் விதமாக உயர் நீதிமன்றங்கள் வழங்கும் முக்கியமான நீதிமுறை உத்தரவு ஆகும். இதன் மூலமாக, "எந்த அதிகாரத்தின் அடிப்படையில்" அல்லது "எந்த தகுதி சான்றிதழின் அடிப்படையில்" என வினவப்படுகிறது.

இந்த நீதிப்பேராணை, பொதுப்பணியில் இருக்கும் ஒருவரின் நியமனம் சட்டபூர்வமா?, அவர் அந்த பதவிக்கு தகுதியானவரா? என்ற கேள்விகளை எழுப்பி, அவற்றைப் நீதிமன்றம் ஆய்வு செய்யும் வாய்ப்பை அளிக்கிறது. ஒருவேளை அந்த நபர் அந்த பதவிக்குத் தேவையான கால தகுதியும், கல்வித் தகுதியும், அனுபவமும் இல்லாமல் உள்ளவராக இருப்பின், அந்த நபரை பதவியில் இருந்து நீக்கும் உத்தரவு நீதிமன்றம் வழங்க முடியும்.

தகுதி முறை வினவும் நீதிப்பேராணை என்பது, அரசு பதவிகளிலும் அல்லது சார்பு நிர்வாக அதிகாரிகளின் பதவிகளிலும் சட்டத்திற்கு மாறாக நியமிக்கப்பட்ட நபர்களை எதிர்த்தும் பயன்படுத்தப்படலாம். இது ஒரு வகையில் பொதுநலத்தின் சார்பில் தாக்கல்

செய்யக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. அதாவது, எந்தவொரு சாதாரண குடிமகனும் இந்தப் பேராணையை பொதுநல வழக்கு (PUBLIC INTEREST LITIGATION) வடிவில் தாக்கல் செய்யக்கூடியவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பேராணையின் நோக்கம், அரசு மற்றும் நிர்வாக அமைப்புகளில் சட்டபூர்வத்தன்மையை நிலைநிறுத்துவது மட்டுமல்லாது, பொதுமக்கள் நம்பிக்கைக்கு ஊறு ஏற்படுத்தும் வகையில் அரசு பதவிகளை தவறாக ஆக்கிரமிப்பதை தடுப்பது என்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இது சட்டத்தின் ஆட்சிக்கான அடிப்படை நெறிகளுள் ஒன்றாகும்.

இந்த நீதிப்பேராணை வழங்கப்படுவதால், பொதுவான நியமன முறையில் முறைப்பாடுகள் எழும் சந்தர்ப்பங்களில் நீதிமன்றங்களின் மேல்மட்டக் கண்காணிப்பு அதிகாரம் வெளிப்படும். இதன்மூலம் நிர்வாகம் நியாயமாகவும் சட்டத்திற்குட்பட்ட வகையிலும் செயல்பட வேண்டும் என்பதற்கான ஒருங்கிணைப்பு ஏற்படுகிறது.

விளக்கம் கோரும் ஆணை (WRIT OF CERTIORARI) மற்றும் நீதித்துறைச் சீராய்வு:

விளக்கம் கோரும் ஆணை (WRIT OF CERTIORARI) என்பது, ஒருவர் ஒரு பொது அலுவலில் சட்டபூர்வமாக எதன் அடிப்படையில் அல்லது எந்த அதிகார அமைப்பின் அடிப்படையில் அமர்த்தப்பட்டுள்ளார் என்பதை கேள்வி எழுப்பும் ஆணையாகும். இதன் மூலம், அந்த நபர் அதிகாரப்பூர்வமாக அமர்த்தப்பட்டதைப் பற்றிய நிலைத்த ஆதாரங்கள் மற்றும் சட்டபூர்வத்தன்மை குறித்து நீதிமன்றம் விவாதம் செய்வதாகும். இந்த ஆணை, அரசு அலுவலகங்களில் சட்டபூர்வ ரீதியில் பதவியில் உள்ளவர்களின் சட்டநிதி நிலையை தெளிவுபடுத்தும் விதமாக வழங்கப்படுகிறது.

மேற்கண்டதை அடுத்து, உயர் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றம் இவற்றின் செயல்பாட்டில் சட்ட உருப்பின் 266-ன் கீழ், பொது மக்கள் நலனுக்கான வழிகாட்டுதல்கள் மற்றும் உத்தரவுகள் பிறப்பதாகும். இந்த வகையில், விளக்கம் கோரும் ஆணை நீதிமன்றங்களின் அதிகார மற்றும் பொறுப்புகளைச் செயற்படுத்தும் ஒரு சட்டமான கருவியாகும்.

நீதித்துறைச் சீராய்வு (JUDICIAL REVIEW)

நீதித்துறைச் சீராய்வு என்பது, இந்திய அரசமைப்பின் முக்கிய அம்சமாகும், இது தனி நபர்களின் சுதந்திரம் மற்றும் உரிமைகளை பாதுகாக்கும் வகையில் உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கான முக்கிய அதிகாரமாக பரவலாக அமைகிறது. சட்டம் இயற்றுவது மற்றும் அதை செயல்படுத்துவது ஆகிய இரண்டிலும் அரசமைப்பின் சரியான அணுகுமுறை மற்றும் அதன் விரிவுக்கு மீறான எந்தவொரு சட்டம் அல்லது சட்டபரிதி கையாளப்பட்டாலும், நீதிமன்றம் மறு ஆய்வு செய்து தீர்ப்பளிக்கும் அதிகாரத்தினை கையாள்கின்றது.

இந்த சீராய்வு அதிகாரத்தின்மூலம், நாடாளுமன்றம் அல்லது சட்டமன்றங்கள் இயற்றும் சட்டங்கள் அரசமைப்பிற்கு முரணாக இருந்தால், அந்த சட்டங்கள் செல்லாது என நீதிமன்றம் அறிவிக்க முடியும். இதன் மூலம், சட்டங்களின் முறைப்படி நிலைநிறுத்தப்பட்ட அதிகாரங்களை விடுவித்து, அதன் ஆக்கிரமிப்பு அல்லது குற்றச்செயல்களை தடுக்கப்பட செய்கின்றது.

உச்ச நீதிமன்றம், கடந்த காலங்களில் சில முக்கிய தீர்ப்புகளை வழங்கியுள்ளது, அதில், வங்கிகளின் தேசியமயமாக்கும் சட்டம் அல்லது சிறுபான்மையினரின் கல்வி உரிமைகள் குறித்த சட்டங்களை அரசமைப்புக்கு எதிரானது எனத் தள்ளிவிடும் விதமாக இருந்தது. இதேபோன்று, அரசமைப்பின் அடிப்படை கோட்பாட்டை பாதிப்பான அரசமைப்புத் திருத்தச் சட்டங்கள் மீது, சீராய்வு மனுக்கள் தாக்கல் செய்யப்படுகின்றன.

சீராய்வு முறையின் விரிவான செயல்பாடு:

இந்த நீதித்துறைச் சீராய்வு முறையின் அடிப்படையில், அரசமைப்பில் வழங்கப்பட்ட உரிமைகள் மற்றும் முதன்மையான சட்டநிர்வாகங்கள் தொடர்ந்து சூத்திரங்களில் மாற்றங்கள் அல்லது குழப்பங்கள் விளைவிக்கும் போது, சட்டங்கள் மற்றும் **அவற்றின் செயல்பாடுகளுக்கான மீண்டும் சீராய்வு அளிக்கப்படுகிறது.

உதாரணமாக, மதச்சார்பற்றத்தன்மை, மக்களாட்சி, கூட்டாச்சிமுறை போன்ற அரசமைப்புக் கோட்பாடுகள் மீதான சட்ட திருத்தங்கள் அரசமைப்பின் அடிப்படை கோட்பாடுகளுக்கு விரோதமாக

அமைகின்றன என்று கருதப்பட்டால், அந்த சட்டங்கள் செல்லாது என உச்ச நீதிமன்றம் தீர்மானம் வழங்குகின்றது.

இந்த சீராய்வு அதிகாரம், அரசமைப்பின் அமலாக்கத்திலுள்ள பல்வேறு சட்ட விதிகளை மற்றும் அதிகார நிலைகளை ஆய்வு செய்வதற்கான பொறுப்பு ஏற்படுத்துகிறது. சட்ட பிழைகள், அரசு பதவியில் உள்ளவர்களின் சட்டபூர்வ நிலைகள் குறித்த விளக்கங்களை வழங்கும் நீதிமன்றம், அரசமைப்பிற்குள் உள்ள எந்த சட்டத்தை மறுக்கிறது என்பதையும் துல்லியமாக தீர்க்கின்றது.

சீராய்வு வரம்புகள்:

இந்த நீதித்துறைச் சீராய்வு அதிகாரம், சட்டங்கள் தொடர்பாக வினாக்களுக்கு மட்டுமே செயல்படக் கூடியது ஆகும். அரசியல் சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் அல்லது சட்ட திருத்தங்களுக்கு இந்த சீராய்வு பொருந்தாது. மேலும், சட்டங்களின் மீதான சீராய்வு தொடர்பாக ஒன்பதாவது பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்ட சட்டங்கள் மீதான சீராய்வு கோர முடியாது என உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளது.

அதிகமாக, அரசமைப்புக்கு எதிரான சட்டத் திருத்தங்கள் மற்றும் அரசு செயல்பாடுகள் பற்றிய தீர்மானம் அரசமைப்பின் அடிப்படை முறைகளுக்கு சீராய்வு அளிப்பதால், சரியான சட்ட நிலையை பராமரித்து அதிகாரங்களை வழங்குவதற்கான மூல உணர்வை குறிப்பாக ஆதரிக்கின்றது.

பொது நல வழக்கு - மேலோட்ட விளக்கம்

பொது நல வழக்குகள் (PUBLIC INTEREST LITIGATION - PIL) என்பது எந்த ஒரு தனி நபரும் அல்லது சமூக அமைப்பும், சமூகத்தில் உள்ள குறிப்பிட்ட பிரச்சினைகள் மற்றும் பொதுநல சேவைகள் தொடர்பான மனுவை நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யும் செயல்முறை ஆகும். இது பொது நலன் கருதி மனு அளிப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்டது. இந்திய அரசமைப்பின் 32(1) மற்றும் 226(1) இன் கீழ், பொதுவாக உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் பொது நல

வழக்குகளை தீர்மானிக்கின்றன. குறிப்பாக, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் 133-ன் கீழும், நடுவர் நீதிமன்றங்களில் இந்த வழக்குகள் தொடர முடியும்.

பொது நல வழக்குகளின் வகைகள்

1. கொத்தடிமை தொழிலாளர்கள் மற்றும் தங்கள் உரிமைகள், வாழ்வாதார பாதுகாப்பு குறித்த வழக்குகள்.
2. கைவிடப்பட்ட (ஆதவற்ற) குழந்தைகள் குறித்த மனுக்கள்.
3. குறைந்தபட்ச கூலி வழங்காமை மற்றும் தொழிலாளர் உரிமைகள்.
4. சிறைச்சாலைகளில் நிகழும் மரணம், வன்கொடுமைகள் மற்றும் மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பான வழக்குகள்.
5. வழக்குப் பதிவு செய்ய மறுக்கும் காவல் துறை அதிகாரி, வன்கொடுமை, பாலியல் வன்கொடுமை, கடத்தல், கொலை போன்ற குற்றங்களை மீறிய வழக்குகள்.
6. பட்டியல் சாதியினர்கள், பழங்குடியினர்கள் மீதான வன்கொடுமை மற்றும் சமூக பிரச்சினைகள்.
7. சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு தொடர்பான வழக்குகள்.

பொது நல வழக்குகளின் வழிகாட்டுதல்

இந்த வழக்குகளுக்கான முக்கிய நோக்கம், சமூகத்தில் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு நீதியின்மீது விரைவான அணுகலை வழங்குவதாகும். இதன் மூலம், ஒடுக்கப்பட்ட மற்றும் பாதிக்கப்பட்ட சமூகங்கள் மனித உரிமைகள் மற்றும் அரசமைப்பின் உரிமைகளை பாதுகாக்க முடியும். இது தனிப்பட்ட நபர்களுக்காக அல்ல; அந்த வழக்குகள் அரசு, அரசு அதிகாரிகள், மற்றும் பிற நிறுவனங்கள், மற்றும் பொதுவாக அனைத்து மக்களுக்காக அமைந்துள்ள சமுதாய பிரச்சினைகளை தீர்க்க உதவுகிறது.

பொது நல வழக்குகள் வழிமுறைகள்

இந்த வழக்கு முறை பொதுவாக அரசியல், சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியில் அட்டவணை செய்யப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளை தேடும் ஒரு மிகப்பெரிய கருவியாக

உள்ளது. பொதுவாக, இந்த வழக்குகள் குறித்த சேவை அல்லது உரிமைகள் நிரம்பாதவர்கள் நேரடியாக நீதிமன்றத்தை அணுகவோ அல்லது சமூக அமைப்புகள் வழியாக அரசு அல்லது அரசு அதிகாரிகளுக்கு எதிராக மனு அளிக்க முடியும்.

பொது நல வழக்கு முக்கிய தீர்ப்புகள்

1. COMMON CAUSE SOCIETY VS UNION OF INDIA (2005): இந்த வழக்கு, சாலை விபத்துகளை குறைக்குவதற்கான பாதுகாப்பு சட்டங்களை இயற்றுவதற்கான அரசு நடவடிக்கையைத் துரிதப்படுத்துவதற்காக உச்ச நீதிமன்றம் மனுவை பொது நல வழக்காக ஏற்றுக்கொண்டது.
2. PEOPLES' UNION FOR DEMOCRATIC RIGHTS VS UNION OF INDIA: இந்த வழக்கில், சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய மக்கள் தமக்கான நிவாரணம் கோரக்கூடியதும், இத்தகைய வழக்குகளை பொது நல வழக்காக உச்ச நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொண்டது.
3. PARMANAND KATARA VS UNION OF INDIA: இந்த வழக்கில், காயமடைந்த குடிமகனுக்கு உடனடியாக மருத்துவ உதவியை வழங்க வேண்டும் என்பதற்கான முக்கிய தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. இதன் மூலம், மருத்துவமனைகள் மற்றும் மருத்துவர்கள் தங்கள் பணியை தவிர்க்க முடியாது என உறுதி செய்யப்பட்டது.

கடைசியில், பொது நல வழக்குகள், பின்தங்கிய சமூகங்களுக்கான அடிப்படை உரிமைகள், மற்றும் துரிதமான தீர்வுகளை சட்டவிரோதமான ஆக்கங்களின் மீது செல்வதற்கு வழிகாட்டி பணியாற்றுகின்றன.

நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை

நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை (JUDICIAL ACTIVISM) என்பது நீதித்துறையின் செயல்பாடு மற்றும் அதன் பாதிப்பை ஒட்டிய ஒரு கருத்துவாதமாகும். இது குறிப்பாக நீதிமன்றங்கள் சமூக, அரசியல் மற்றும் சட்டத்திற்கான விவாதங்களின் வழியாக அதிகாரப்பூர்வமான தீர்ப்புகளை வழங்கும் முறையாகும். இது சட்டத்தின் பூர்வீகமான பொருளை விரிவாக்குவது மட்டுமின்றி,

தனிநபர் அல்லது அரசியல் சக்திகளின் சாதகமாக நீதிமன்ற உத்தரவுகளை வழங்குவதையும் கருத்தில் கொண்டுள்ள ஒரு நடைமுறை ஆகும். இந்த நடைமுறை, சட்டங்களின் குறைகள் மற்றும் அத்துடன் சமூக தேவைகளையும் மனதில் வைத்து, சட்டங்களை புதிய வழிகளிலோ அல்லது முன்னேற்றக் கோணங்களில் விவரித்து, சமூகத்தில் ஏற்பட்டுவரும் பிரச்சினைகளை தீர்க்க வழிகாட்டுகிறது.

இந்திய அரசமைப்பின் பின்னணி மற்றும் நீதித்துறையின் களஞ்சியம்

இந்திய அரசமைப்பு 1950-ஆம் ஆண்டு பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இந்திய அரசமைப்பின் பெரும்பாலான கோட்பாடுகள் மேற்கு உலக நாடுகளின் சட்டப்பூர்வ அடிப்படைகளில் இருந்து பெறப்பட்டன. குறிப்பாக, நாடாளுமன்ற மக்களாட்சி, தனித்துவ நீதித்துறை ஆகியன இங்கிலாந்திலிருந்து பெறப்பட்டன. அடிப்படை உரிமைகள், முன்வரைவு, கூட்டமைவு போன்ற கோட்பாடுகள் அமெரிக்க அரசமைப்பிலிருந்து வந்தன, மற்றும் மாநிலக் கொள்கைகள் அயர்லாந்து நாட்டிலிருந்து பெறப்பட்டன. இந்நிலையில், இந்தியா ஒரு பகுதி அளவு நிலப்பிரபுத்துவ பாதையில் இருந்தது, அதனால் ஒவ்வொரு துறையிலும் முன்னேற்றம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இந்திய நீதித்துறை செயல்பாடுகள்

இந்திய நீதித்துறை என்பது அரசின் முக்கிய அங்கமாக செயல்படுகிறது, மேலும் அது மிகவும் செயல்பாடான முறையில், அதன் நிர்ணயத்தை தொடர்ந்து சமூகத்திற்கு தேவையான நீதியை வழங்குகிறது. இந்திய அரசமைப்பின் கொள்கைகள் மற்றும் கோட்பாடுகளை கடைப்பிடிப்பதன் மூலம், இந்திய சமூகத்தை ஒரு நவீன சமூகமாக மாற்றும் தீர்ப்புகளை உச்ச நீதிமன்றம் வழங்குகிறது. இந்தியாவில், குறிப்பாக அரசமைப்பு உறுப்பு 21 (LIFE AND PERSONAL LIBERTY) பற்றி அதிகம் தீர்ப்புகள் வழங்கப்படுகின்றன. இந்த விதம் மனித உரிமைகளுக்கு உறுதுணையாகும், மேலும் அதை பொறுத்து நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை எவ்வாறு இயங்குகிறது என்பதை விளக்குகிறது.

பொதுவான வழக்குகள் மற்றும் தீர்ப்புகள்

1. ஏ. கே. கோபாலன் எதிர் மதராஸ் மாநில அரசு வழக்கு: இதில், மனிதனின் வாழ்க்கை மற்றும் சுதந்திரத்தை ஒடுக்க வேண்டும் என்ற வாதத்தை, சட்டத்தின் பொருள் மற்றும் பகுத்தறிவு அடிப்படையில் உச்ச நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. இது, நீதித்துறையின் சமூக உணர்வுகளை எதிர்நோக்கிய தீர்ப்பாக அமைந்தது.
2. மேனகா காந்தி எதிர் இந்திய அரசு வழக்கு: இதில், உச்ச நீதிமன்றம், ஏ. கே. கோபாலன் வழக்கின் தீர்ப்பினை மீறி, அரசமைப்பு உறுப்பு 21-ல் துணைப்பிரிவாக "அதிகாரத்திற்கு எதிரான எந்தவொரு செயல்பாடும்" இருக்கக்கூடாது என முடிவு செய்தது. இது, மனித உரிமைகளுக்கு மேலும் உறுதிப்படுத்தல் அளிக்கிறது.
3. பகவான் தாஸ் எதிர் தில்லி மாநில அரசு வழக்கு: இதில், சாதி அடிப்படையில் திருமணம் செய்துகொண்ட இளைஞர் மற்றும் இளைஞை மறுத்து கொன்ற கௌரவக் கொலைக்கான மரண தண்டனையை உச்ச நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது. இது நீதித்துறையின் மரியாதையை பாதுகாக்கும் விதமாக இருந்தது.

நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறையின் முக்கியத்துவம்

இந்திய நீதித்துறை, குறிப்பாக நீதித்துறை செயல்பாட்டின் மூலம், சமூகத்தின் திசைகளின் முன்னேற்றத்திற்கு முக்கிய பங்காற்றியுள்ளது. உச்ச நீதிமன்றம் பல முக்கிய தீர்ப்புகளை வழங்கியுள்ளன, அவை இந்திய சமூகத்தில் மக்கள் உரிமைகளை நிதானமாக முன்னிலைப்படுத்துகின்றன. இந்த செயல்பாடுகள் மட்டுமின்றி, சட்டத்தின் விளக்கத்தை சமுதாயத்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப உருவாக்குவதற்கான நீதியையும் தன்னிச்சையாக உருவாக்குகின்றன.

அரசமைப்பு, நிர்வாகச் சட்டம் மற்றும் இந்திய தண்டனைச் சட்டம்

அரசமைப்பு

அரசமைப்பு என்பது ஒரு நாட்டின் அடிப்படை சட்டமாகும், இது அந்த நாட்டின் அரசாங்க அமைப்பை, அதன் அதிகாரங்களை, அவற்றின் பணிகளை, குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை

மற்றும் அவற்றின் கையாள்வதற்கான விதிமுறைகளை வரையறுக்கின்றது. இந்திய அரசமைப்பு, 1950 ஆம் ஆண்டு அமலுக்கு வந்தது, இந்திய அரசின் எல்லா செயல்பாடுகளுக்கும் ஒரு அடிப்படை வழிகாட்டி ஆகும். மற்ற அனைத்து சட்டங்களும் அரசமைப்புக்கு இணங்கவே அமல்படுத்தப்பட வேண்டும். இது நாட்டின் அரசு, நீதிமன்றம், சட்ட மன்றம், மாநிலங்கள் மற்றும் மத்திய அரசுகளுக்கிடையிலான உறவுகளையும், அத்துடன் குடிமக்களின் உரிமைகளையும் விளக்குகிறது. அரசமைப்பின் முக்கிய நோக்கம், நாட்டின் மக்களுக்கு ஒரே விதிமுறைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்களை வழங்கி, சட்டத்தின் கீழ் சமத்துவத்தை மற்றும் நீதி நிலைமைகளை உறுதி செய்வதாகும். இது அரசு அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி, குடிமக்களுக்கு பாதுகாப்பு மற்றும் அவர்களது அடிப்படை உரிமைகளை காப்பாற்றுவதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. சட்டம், ஒழுக்க விதிகள் மற்றும் வழக்காற்றுகளின் அடிப்படையில், சமூக அமைப்பை ஒழுங்குபடுத்துகிறது மற்றும் அது நாட்டின் அடிப்படை நிலைகளை ஒழுங்குபடுத்தும் விதிமுறைகளாக செயல்படுகிறது.

அரசமைப்பு என்பது ஒரு திசைபடுத்தும் மற்றும் வழிகாட்டும் சட்டம் ஆகும், இது சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவுகளிலும் சமத்துவம் மற்றும் நீதியை ஊக்குவிக்கின்றது. இதன் மூலம், அரசாங்கத்தின் முறை, அதன் அதிகாரப் பிரிவுகள், குடிமக்களின் உரிமைகள் மற்றும் அவற்றின் பங்கு குறித்த தெளிவான விதிகள் வகுக்கின்றன.

நிர்வாகச் சட்டம்

நிர்வாகச் சட்டம், பொதுவாக, அரசு அதிகாரிகளால் மேற்கொள்ளப்படும் செயற்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்துகிறது. இது அரசின் செயல்பாடுகளின் சட்டரீதியான கட்டுப்பாடுகளைத் தீர்மானிக்கும் சட்டமாகும். நிர்வாகச் சட்டம், பொதுவாக, அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் வழங்கி, மாறிவரும் சமூகப் பிரச்சினைகள் மற்றும் அவசியங்களுக்கு ஏற்ப அதனை பராமரிக்கும் விதமாக செயல்படுகின்றது. இதன் மூலம், பொதுமக்களுக்கு அரசு அளிக்கும் சேவைகள், கொள்கைகள் மற்றும் உத்தரவுகளை முழுமையாக செயல்படுத்துவது நோக்கமாக அமைகின்றது.

இந்திய தண்டனைச் சட்டம்

இந்திய தண்டனைச் சட்டம் (INDIAN PENAL CODE, IPC) என்பது இந்தியாவில் குற்றவியல் தண்டனை அளிப்பதற்கான சட்டமாகும். இது 1860 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் நாட்டின் குற்றவியல் சட்டத்தின் அடிப்படை கோட்பாடுகளை வழங்குகிறது. இந்திய தண்டனைச் சட்டம் குற்றங்களை வகைப்படுத்தி, அவற்றிற்கு தண்டனைகளை அளிக்கும் முறையை விவரிக்கின்றது. இது பல்வேறு குற்றங்களின் அடிப்படையில் தண்டனைகளை வகைப்படுத்தி, குற்றவாளிகளுக்கு நியாயமான தண்டனை வழங்குகிறது.

இந்த சட்டம் அனைத்து இந்தியர்களுக்கும் பொருந்தும், மேலும் இது குற்றங்களை தடுக்கும் விதமாக சமூகத்தில் நீதியையும் ஒழுக்கத்தையும் பரப்புகிறது. இதில், கொலை, கொள்ளை, சதிபோக்கு, மோசடி மற்றும் பல்வேறு குற்றங்கள் பற்றிய விதிகள் உள்ளன. இந்திய தண்டனைச் சட்டம், குற்றவியல் முறையில் நீதிமன்றங்கள் தீர்ப்பளிக்கும் போது வழிகாட்டும் அடிப்படை சட்டமாக செயல்படுகிறது.

அரசமைப்பு மற்றும் நீதித்துறை

அரசமைப்பு விதிகள், இந்திய அரசின் செயல்பாட்டை குறிப்பிட்ட விதத்தில் ஒழுங்குபடுத்துகின்றன. இது அனைத்து அமைச்சரவை, சட்ட மன்றம் மற்றும் நீதித்துறையின் அதிகாரங்களை வரையறுக்கின்றது. இந்திய அரசமைப்பு, ஒருங்கிணைந்த நாடு மற்றும் ஜனநாயக முறையை பாதுகாக்கும் விதத்தில் செயல்படுகிறது. இதில் உள்ள சட்டங்கள் மற்றும் விதிகள், எந்தவொரு குடிமகன் தனது அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படும்போது, அந்த உரிமைகளை காப்பாற்றுவதற்கான வழி காட்டுகின்றன.

இந்திய அரசமைப்பின் இவற்றை வழிகாட்டி, அதன் செயல்பாடுகளை சட்டமன்றம் இயற்றுகிறது. அந்த வழியில், சமூக அமைப்பை ஒழுங்குபடுத்தும் விதமான சட்டங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இந்த சட்டங்கள், குடிமக்களின் உரிமைகளை அடிப்படை முறையில் கடைபிடிக்கும்படி வலியுறுத்துகின்றன.

குடிமக்களின் உரிமைகள் மற்றும் அரசமைப்பு

அரசமைப்பில், குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மிக முக்கியமாக இடம் பெறுகின்றன. இவை, மனிதர்களின் சுதந்திரம், சமத்துவம், உரிமைகள் மற்றும் நியாயத்தை உறுதி செய்யும் விதமாக செயல்படுகின்றன. இவற்றின் அடிப்படையில், சட்டங்கள், அரசியல் முறைகள், நீதி வழிமுறைகள் மற்றும் மக்களின் அடிப்படை தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படுகின்றன.

இந்திய அரசமைப்பின் கீழ், குற்றவியல் மற்றும் நிர்வாகச் சட்டங்களும், நீதிக்குரிய தீர்ப்புகளையும் வகுக்கின்றன. இதன் மூலம், நாடு முழுவதும் ஒழுங்கு மற்றும் சமத்துவம் நிலைத்திருக்கும் விதமாக, அரசு செயல்படுகிறது.

தீர்மானம்

இந்திய அரசமைப்பு மற்றும் அதன் உட்பட்ட சட்டங்கள், நாட்டின் சமூக, அரசியல் மற்றும் சட்ட அமைப்புகளை சரியான வழியில் ஒழுங்குபடுத்தும் முக்கிய கருவியாக உள்ளன. அரசு, நீதித்துறை மற்றும் குடிமக்கள் இடையிலான உறவுகளின் உறுதி மற்றும் வழிகாட்டுதல்களை வழங்குகிறது. இந்திய தண்டனைச் சட்டம், குறிப்பாக குற்றவியல் வழக்குகளில் சமுதாய ஒழுக்கத்தை பராமரிக்க உதவுகின்றது.

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் முறைகள்

இந்தியாவில் நீதித்துறை செயல்பாட்டின் பல்வேறு முறைகள் உள்ளன, அவை இந்திய ஜனநாயகத்தின் அடிப்படை நெறிமுறைகளின் படி, நாட்டின் சட்டங்களை பராமரிக்கும் வகையில் செயல்படுகின்றன. இவை பொதுவாக சில முக்கியமான பரப்புகளையும், நீதிமன்றங்களின் அதிகாரத் துறைகளையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கின்றன. இத்தகைய முறைகள் இந்திய நீதித்துறையின் செயல்பாட்டின் முக்கிய அம்சங்களாக உள்ளன.

1. மறுஆய்வு (JUDICIAL REVIEW)

இந்தியாவில், நீதிமன்றங்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அனைத்து சட்டங்கள் மற்றும் அரசியல் நடவடிக்கைகள் அரசியலமைப்புக்கு பொருந்தும் வகையில் இருக்க வேண்டும்.

இதன் மூலம், எந்தவொரு சட்டம் அல்லது நிர்வாகம் அரசியலமைப்புக்கு முரணாக

இருப்பதை கண்டறிந்து, நீதிமன்றங்கள் அதை செல்லாது என அறிவிக்கத் திருத்தங்களைச் செய்யும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது. அரசியலமைப்பின் தலைவராகக் செயல்படும் நீதிமன்றம், அதன் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள சட்டங்களில் ஏற்பட்ட தவறுகளை சரிசெய்யும் முறையில் தகுந்த தீர்ப்பு வழங்குகின்றது.

2. பொதுநல வழக்கு (PUBLIC INTEREST LITIGATION - PIL)

பொதுநல வழக்கு என்பது நாட்டின் மக்கள் மற்றும் சமூகங்களின் நலனுக்கு, பல்வேறு பிரச்சினைகளில் நீதிமன்றத்தை அணுகும் முறையாக இருக்கின்றது. இதில், மனுவை சமர்ப்பிக்கும் நபருக்கு தனிப்பட்ட ஆர்வம் இல்லாமல், சமூகத்தின் அல்லது பொதுவான நலனின் அடிப்படையில் மனுவை தாக்கல் செய்ய வேண்டும். இந்த வழக்கு தனிப்பட்ட நபர்களின் பிரச்சினைகளுக்குச் சிக்காமல், முழுமையாக சமூக நலனில் நோக்கம் வைத்திருக்கும் முறையாக செயல்படுகிறது. எனவே, காயமடைந்த தரப்பினர் மனுவை தாக்கல் செய்யாது, அது பொதுமக்களுக்கு உள்ள தாக்கத்தை சீராகப் பார்வையிடும் வகையில் தொடரப்படுகிறது.

3. அரசியலமைப்பின் விளக்கம் (INTERPRETATION OF CONSTITUTION)

அரசியலமைப்பின் விளக்கம் என்பது அரசியலமைப்பின் பிரிவுகளை மற்றும் அதனை பற்றிய சட்டக் கொள்கைகளை உரிய முறையில் புரிந்து, அதன் அடிப்படை உணர்வுகளையும் விரிவாக விளக்குவதாகும். இது குறிப்பாக, நீதிமன்றங்களின் அதிகாரத்தை வடிவமைக்கின்றது, அத்துடன் குற்றவியல், சிவில் மற்றும் பொதுவான பிரச்சினைகள் குறித்த தீர்ப்புகளை வழங்குகிறது. அரசியலமைப்பை வழிகாட்டி, நீதிமன்றம் அதன் விளக்கங்களை வழங்கி, அதன் முறைப்படி வழிகளுக்கு தீர்வு காண்கின்றது.

4. அரசியலமைப்பின் உரிமைகள் பாதுகாப்பு (PROTECTION OF CONSTITUTIONAL RIGHTS)

நாட்டின் அரசியலமைப்பில் உள்ள அடிப்படை உரிமைகள், மனித உரிமைகள், சமத்துவம் மற்றும் சுதந்திரம் ஆகியவற்றை பாதுகாப்பது மிக முக்கியமான அம்சமாகும். இந்திய

நீதித்துறை, குறைந்தது அரசியலமைப்பின் அத்தியாயமான உரிமைகளின் மீது பராமரிப்பைப் பெற்றுள்ளது. இதன் மூலம், நாட்டின் மக்கள் எந்தவொரு வகையிலும் அவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களை இழக்காத வகையில் பாதுகாக்கப்படுவதை உறுதி செய்கின்றது.

5. சர்வதேச சட்டங்களை அணுகுதல் (INTERNATIONAL LEGAL APPROACHES)

இந்திய நீதித்துறை, சர்வதேச நீதிமன்றங்கள் மற்றும் சட்டங்களின் அடிப்படையில், இந்தியாவின் உள்ளாட்சி நெறிமுறைகளுக்கு பொருந்தும் சர்வதேச சட்டங்களையும் முன்னிலைப்படுத்தி, அவற்றை பரிசீலனை செய்யும் உரிமையை கொண்டுள்ளது. அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில், மற்ற நாடுகளின் சட்ட முறைகள் மற்றும் உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேச அங்கீகாரங்கள் வழிகாட்டியாக செயல்படும் வகையில், இந்திய நீதிமன்றம் சர்வதேச நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்கும் முறையிலுள்ள தீர்ப்புகளை வழங்குகிறது.

6. மேல் நீதிமன்றங்களின் கீழ் கீழ் நீதிமன்றங்களின் மேற்பார்வை (SUPERVISORY JURISDICTION OF HIGHER COURTS OVER LOWER COURTS)

இந்திய நீதித்துறையில், மேல் நீதிமன்றங்களுக்கான அதிகாரம் கீழே உள்ள நீதிமன்றங்களின் மீது மேற்பார்வை செய்யும் உரிமையை வழங்குகிறது. இதன் மூலம், கீழே உள்ள நீதிமன்றங்கள் எந்த விதமான தவறுகளையும் செய்யும்போது, மேல் நீதிமன்றம் அவற்றை சரிசெய்யும் அதிகாரத்தை பெற்றுள்ளது. இது, தமிழக சட்ட நிர்வாகத்திற்கு அல்லது எல்லா மாநிலங்களுக்கும் நீதிமன்றங்களின் செயல்பாட்டை ஒழுங்குபடுத்தும் ஒரு மிக முக்கிய கருவியாக உள்ளது.

தீர்மானம்

இந்திய நீதித்துறை, அதன் சக்திவாய்ந்த செயல்பாட்டின் மூலம், சமூகத்தில் நிலவும் பிரச்சினைகளை சரி செய்யும் முக்கிய அமைப்பாக செயல்படுகிறது. அவை, அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில், பொதுமக்களின் உரிமைகளை பாதுகாப்பது, சமூக நலன் குறித்த வழக்குகளை

உள்கொண்டு, சர்வதேச சட்டங்களின் அடிப்படையில் பரிசீலனை செய்யும் நடவடிக்கைகள் மூலம், நாட்டின் சட்ட அமைப்பை உறுதி செய்யின்றன.

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் மூலம் அரசியல் அமைப்பில் ஏற்படும் தாக்கம்

இந்திய நீதித்துறை அதன் செயல்பாட்டின் மூலம் அரசியல் அமைப்பில் முக்கியமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்த தாக்கங்களை பல்வேறு பரிமாணங்களில் பார்வையிடலாம், அவை சமூகத்தில் நீதி, சமத்துவம் மற்றும் ஜனநாயக அடிப்படைகளின் மேம்பாட்டுக்கான வழிகளை வழிகாட்டுகின்றன.

1. நீதித்துறை அமைப்பை ஜனநாயகப்படுத்தியது

இந்திய நீதித்துறை, தனிநபர்களுக்கு மட்டுமல்ல, சமூக குழுக்களுக்கும் நீதிமன்றத்தை அணுகும் உரிமையை வழங்கியுள்ளது. இது வழக்கறிஞர்களுக்கு மற்றும் பொதுமக்களுக்கும் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்தை பயன்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்கியுள்ளது. இதன் மூலம், நீதிக்கான அணுகல் பொதுவாக அனைவருக்கும் சமமாக உள்ளது. மேலும், அதுவே ஒரு ஜனநாயக ஒழுங்கின் அடிப்படையாக மாறியுள்ளது, ஏனெனில் அனைத்து மக்கள், நிலையான நிலைமையில் சீரான வகையில் சமரசப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

2. நிர்வாக பொறுப்புணர்வை கட்டாயப்படுத்தியது

நீதித்துறை, அரசியல் நிர்வாகத்தின் செயல்பாட்டை மேற்பார்வை செய்யும் வகையில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. இந்த முறையின் மூலம், அரசு பொறுப்புகளை நிர்வாகிகளுக்கு திறம்படச் செய்யும்படி கட்டாயப்படுத்துகிறது. அதாவது, அரசு நிர்வாகம் எந்தவொரு சட்ட விதிமுறையையும் மீறினால், அதை சரிசெய்ய நீதிமன்றம் செயல்படுகிறது. இது, அரசு செயல்பாடுகளை பொறுப்புடன் மற்றும் ஜெயிதமான முறையில் கொண்டுவரும் ஒரு தேவையான கருவியாக உருவெடுக்கின்றது.

3. தேர்தல் முறையை சுதந்திரமாகவும் நியாயமாகவும் மாற்ற முயற்சித்தது

இந்திய நீதித்துறை, தேர்தல் முறையை நியாயமான மற்றும் சுதந்திரமான முறையில் மாற்றுவதற்கு முயற்சியையும் முன்னெடுத்துள்ளது. இதில், தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்களின் சொத்துக்கள் மற்றும் வருமானங்கள் பற்றி தகவல் கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்கான சட்டத்தை பரிந்துரைத்தது. இதன் மூலம், தேர்தல் முறையில் முறையான மற்றும் திறமையான சிந்தனைகளைக் கொண்ட, பிரதிநிதிகளின் தேர்வு சீராக செயல்படும் என்பதை உறுதி செய்கிறது. இது, பொதுமக்களுக்கு துல்லியமான அறிவின் அடிப்படையில், தேர்ந்தெடுக்கப்படக்கூடிய பிரதிநிதிகளைப் பெறும் வாய்ப்பை அதிகரிக்கும்.

தீர்மானம்

இந்திய நீதித்துறையின் செயல்பாட்டின் மூலம், அரசியல் அமைப்பில் மிக முக்கியமான தாக்கங்கள் உருவாகி உள்ளன. ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையில், மக்கள் மற்றும் குழுக்களுக்கு சமமான வாய்ப்புகளை வழங்குவதன் மூலம், நீதித்துறை ஒரு நம்பகமான சமூக அமைப்பின் மேம்பாட்டை உதவுகின்றது. இதன் மூலம், மக்கள் தங்கள் அடிப்படை உரிமைகள், அரசின் செயல்பாடுகள் மற்றும் தேர்தல் முறையில் சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான முறையில் செயல்பட முடிகின்றது.

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் முக்கியத்துவம்

இந்தியாவில், நீதித்துறை செயல்பாடு அதன் செயல்பாட்டு முறைகளின் மூலம் பல முக்கிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அது சமூகத்தில், அரசியல் அமைப்பில் மற்றும் சட்டத்தை நிலைநிறுத்துவதில் எவ்வாறு முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது என்பதை விளக்கும் வகையில், இந்தச் செயல்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தை பின்வரும் உரையாடலில் பார்க்கலாம்.

1. அரசாங்கமும் சட்டமன்றமும் மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும் அரசியலமைப்பு கொள்கைகளை செயல்படுத்தவும் தவறும்போது, அது ஒரு பயனுள்ள கருவியாகும் இந்திய நீதித்துறை, அரசாங்கமும் சட்டமன்றமும் தனது பொறுப்புகளை தவறாக நிறைவேற்றும் போது, மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளையும் அரசியலமைப்பில் உள்ள கொள்கைகளையும்

பாதுகாக்கும் ஒரு பாதுகாப்பு கருவியாக செயல்படுகிறது. சமூகவியல் முறைகள் மற்றும் நெறிமுறைகளுக்கு எதிராக வெளியிடப்படும் சட்டங்களை, நீதிமன்றம் அதன் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி நிறுத்துவதன் மூலம் மக்களின் உரிமைகளை உறுதிப்படுத்துகிறது. இது, சமூகத்தில் அச்சுறுத்தல்களை மாறாக்கொள்வதற்கு நீதித்துறையின் முக்கிய பங்கைக் காட்டுகிறது.

2. மற்ற அனைத்து பாதுகாப்பு வழிகளும் தீர்ந்துவிட்ட நிலையில், குடிமக்கள் தங்கள் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க நீதிமன்றத்தை மட்டுமே நம்பியிருக்க வேண்டும் நீதித்துறையின் முக்கியத்துவம் அங்கு இருக்கின்றது, அது ஒரு கடைசிக் குறியீடாக செயல்படுகிறது, அதாவது அனைத்து மற்ற பாதுகாப்பு வழிகளும் முடிவடையும் போது, மக்களுக்கு அவர்களது உரிமைகளைப் பாதுகாக்க நேரடியாக நம்பத்தகுந்த வழி மாட்டையே நீதிமன்றமே ஆகிறது. இந்திய நீதித்துறை இந்த நிலையில், நீண்ட காலமாக இந்திய அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலராகவும், அதன் அடிப்படை உரிமைகளின் பாதுகாவலராகவும் செயல்படுகிறது.

3. நிபுணர்களின் கூற்றுப்படி, லோகஸ் ஸ்டாண்டியிலிருந்து பொது நல வழக்குகளுக்கு மாறியது, நீதித்துறை செயல்முறையை மேலும் பங்கேற்பு மற்றும் ஜனநாயகமாக்கியது இந்திய நீதித்துறையின் செயல்பாடு, தனது துறையின் உள்ளடக்கத்தை மாற்றிக் கொண்டுள்ளது. ஒரு காலத்தில், நீதிமன்றம், வெறும் பார்வையாளராக மட்டும் இருந்தது. ஆனால், தற்போது, இது "லோகஸ் ஸ்டாண்டி" என்ற பார்வையை சமர்ப்பித்து, அனைத்து மக்களுக்கும் பொது நல வழக்குகளின் மூலம் அதன் பங்கைக் காட்டுகிறது. இதன் மூலம், நீதித்துறை சமூகத்தில் மேலும் பங்கேற்பை உருவாக்கி, அது ஜனநாயகமான அமைப்பாக மாறிவிட்டது.

4. நீதிமன்றம் வெறும் பார்வையாளர் மட்டுமே என்ற கருத்தை நீதித்துறை செயல்பாடு பெரிதும் சவால் செய்கிறது

முந்தைய காலங்களில், நீதிமன்றம் மெல்லிய பார்வையாளராக மட்டுமே கருதப்பட்டது, ஆனால் தற்போது, அதில் ஒரு சமூக மாற்றுவினைத் தொடங்கியுள்ளது. நீதித்துறை தனது செயல்பாட்டின் மூலம், ஒவ்வொரு தனிநபரின் உரிமைகளையும் பாதுகாக்கும் பங்கினைக்

கொண்டுள்ளது. அதன் மூலம், அது ஒரு செயலில் குணப்படுத்தும், பகிர்ந்துணர்வையும் சமூகத்தை நிலைப்படுத்தும் பங்கு வகிக்கின்றது.

தீர்மானம்

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் முக்கியத்துவம் பல்வேறு சமூக கட்டமைப்புகளுக்கு நேரடியாக உட்பட்டுள்ளது. இது, அரசியலமைப்பின் பாதுகாப்பு, மக்கள் உரிமைகளின் பாதுகாப்பு, மற்றும் சமூகத்தின் புதிய மாற்றங்களை உருவாக்குவதில் அவசியமான பங்கு வகிக்கின்றது. இதன் மூலம், அது ஒரு நம்பகமான, பாதுகாப்பான, சீரான மற்றும் ஜனநாயக அடிப்படையில் செயல்படும் அமைப்பாக உருவெடுத்துள்ளது.

உபரி பொதுநல வழக்குகளின் தீமைகள் மற்றும் ஒரு செயல்திறன் மிக்க நீதித்துறையின் யோசனை

இந்தியாவில், உபரி பொதுநல வழக்குகள் (PUBLIC INTEREST LITIGATIONS, PIL) நீதித்துறையின் செயல்பாட்டில் ஒரு முக்கிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. ஆனால், இந்த வழக்குகளின் செயல்பாட்டில் சில தீமைகள் உள்ளன, அவற்றின் தாக்கம் அரசியல் அமைப்பிலும், நிர்வாகத் திட்டங்களிலும் உணரப்படுகிறது. இந்த தீமைகளையும், ஒரு செயல்திறன் மிக்க நீதித்துறையின் யோசனையை பின்வருமாறு விளக்கமிடலாம்.

1. இது நீதிமன்றங்களுக்கு அதிக சுமையை ஏற்படுத்தியுள்ளது

பொதுநல வழக்குகள், அதிகமாக மனுக்கள் தாக்கல் செய்யப்படுவதால், நீதிமன்றங்களுக்கு அதிக சுமையை ஏற்படுத்துகிறது. இது, வழக்குகளின் தீர்வு நெறிமுறைகளின் பரபரப்பில், முக்கியமான வழக்குகளின் தீர்ப்புகளுக்கு அதிக காலம் ஆகும். இது நீதித்துறை செயல்பாட்டை மந்தமாக்கவும், அதன் திறனை குறைக்கவும் செய்யலாம். நீதித்துறையில் அதிக மனுக்கள் பெருக்கமானால், முக்கியமான மற்றும் அவசரமான வழக்குகள் மறைந்து விடும் என்பதால், அதன் திறனைப் பாதிக்கக்கூடும்.

2. அரசாங்க அமைப்புகளுக்கு இடையே அதிகார சமநிலையை சீர்குலைத்தது

பொதுநல வழக்குகள், சில சமயங்களில், அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை குறைக்க அல்லது அதன் செயல்பாடுகளை நிறுத்துவதாக விளங்கும். சில வழக்குகளில், நிர்வாகத்திற்குச் சொந்தமான கேள்விகள், உதாரணமாக காற்று மாசுபாடு, ஒலி மாசுபாடு, ஊழல் வழக்குகள் போன்றவை, நீதிமன்றத்தில் தீர்க்கப்படுகின்றன. இது, சட்டப்படி அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை குறைக்கும் விதமாக செயல்படும். நிர்வாகப் பங்கு கவனத்தில் கொள்ளப்படாமல், நீதிமன்றம் அதிகாரப்பூர்வமாக அந்தப் பொறுப்பை எடுத்துக்கொள்ளும் போது, அதிகார சமநிலையை சீர்குலைக்கும் தூழல் உருவாகிறது.

3. காற்று அல்லது ஒலி மாசுபாட்டைக் குறைத்தல் அல்லது ஊழல் வழக்குகளை விசாரித்தல் போன்ற நிர்வாகத்திற்குச் சொந்தமான கேள்விகளைத் தீர்ப்பதில் நீதிமன்றம் ஈடுபட்டுள்ளது.
4. பொதுநல வழக்குகள், பல சமயங்களில், நிர்வாகத்தின் வரம்பில் உள்ள கேள்விகளைத் தீர்ப்பதற்கான பணியை நீதிமன்றங்களுக்கு ஒப்படைக்கின்றன. இதன் மூலம், நீதிமன்றம் பெரும்பாலும் அரசின் பணிகள் மற்றும் அதன் பல்வேறு நிர்வாக நடவடிக்கைகளைத் தலையிடும் பங்கில் இருப்பதாக மாற்றமடையும். இது சில நேரங்களில் நிர்வாகத்தின் அதிகாரத்தை கிழிக்க, அரசின் பண்பட்ட செயல்பாடுகளை அவதூறாக மாற்றுவதற்கான வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்துகிறது.
5. ஜனநாயகக் கொள்கையில் அழுத்தங்களை ஏற்படுத்தக்கூடும் நீதித்துறையின் செயல்பாடுகள், அரசியலமைப்பில் உள்ள சட்டம் மற்றும் ஒழுக்கத்தின் மேல் தொடர் அழுத்தங்களை உருவாக்க முடியும். ஜனநாயக அரசாங்கத்தில், ஒவ்வொரு அரசாங்கத் துறையிலும், மற்ற துறைகளின் அதிகாரங்களையும், கடமைகளையும் மதிக்க வேண்டும். ஆனால், பொதுநல வழக்குகள் அந்த நெறிமுறையை சவால் செய்யும் விதமாக செயல்படலாம். நீதிமன்றம், அதிகாரம் செலுத்தும்போது, அரசின் அடிப்படை நெறிமுறைகள் மற்றும் நேரடித் திட்டங்களுக்குள் நுழையக்கூடும், இதன் மூலம் சட்டம், ஒழுக்கம் மற்றும் மக்கள் முன் நம்பிக்கை குறையும்.

6. ஒரு செயல்திறன் மிக்க நீதித்துறையின் யோசனை

உபரி பொதுநல வழக்குகளுக்கு எதிரான இந்த தீமைகளை சமாளிக்க, ஒரு செயல்திறன் மிக்க, தன்னம்பிக்கை உள்ள, சமநிலை பராமரிப்பதில் முறையான செயல்பாடுகளை மேற்கொள்ளும் நீதித்துறை அவசியமாக இருக்கிறது. இது, நீதிமன்றம் அரசின் அதிகாரத்தில் தலையிடாமல், அதன் மூலம் மக்கள் உரிமைகள் மற்றும் பொது நலன் குறித்து தீர்மானங்களை எடுக்கும் வகையில் செயல்பட வேண்டும். அதே நேரத்தில், நீதிமன்றம் ஏற்கனவே அரசின் விதிமுறைகளை மதித்து, தன்னுடைய பங்குகளை நிதானமாக வகுக்க வேண்டும். இதில், அதிகமான சுமைகளை தவிர்க்கவும், ஜனநாயக கட்டமைப்பின் சீரான செயல்பாட்டை உறுதி செய்யவும் வழிகாட்டிக் கொள்வது அவசியம்.

தீர்மானம்

பொதுநல வழக்குகள் நீதித்துறையில் பல சாதனைகளைக் கொண்டு வந்துள்ளன, ஆனால் அவற்றின் மூலம் உருவான தீமைகளும் சமூகம், அரசாங்கம் மற்றும் நீதித்துறை அமைப்பில் நேரடி தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. இந்தத் தீமைகளை குறைக்கும் வகையில், நீதித்துறையின் செயல்பாட்டில் சிறந்த முறைகளை உருவாக்குவது அவசியம்.

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் மீதான விமர்சனம்

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் மீதான விமர்சனங்கள் பல்வேறு தளங்களில் வெளிப்படுகின்றன. இந்த செயல்பாட்டின் முக்கிய விமர்சனமாக, நீதிமன்றங்கள் பெரும்பாலும் தனிப்பட்ட கருத்துக்களையும், அவர்களின் தனிப்பட்ட எண்ணங்களை சட்டத்துடன் இணைத்து செயல்படுகின்றன என்பது கருதப்படுகிறது. இதனால், நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகள் எப்போது வேண்டுமானாலும் பன்முகமானதாக, அல்லது அரசியல் அடிப்படையிலானதாக மாறக்கூடும். இது நீதிக்கான மாற்றங்களை அடிப்படையாக கொண்ட தீர்வுகளை முந்திய சட்டத்தின் மீறிய முறையில் உருவாக்குவதற்கு வழிவகுக்கிறது.

மற்றொரு முக்கியமான விமர்சனமானது, நீதித்துறை செயல்பாடு, அரசாங்கத்தின் மூன்று பிரிவுகளுக்கு இடையே அதிகாரங்களைப் பிரிப்பதற்கான அடிப்படைக் கோட்பாட்டை முறியடிக்கின்றது என்பதாகும். இந்திய அரசியல் அமைப்பில், அரசு அதிகாரங்களை பிரித்தல் என்பது ஒவ்வொரு பிரிவின் சுதந்திரம் மற்றும் வரம்புகளை மதிப்பதற்கான முக்கியமான கொள்கை ஆகும். ஆனால், பொதுநல வழக்குகள் மற்றும் நீதித்துறை அவசியமாக தலையிட்டு தீர்மானங்களை எடுக்கும் சூழல்களில், இந்த சீரான அதிகார பிரிவுகள் குழப்பத்தை உண்டாக்குகின்றன. குறிப்பாக, நீதிமன்றங்கள் நிர்வாகக் களங்களில் தலையிட்டு, குறிப்பிட்ட அரசியல் அல்லது நிர்வாக நடவடிக்கைகளை நிறுத்துவது அல்லது மாற்றுவது, அதிகார சமநிலையை அழிக்கும் என பலரும் வாதிடுகின்றனர்.

மேலும், சில சமயங்களில், நீதித்துறை செயல்பாடு மிகுந்த சாகசத்திற்கு வழிவகுக்கின்றது, அதாவது, அது அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளை நம்பாதே மாற்றிவிடுவதற்கு இழுப்பதாகும். நீதிமன்றங்கள் அரசு விதிகள் மற்றும் கொள்கைகளை மீறி, அதை செல்லாது எனக் கூறுவதை, அடிப்படையில், அரசின் நடவடிக்கைகளை மறுக்க வேண்டிய ஒரு முறையாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இது அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளுக்குள் தலையிடுவதையும், அதிகாரங்களை இடைவிடாமல் மாற்றுவதையும் விளக்குகிறது.

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் முக்கியத்துவம் மற்றும் குறைபாடுகள்

நீதி மற்றும் சட்டத்தை நிலைநாட்டும் நடவடிக்கையாக, நீதித்துறை செயல்பாடு பலராலும் மதிக்கப்படுகின்றது. இது அரசியல் அமைப்பின் ஒரு அங்கமாக, மக்களின் உரிமைகளையும், அரசியலமைப்பின் கொள்கைகளையும் பாதுகாப்பதில் உதவுகிறது. ஆனால், இதில் சில முக்கிய குறைபாடுகளும் உள்ளன. முதலில், பொதுநல வழக்குகள் நீதிமன்றங்களின் மீது அதிகமான சுமையை ஏற்படுத்துகின்றன, இதன் காரணமாக, முக்கியமான வழக்குகள் மேலதிக காலத்திற்கு நெருக்கமாகும். மேலும், வழக்குகளை தீர்ப்பதற்கான நேரம் பெரும்பாலும் நீடிக்கும், அதனால், மக்களின் நம்பிக்கை குறையும்.

ஒரு செயல்திறன் மிக்க நீதித்துறையின் யோசனை

பொதுநல வழக்குகள் எப்போதும் சரியான வழிகளுடன் நிறைவடையாது என்பதையும், அதை தவிர்க்க, ஒரு செயல்திறன் மிக்க, நியாயமான, தன்னம்பிக்கை உள்ள நீதித்துறையின் முக்கியத்துவம் மிகுந்ததாக இருக்கின்றது. இது, நீதிமன்றங்கள் அரசின் அதிகாரத்தில் தலையிடாமல், அந்த நேரத்தில் உள்ள பொதுப் பிரச்சினைகள், மக்களின் உரிமைகள் மற்றும் அரசியலமைப்பின் குறியீடுகள் தழுவி தீர்வு எடுக்கும் வகையில் செயல்பட வேண்டும்.

தீர்மானம்

சரியான முறையில் பயன்படுத்தப்பட்டால், நீதித்துறை செயல்பாடு, நாட்டின் அரசியலமைப்பின் பாதுகாப்பிற்கும், மக்களின் நலனுக்குமான முக்கிய கருவியாக இருக்கும். ஆனால், அதன் செயல்பாட்டின் மற்றுமொரு பக்கம், அது அரசின் அதிகாரத்தில் அவதூறாக தலையிட்டு, அரசியல் சமநிலையை மாற்றுவதற்கான தவறான பயன்பாட்டை உருவாக்கலாம். எனவே, இது முறையாக மற்றும் நியாயமாக செயல்படுவதை உறுதி செய்ய, மேலும் மேம்படுத்தப்பட வேண்டும்.

நீதித்துறை மறு ஆய்வு

அமெரிக்காவில், தற்போது நடைமுறையில் உள்ள நீதித்துறை மறுஆய்வின் வலுவான வடிவத்தை சில நாடுகள் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாலும், இது ஒரு உலகளாவிய நிகழ்வாக மாறி உள்ளது. இந்த முன்னேற்றம், சமூக விஞ்ஞானிகளை 'நீதித்துறைமயமாக்கல்' அல்லது 'நீதித்துறை மயமாக்கல்' என்ற கருத்துக்களைப் பற்றி ஆராயத்தக்கதாக வைத்துள்ளது. இவை அரசியல், சட்ட மற்றும் சமூக அமைப்புகளை மீறி, ஒரு புதிய பாய்முறை உருவாகின்றது. இந்த நீதித்துறை மறு ஆய்வு, குறிப்பாக அமெரிக்க அரசியலின் சூழலில், ஒரு ஜனநாயக செயல்பாட்டின் பகுதியாக இருந்தாலும், அது சில மரபுகளுடன் முரண்படும் விளைவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

அமெரிக்காவில், பெரும்பாலான மக்கள், அமெரிக்க வரலாறு, அரசியல் அல்லது சட்டம் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவு இல்லாத நிலையில், நீதித்துறை மறுஆய்வு அவர்கள் உரிமைகளின்

மொழியில் பேச உதவியுள்ளது. குறிப்பாக, பிரபலமான வழக்குகளில், நீதிமன்றங்கள் சட்டப்பூர்வ சொத்துக்களின் செல்லுபடியை பாதுகாப்பது அல்லது மறுக்கின்றது என்பதை பொதுமக்கள் புரிந்துகொள்கின்றனர். இது அமெரிக்காவில் ஒரு வியத்தகு முன்னேற்றமாகத் திகழ்கின்றது.

அமெரிக்காவிற்கு வெளியே, இந்த நீதித்துறை மறுஆய்வு மற்றும் ஜனநாயகம் ஆகியவற்றுக்கிடையேயான பதற்றம், பொதுமக்களின் பார்வையில் இன்னும் குறைவாக உள்ளது. சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி, மனித உரிமைகள் கொள்கைகள் மற்றும் அவற்றின் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றின் முக்கியத்துவத்தை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளும் நாடுகளில், நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது. பல நாடுகளிலும், நீதிமன்றங்கள் மற்றும் சட்ட அமைப்புகள் மீறி, அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால், இது பல்வேறு நாடுகளில் சீரிய மற்றும் கட்டுப்பாடுகளுடன் இணைந்துள்ளதுடன், அதிகத்தினம் ஆதரவையும் பெற்றுள்ளது.

இந்த மாற்றத்துக்கு வித்திடும் முக்கிய காரணமாக, ஐரோப்பிய நீதிமன்றங்கள் போன்ற மேல்மட்ட நீதிமன்றங்களின் எழுச்சியை கூறலாம். இது, தனித்துவமான நாடுகளில், நீதிமன்றங்கள் மற்றும் சட்டங்களின் மீறி இரண்டாம் நிலை மறுஆய்வை உருவாக்கியுள்ளது. இது, அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்துவது தனித்துவமான நாடுகளின் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் சட்டங்களை மீறுகிறது என்ற வாதத்திற்கு பரிந்துரையாகிறது.

சட்ட தத்துவஞானி எச்.எல்.ஏ. ஹார்ட், சட்டத்தையும் அரசியலையும் தனி தனியாக பரிசீலிக்கின்றார். அவரின் கருத்துப்படி, நீதித்துறை மறுஆய்வு அல்லது அதன் சில மாற்றங்கள், சமூகத்தை நிர்வகிக்கும் சட்டங்களை உருவாக்குவோர், சமூகத்திலிருந்து வேறுபட்டவர்கள் என கூறப்படுகின்றனர். அவர் கூறும் படி, சட்ட மோதல்கள் பெரும்பாலும் அரசியலமைப்புகளும், தேர்தல் முறைகளும், அரசாங்கத்தின் கிளைகளும் ஆகிய முதல் நிலை சட்டங்களை மற்றும் விதி உருவாக்கங்களை வழிநடத்துவதாகும்.

இதனுடன், சட்ட அமைப்பின் தன்மை அரசியலின் சொற்களஞ்சியத்தில் அடங்கும் என்பது முக்கியமாகத் தோன்றுகிறது. அரசியலின் 'நீதித்துறைமயமாக்கல்' என்ற நிலை, அரசியல்

நடிகர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு வழியாக மாறுகிறது. இது, நிர்வாகக் கட்டமைப்புகளும், அரசியல் மற்றும் சமூக மோதல்களும் இணைந்து ஒரு சமன்பாட்டை உருவாக்குகின்றன.

தீர்மானம்

நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது, அரசியல் அமைப்புகளின் மீது சட்டத்தின் அதி முக்கியத்துவத்தை உருவாக்குகின்றது. இது ஒரே நேரத்தில், சட்டத்தின் உரிமைகளுக்கு சமநிலையுடன் நேரிடுகிறது. இதன் மூலம், அடிப்படை மனித உரிமைகள் மற்றும் சட்டங்களின் மீறலைத் தவிர்க்கவும், அவர்களின் பாதுகாப்புக்கு ஊக்கம் தரவும், நாட்டின் நீதி அமைப்புகளை உறுதி செய்யவும் இது உதவுகிறது.

நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது நிர்வாக மற்றும் சட்டமன்ற நடவடிக்கைகள் சட்டபூர்வமாக நீதித்துறையால் மதிப்பாய்வு செய்யப்படும் கோட்பாடாக வரையறுக்கப்படுகிறது. இந்திய அரசியலமைப்பில், அரசு மூன்று முக்கிய பிரிவுகளாக நிர்வாகம், சட்டமன்றம் மற்றும் நீதித்துறை ஆகியவற்றின் அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும், நீதித்துறைக்கு மற்ற இரண்டு பிரிவுகளின் (நிர்வாகம் மற்றும் சட்டமன்றம்) நடவடிக்கைகள் மீது மறுஆய்வு செய்யும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

1. நீதித்துறை மறுஆய்வு - அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கட்டமைப்பாகக் கருதப்படுகிறது

நீதித்துறை மறுஆய்வு, இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கட்டமைப்பாக கருதப்படுகிறது. இந்த கொள்கை, இந்தியாவில் நீதி, சுதந்திரம் மற்றும் சமத்துவம் போன்ற முக்கியமான அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாக்க முக்கியமானது. 'இந்திரா காந்தி VS ராஜ் நேரன்' வழக்கு, இதில் நீதித்துறையின் மறுஆய்வு அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தும் முக்கிய வழக்காக விளங்குகிறது.

2. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை பரிசீலிப்பது

நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது அரசாங்க அமைப்புகளின் செயல்களை, அவை அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை எவ்வாறு மீறினால் அல்லது முரணாக இருந்தால் அதை

அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது என்று அறிவிக்க நீதிமன்றங்களின் அதிகாரமாகும். இதன் மூலம், ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் அதிகாரங்களை அரசியலமைப்பிற்கு எதிராக பயன்படுத்த முடியாது என்பதையும், அதன் பாதுகாப்பை நீதிமன்றங்கள் உறுதி செய்ய வேண்டும் என்பதையும் பிரதிபலிக்கிறது.

3. சட்டமன்றத்தின் அதிகாரமும், நீதித்துறையின் மறுஆய்வும்

நீதித்துறை மறுஆய்வு, சட்டம் இயற்றுவதற்கான சட்டமன்றத்தின் அதிகாரம் முழுமையானது அல்ல என்று கூறுகிறது. எந்தவொரு சட்டம் அல்லது சட்டநிர்ணயம், அரசியலமைப்புக் கொள்கைகளுக்கு ஏற்றதாக இருக்க வேண்டும். மேலும், அந்த சட்டங்கள் அரசியலமைப்புச் சட்டம் மற்றும் நீதிமன்றங்களால் மறுஆய்வுக்கு உட்பட்டவை என்பதையும் இது உறுதிப்படுத்துகிறது.

4. இந்திய நீதித்துறை - விளக்க மற்றும் பார்வையாளர்கள்

நீதித்துறை மறுஆய்வு, இந்திய நீதித்துறையின் விளக்க மற்றும் பார்வையாளர்களாக செயல்படும் பாத்திரங்களை வெளிப்படுத்துகிறது. இதன் மூலம், நீதித்துறை அரசு நடவடிக்கைகளின் சட்டத்தன்மையை மதிப்பாய்வு செய்து, அவற்றின் சரியான நடைமுறையை உறுதி செய்ய முயற்சிக்கின்றது.

5. அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் பாதிப்புகள்

அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில், இந்திய அரசியலமைப்பும் நீதித்துறை மறுஆய்வை ஏற்றுக்கொண்டது. அமெரிக்காவில் நடைமுறையில் உள்ள சட்டவியல் கொள்கைகள், இந்தியாவில் சட்டப்பூர்வமாக கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால், இந்தியாவில் சட்டத்தையும், அரசியலமைப்பையும் மீறி எந்த நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ள முடியாது என்பதும், நீதித்துறையின் மறுஆய்வு அதிகாரம் அந்த நடவடிக்கைகளை சரிசெய்ய உதவுகின்றது.

6. பொதுநல வழக்குகள் (PIL) மற்றும் மோட்டோ வழக்குகள்

லோகஸ் ஸ்டான்டி கொள்கை நிறுத்தப்பட்டதன் மூலம், சுயமாக மோட்டோ வழக்குகள் மற்றும் பொதுநல வழக்குகள் (PIL) ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இதன் மூலம், நீதித்துறை எந்தவொரு

குறிப்பிட்ட தரப்பினரிடமிருந்து புகார் இல்லாமல் கூட பொதுப் பிரச்சினைகளில் தலையிட அனுமதிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம், நீதித்துறை மக்களின் நலனை முன்னிலையில் வைத்து தலையிட முடிந்தது, மேலும் இது சமுதாயத்தில் எதிர்பார்க்கப்பட்ட தீர்வுகளை வழங்க உதவியது.

நீதித்துறை மறுஆய்வு, இந்திய அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சமாக உள்ளது, இது அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கொள்கைகளை பராமரிக்கும் விதத்தில் செயல்படுகிறது. இந்த நடவடிக்கை, அரசாங்கத்தின் செயல்களை மதிப்பாய்வு செய்து, அவை அரசியலமைப்பிற்கு உட்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை உறுதி செய்கிறது. அதனால், இந்திய அரசியலமைப்பின் வழிகாட்டுதலுக்கு சீரான மற்றும் பரிசோதிக்கப்பட்ட செயல்பாடு கொடுக்கப்படுகிறது.

நீதித்துறை மறுஆய்வு மற்றும் அரசியலமைப்பு

இந்திய அரசியலமைப்பில், பொதுவாக சட்டத்தின்படி, அரசாங்கத்தின் எந்தவொரு நடவடிக்கையும், குறிப்பாக அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுவதை தவிர்க்கும் வகையில் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. இதனுடன் தொடர்புடைய முக்கிய பிரிவு 13(2) ஆகும், இது மத்திய அல்லது மாநில அரசுகள் எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் பறிக்கவோ அல்லது குறைக்கவோ எந்தவொரு சட்டத்தையும் இயற்றக் கூடாது என்று கூறுகிறது. இதன் அடிப்படையில், அந்த சட்டம் அரசியலமைப்பின் எதிரானதாக இருப்பின், அதற்கான சட்டங்களை செல்லாததாக வகைப்படுத்துகிறது.

1. அடிப்படை உரிமைகளை உறுதி செய்யும் நீதித்துறை மறுஆய்வு

அரசியலமைப்பின் பகுதி III இல் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளை உறுதி செய்வதற்கும், பாதுகாப்பதற்கும் நீதித்துறை மறுஆய்வு முக்கியமாக செயல்படுகிறது. இந்த வகையில், நீதித்துறை, அரசின் எந்தவொரு நடவடிக்கையும், அடிப்படை உரிமைகளை மீறுவதை உறுதி செய்தால், அதை சரி செய்யும் அல்லது தடுக்கும் அதிகாரம்

பெற்றுள்ளது. இவை, பொதுவாக சமுதாயத்திற்கான பாதுகாப்பும், நியாயமான சட்டபூர்வ நடவடிக்கைகளும் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

2. இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகாரம்

இந்த உரிமைகளை அமல்படுத்துவதற்கான இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகாரம் அரசியலமைப்பின் 32வது பிரிவிலிருந்து பெறப்பட்டது. இந்த பிரிவின் படி, இந்திய குடிமக்களுக்கு, அவர்கள் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுவதாக உணரும்போது, அவர்களுக்கு உச்ச நீதிமன்றத்தை நேரடியாக அணுகும் உரிமை வழங்கப்படுகிறது. இதன் மூலம், எப்போது அந்த உரிமைகள் மீறப்படுகின்றன, அப்போது நீதித்துறை அதற்கான தீர்வு தர முடியும், எனவே அதற்கான மறுஆய்வு ஒரு முக்கியப்பணி ஆகின்றது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள், தேசிய சட்டத்தை வழிகாட்டும் முக்கிய மூலதனமாக இருக்கின்றன. இதனுடைய பாதுகாப்புக்கும் உறுதிப்பாட்டுக்கும், நீதித்துறை மறுஆய்வு மிக முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. நீதித்துறைக்கு அரசியலமைப்பின் சட்டங்களை மதிப்பாய்வு செய்வதன் மூலம், அடிப்படை உரிமைகளைத் தாக்குகின்ற எந்தவொரு சட்டத்தையும் அல்லது நடவடிக்கையையும் தடுக்க அல்லது சரி செய்யும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

நீதித்துறை மறுஆய்வு வகைப்பாடு

நீதித்துறை மறுஆய்வை மூன்று முக்கிய வகைகளாக வகைப்படுத்தலாம். அவை:

1. சட்டமன்ற நடவடிக்கைகள் குறித்த மதிப்பாய்வுகள்

இந்த வகை, சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படும் சட்டங்களின் அரசியலமைப்பின் விதிகளுக்கு இணங்குவதை உறுதி செய்யும் அதிகாரத்தை குறிக்கிறது. சட்டமன்றம் பரிந்துரைக்கும் எந்தவொரு சட்டமும், அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை மீறாமல் இருக்க வேண்டும். ஆகையால், அந்த சட்டங்கள் அரசியலமைப்பின் சாத்தியமான உள்ளடக்கங்களை மீறினால், அவற்றை நிராகரிக்க அல்லது திருத்தம் செய்ய வழிவகுக்கிறது.

2. நிர்வாக நடவடிக்கைகளின் மறுஆய்வு

இந்த வகை, நிர்வாக நிறுவனங்கள் தங்கள் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தும்போது, அவற்றின் மீது அரசியலமைப்பின் ஒழுக்கத்தை அமல்படுத்துவதற்கான கருவியாக இருக்கின்றது. நிர்வாகம் தனது நடவடிக்கைகளில் அரசியலமைப்பின் பிரிவு மற்றும் அடிப்படைக் கொள்கைகளை பின்பற்ற வேண்டும். அதில் ஏதேனும் சட்டப்படி தவறான நடவடிக்கைகள் இருந்தால், நீதித்துறை அதை மதிப்பாய்வு செய்து சரி செய்யும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

3. நீதித்துறை முடிவுகளின் மறுஆய்வு

இந்த வகை, கோலக்நாத் வழக்கு, வங்கி தேசியமயமாக்கல் வழக்கு, மினர்வா மில்ஸ் வழக்கு, தனியார் பணப்பை ஒழிப்பு வழக்கு போன்ற பிரபலமான வழக்குகளில் காணப்படுகிறது. இவை அனைத்தும், நீதித்துறை ஏற்கனவே எடுத்த முடிவுகளை மீண்டும் பரிசீலனை செய்யும் வகையில் நடந்த வழக்குகளாகும். இந்த மறுஆய்வு, நீதித்துறை ஏற்ற தீர்வுகள் பல்வேறு நிலைகளில் அரசியலமைப்போடு ஒத்திசைக்கப்படுமா என மதிப்பாய்வு செய்யப்படுகின்றன.

இந்த வகைப்படுத்தல்களுடன், நீதித்துறை மறுஆய்வு அரசியலமைப்பின் பராமரிப்பு மற்றும் பொது நலக் கொள்கைகளை காப்பாற்றுவதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது.

நீதித்துறை மறுஆய்வின் முக்கியத்துவம்

நீதித்துறை மறுஆய்வு அரசியலமைப்பின் அடிப்படைகளையும், மக்கள் உரிமைகளையும் பாதுகாப்பதற்கான முக்கிய கருவியாக விளங்குகிறது. அதன் முக்கியத்துவம் கீழ்காணும் வகைகளில் சுருக்கமாக விளக்கப்பட முடியும்:

1. அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கத்தைப் பேணுதல்

நீதித்துறை மறுஆய்வு அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கத்தை உறுதி செய்வதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. இது அரசியலமைப்பை மீறி எந்தவொரு நடவடிக்கையும் அல்லது

சட்டமும் இருந்தால் அதை ரத்து செய்யும் சக்தியை நீதித்துறை பெற்றுள்ளது, இது அரசியலமைப்பின் கொள்கைகளை துருப்பிடிக்கின்றன.

2. நிர்வாகிகளின் கொடுங்கோன்மையைத் தடுக்குதல்

நீதித்துறை மறுஆய்வு, நிர்வாக அதிகாரிகள் தங்களது அதிகாரத்தை தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்கும் வழியாக செயல்படுகிறது. அது, நிர்வாக நடவடிக்கைகள் அல்லது முடிவுகள் அரசியலமைப்புக்கு எதிராக இருந்தால், அதை நிராகரிக்கும் அதிகாரத்தை உடையதாக உள்ளது.

3. கூட்டாட்சி சமநிலையைப் பராமரித்தல்

நாடுகளில், முக்கியமான அரசியல் அமைப்புகளை பிரித்து நிர்வாகம், சட்டமன்றம் மற்றும் நீதித்துறை ஆகியவற்றின் சக்தி சமநிலையை ஏற்படுத்துகிறது. நீதித்துறை மறுஆய்வு, இந்த சமநிலையை பத்திரப்படுத்துவதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது.

4. சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாகத்தால் அதிகாரத்தை தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுப்பது எந்தவொரு சட்டமன்றமும் அல்லது நிர்வாகமும் சட்டத்தில் இடையூறு ஏற்படுத்தி அதன் அதிகாரத்தை தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்கும் வழியாக, நீதித்துறை மறுஆய்வு செயல்படுகிறது.

5. நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பது

நீதித்துறை மறுஆய்வு, நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது. இதன் மூலம், நீதித்துறை அரசியல் மற்றும் நிர்வாகத்தின் கசிவிலிருந்து விலகி, நீதிமன்ற பரிசீலனைகள் சுதந்திரமாக நடைபெற முடிகிறது.

6. மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது

பொதுமக்களின் அடிப்படை உரிமைகள், அரசியலமைப்பின்படி பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். நீதித்துறை மறுஆய்வு, அந்த உரிமைகள் மீறப்பட்டு விட்டால், அவற்றை பாதுகாக்கும் வழியாக செயல்படுகிறது.

இந்த வகையில், நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது அரசியல் அமைப்பின் பலவீனங்களை சரி செய்யும் ஒரு முறை ஆகும், மேலும் அது நாட்டின் சட்ட மற்றும் அரசியலமைப்பின் அடிப்படைகளையும் நிலையாக பேணுகிறது.

நீதித்துறை மதிப்பாய்வின் எடுத்துக்காட்டுகள்

1. ஐடி சட்டம் பிரிவு 66(A)

2015 ஆம் ஆண்டு, இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் தகவல் தொழில்நுட்பச் சட்டம், 2000 இன் பிரிவு 66(A) ஐ ரத்து செய்தது. இந்த பிரிவு, கணினி, மொபைல் போன், டேப்லெட் போன்ற தகவல் தொடர்பு சாதனங்களை பயன்படுத்தி "தாக்குதல்" செய்திகளைக் அனுப்புவதை குற்றமாகக் கருதியது. இதற்கான தண்டனையாக, அதிகபட்சம் மூன்று ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை மற்றும் அபராதம் விதிக்கப்படலாம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இந்த பிரிவை ரத்து செய்தது, அது அரசியலமைப்பின் பிரிவு 19(2) இல் உள்ள பேச்சு சுதந்திரத்துடன் தொடர்புடைய கடுமையான விதிகள் மற்றும் முறைகளுக்கு முரணாக இருந்ததால். உச்ச நீதிமன்றம் இதனை பரிசீலித்து, பேச்சு சுதந்திரம் மற்றும் தகவல் பரிமாற்றம் தொடர்பான முக்கியமான உரிமைகளின் மீறலாக இந்த பிரிவை பரிசீலித்தது.

இந்த வழக்கு நீதித்துறை மறுஆய்வின் ஒரு முக்கிய எடுத்துக்காட்டாக கருதப்படுகிறது, ஏனெனில் அது சட்டத்தை அதன் அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கொள்கைகளுடன் ஒத்து கொண்டு மதிப்பாய்வு செய்தது.

கோலக்நாத் வழக்கு (1967)

கோலக்நாத் வழக்கில், இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகளைத் திருத்த முடியுமா என்பது தொடர்பான முக்கியமான சட்டப்போராட்டம் நடைபெற்றது. இந்த வழக்கில், உச்ச நீதிமன்றம், அடிப்படை உரிமைகள் அரசியலமைப்பில் உள்ள முக்கியமான உரிமைகள் என்றும், அவற்றை திருத்துவதற்கான அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு இல்லை என்றும் தீர்மானித்தது.

இந்த வழக்கின் முக்கிய அம்சம், பிரிவு 13 இல் உள்ள அடிப்படை உரிமைகள் பாராளுமன்றத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டவை அல்ல என்பது. உச்ச நீதிமன்றம், இந்த உரிமைகளை திருத்துவதற்கு, ஒரு புதிய அரசியலமைப்புச் சபை தேவையானது என்றும், பிரிவு 368 இல் உள்ள திருத்த நடைமுறை, அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதற்கான அதிகாரத்தை பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கவில்லை என்று கூறியது.

இந்த வழக்கு, நீதித்துறை மறுஆய்வு செயல்பாட்டின் ஒரு முக்கிய உதாரணமாகவும், நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்தைப் பற்றிய விவாதங்களில் மேற்கோள் காட்டப்படுகிறது.

நீதித்துறை மறுஆய்வு - வரம்புகள்

நீதித்துறை தனது மறுஆய்வு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதில் சில வரம்புகளைச் சந்திக்கிறது. இதற்கான காரணம், நீதித்துறை அதன் அதிகார எல்லையை கடந்துவிடக்கூடும், அதாவது நிர்வாகத்தின் நடவடிக்கைகளில் தலையிடுவது நீதித்துறையின் உரிமைக்குப் போதுமானது என்பதை கவனிப்பது மிகவும் அவசியமாகும். நீதித்துறை மறுஆய்வின் சில முக்கிய வரம்புகள் கீழே விவரிக்கப்படுகின்றன:

1. சட்டத்தின் நடைமுறை மீறுதல்: நீதித்துறை மறுஆய்வு, அரசின் செயல்பாட்டைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கே அனுமதிக்கப்படுகிறது, ஆனால் அது முடிவுகளை எடுக்கும் துறையில் தலையிட முடியாது. நீதிமன்றம், நிர்வாகத்தின் முடிவுகளை மதிப்பாய்வு செய்யும் போது, அவை அரசியலமைப்பின் ஒத்திகைக்கு மாறாக இருக்கிறதா என்பதை மட்டும் பரிசீலிக்க முடியும். எனவே, சரியான நடைமுறையை பின்பற்றாமல் ஏதும் நடந்தால், அதை சமாளிப்பது மட்டுமே நீதியின் பங்கு.
2. சந்திக்கப்பட்ட நீதிபதிகளின் கருத்துக்கள்: ஏற்கனவே எடுக்கப்பட்ட நீதித்துறை தீர்ப்புகள், வழக்குகளின் தீர்ப்புகளில் தவிர்க்க முடியாத தரநிலையாக அமைக்கின்றன. இந்த தீர்ப்புகள், பிற வழக்குகளில் அதை தீர்க்கும் விதமாக பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

3. உயர் நீதிமன்றங்கள்: நீதித்துறை மறுஆய்வு, இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கே வழங்கப்பட்டு உள்ளது. அவற்றைத் தவிர, கீழ் நிலை நீதிமன்றங்களுக்கு இந்தத் தலைப்பில் சரியான அதிகாரம் இல்லாது உள்ளது.
4. அரசாங்கத்தின் நேர்மை குறைபாடு: நீதித்துறை மீண்டும் மீண்டும் தலையிடுவதால், அரசாங்கத்தின் செயல்திறன் மற்றும் மக்களின் நம்பிக்கையை குறைக்கக்கூடும். அரசாங்கம், சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாகம் மீதான மக்களின் நம்பிக்கையை உயர்த்துவதற்கே, நீதித்துறை அதன் பதவிகளை பரிசீலித்து செயல்பட வேண்டும்.
5. அரசியல் மற்றும் கொள்கை பிரச்சினைகள்: அவசியமான சூழ்நிலைகளையன்றி, அரசியல் கேள்விகளுக்கு அல்லது கொள்கை வியாபாரங்களுக்கு தலையிட முடியாது. அரசியலமைப்பின் முக்கிய நிலைகளுக்கு நீதித்துறை மறுஆய்வு அளிக்கும் போது, அது பொதுவாக சமூக நலனுக்கு முன்பாக செயல்படும் என்று கூறலாம்.
6. தனிப்பட்ட நோக்கங்களால் பாதிப்புகள்: சில நேரங்களில், நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகள் தனிப்பட்ட, சுயநல நோக்கங்களால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும். இது பொதுமக்களுக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் என கூறப்படுகின்றது. இதனால், அதிக அளவில் மாறுபட்ட தீர்ப்புகள் வெளிவரலாம்.
7. சட்டப்பூர்வமான செயல்பாடு மீறல்: நீதித்துறை, தற்போதைய சட்டங்களை மீறுவதன் மூலம் அரசியலமைப்பின் அதிகார வரம்பை மீறலாம். எனவே, சட்டங்களை மீறுவது, ஒரு இடைக்கால பிரச்சினையை உருவாக்கும் எனவும், அது அரசு நிறுவனங்களின் செயல்பாடுகளுக்கு பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தும் எனவும் முடிவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தியாவில், அதிகாரப் பிரிவினைக்குப் பதிலாக, செயல்பாடுகளைப் பிரிப்பது பின்பற்றப்படுகிறது. ஆனால், நீதித்துறை, அதில் உள்ள வரம்புகளை பரிசீலிக்க, சட்டம் மற்றும் அரசியலமைப்பின் முக்கிய கொள்கைகளுக்கு முரணாக செயல்படாது என்று கண்டறியப்படுகிறது.

Reference Books & Recommended Books

1. ந. சுப்பிரமணியன், தற்கால அரசியல் அமைப்புகள், பதினாறு வெளியீடு, 2010.
2. க. இராமமூர்த்தி தற்கால அரசாங்க அமைப்புகள், கணபதி பிரகாசம், வெளியீட்டு, 2015.
3. ராதா கிருஷ்ணன் . இந்திய அரசியல் அமைப்புகள் , தமிழ்நாடு அரசின் கல்வி நிறுவனம் வெளியீட்டு, 2018.
4. பி. தங்கராஜன், சமகால அரசியல் அமைப்புகள், வெளியீட்டு திருமூர்த்தி பதிப்பகம், 2012.
5. க. சிதம்பரன், அரசியல் அமைப்புகள் மற்றும் அதிகாரங்கள், தமிழ் பரவசம் வெளியீட்டு, 2016.
6. சுதா முத்து, உலக அரசியல் அமைப்புகள், வெளியீட்டு சமுதாயப் பதிப்பகம், 2017.
7. சுந்தரி விக்னேஷ், தற்கால அரசியல் அமைப்புகளின் புரிந்துணர்வு . தமிழ் கல்வி நிறுவன வெளியீடு, 2019.
8. ச. மகாலிங்கம் , உலக அரசியல் அமைப்புகள் - ஒப்புதல் ஆய்வு , வெளியீட்டு மழலைப் பதிப்பகம், 2020.
9. வ. நாராயணசாமி, இந்திய அரசியல் அமைப்புகள், வெளியீட்டு தமிழ்நாடு பதிப்பகம், 2014.
10. இ. வெங்கடாசலம், தற்கால அரசாங்கங்கள், வெளியீட்டு ஹப்ளி பிரகாசகம், 2018.

ஆங்கில புத்தகங்கள் (English Books)

11. A.C. Kapur, Modern Governments, S. Chand & Company, Publication, 2012.
12. Vishnoo Bhagwan & Vidya Bhushan, Modern Constitutions, Sterling Publishers Pvt. Ltd. Publication, 2015.
13. Rod Hague & Martin Harrop, An Introduction to Comparative Government and Politics, Macmillan Publication, 2016.
14. J.C. Johari Comparative Politics: Institutions and Processes, Vishal Publications, 2014.
15. Almond & Powell Comparative Politics, Pearson Education Publication, 2018.